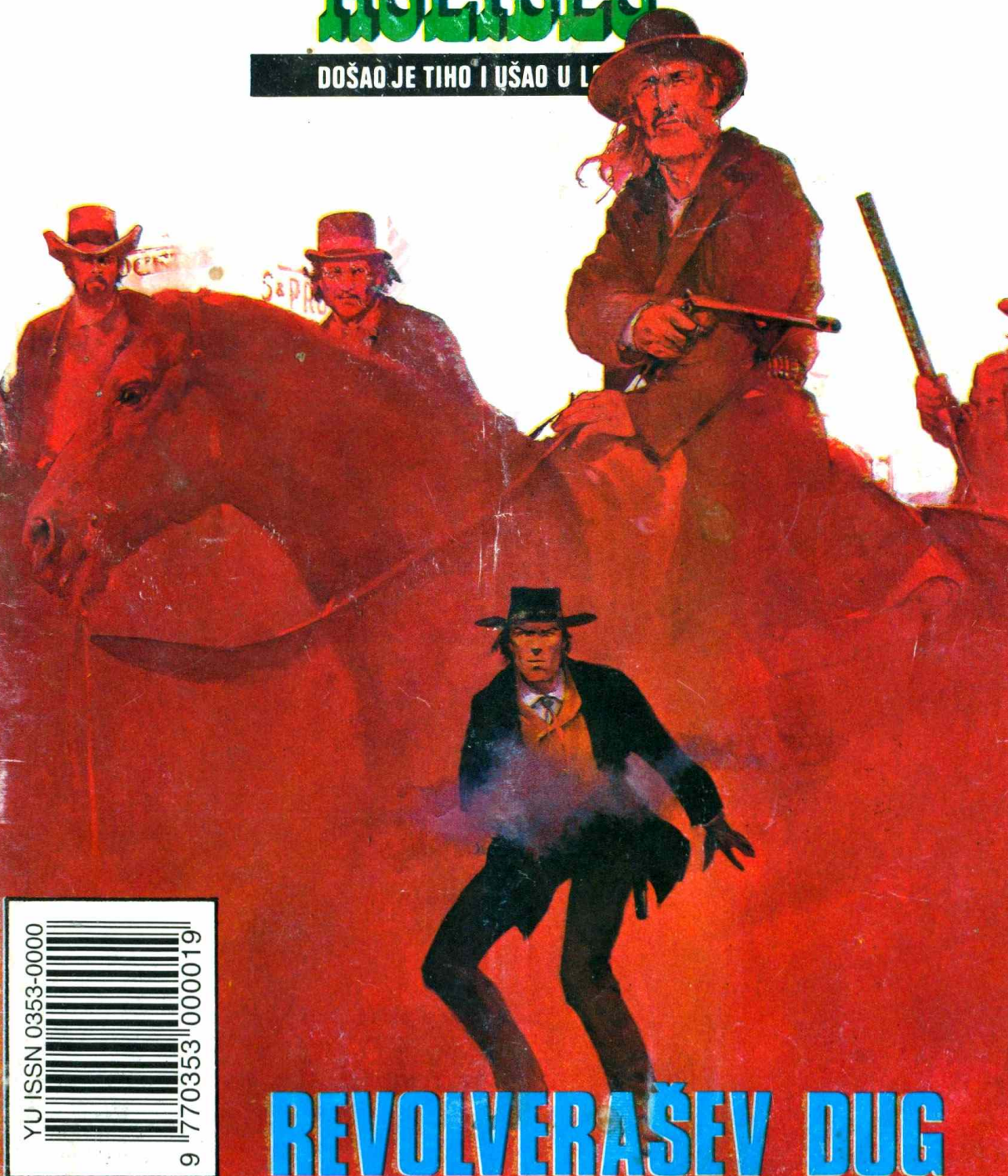

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDEJ

BROJ 244 • CENA 9,90 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U L

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

REVOLVERAŠEV DUG

★ DOK HOLIDEJ ★

EMERSON DODŽ

Revolverašev dug

FÖRUM* MARKETPRINT

DOK HOLIDEJ
Broj 244

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Emerson Dodge
HIGH WALK FOR HARKWAY

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ilona TAKAČ
Vilma BEKER-GACÉŠA

Štampa: 26. XI. 1990.
Tržište: 7. XII 1990.

Izdaje: DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa: DP „FORUM – ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Emerson Dodge – HIGH WALK FOR HARKWAY
Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS, Australija 15 AUD, Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK, SR Nemačka 20 DEM, Švajcarska 18 CHF, SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA DD, Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT, Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku u kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

Možda bi sve bilo drugačije da njegov ždrebac nije počeo da hramlje čim su zašli među tamariske s kojih je vreli vetar odnosio sasušene bodljice.

Pregledao mu je kopito. Do Daltona mu je preostalo svega desetak milja, ali to je značilo dugo putovanje. Pogotovu što su mu za petama bili pokeraši iz Vulridža.

Izvadio je belu maramicu iz tamnog sakoa i prevukao preko lica.

Bili su uporni ti momci iz Vulridža.

Nikako nisu mogli da se pomire sa mišlju da su opelješeni naočigled celog grada. I to od jednog jedinog čoveka!

Njih tri prevejanka, kroz čije su se prste prevrtale hiljade karata, bili su nadigrani kao balavci. Istina, stranac je bio vraški hladnokrvan. Bio je opakog pogleda, kao od leda, imao je težak „kolt“ na bedrima, pa ipak...

Čim su se pribrali pošli su u poteru za njim. No gonioći kao da se nisu mnogo žurili. Kao da su bili sigurni da im ne može umaći. Za trenutak se prisetio njihovih podmuklih lica i onog paklenog plamičkanj osвете dok je napuštao zelene zidove saluna sa četiri hiljade dolara u džepu.

Suviše lako su pristali da mu plate četiri hiljadarke.

Što se nisu usudili da na licu mesta nešto preduzmu, bila je „kriva“ prisutnost jednog malog odeljenja konjice.

Sad ih ništa nije sprečavalo da povrate novac.

Crni „kalifornija“ šešir bacao je duboku senku na bleđu, aristokratsko lice čoveka iz Džordžije.

Sada je krenuo uporedo sa svojim ždrepcem. Nije mu preostalo ništa drugo nego da iščekuje. I da bude spreman na sve.

Uskoro je izbio na proplanak odakle je počinjao da iz zemlje izbija gustiš, nadovezujući se na iskrivljena stabla nagorele, proređene šume.

Pogledao je iza sebe; jahači su se primicali, ovog puta u žurbi. S gorčinom je pomislio na svoju zlu, kockarsku kob od koje nije mogao da se odvoji. Ako je mirovao „linkoln“, onda su ga svrbeli prsti nad zelenom čojom. I to je bio demonski krug legendarnog lutalice, revolveraša i bivšeg zubara iz Bostona.

Sada su ga sustizali.

Ponovo ista lica, nadmena, samouverena, bahata, a nasuprot njima kao od kamena isklesano lice Doka Holideja.

Hoće li i ovog puta biti sve isto?

Trzaj ruku, dim i olovne kugle koje po vazduhu ispisuju putanje smrti? Ovde, između Daltona i Vulridža, u podne koje tek odvaja senke iz zenita?

Rešio je da ih sačeka.

Izvadio je tabakeru i potražio mirišljavu cigaru. Možda bi mu brendi vi-

še prijaio, ali, o sedlu je imao samo čuturicu s vodom.

Onda ga je trgao šum iza leđa...

– Ni makac! – riknuo je neki glas, kao odgovor na njegov pokret prema desnom boku.

Zastao je.

– Tako je bolje – nastavio je glas, brundajući. – I da ti vidim šake, dendi... Prema nebu!

Sigurno nije sam, pomislio je kockar. Iznenada je osetio kretanje nekolicine. Dakle, preduhitрили su ga. Vrlo vešto, ako je to mogao sebi da prizna u tom trenutku.

Ne čekajući da ga opominju, lagano se okrenuo. Video je tri momka s uperenim revolverima. Dvojicu je prepoznao, bili su to partneri iz Vulridža. Treći je verovatno bio na čelu onog oblaka prašine koji se pretakao u lelujavu masu jahača, konja i šešira.

– Naša partija se tek sada završava – oglasilo se bradato, uzano lice jednog od trojice u zasedi. Zubi su mu se bleskali u senci posuvraćenog oboda šešira. – Imaš li nešto protiv?

Holidej je oćutao.

Oni su stajali i iščekivali dolazak ostalih. Sada su brojali grupu od šest; prilično neravnopravan odnos, za sada.

Prišao mu je omanji zdepasti momak bikovskog vrata, s kojim je u Vulridžu vodio žestok duel za kockarskim stolom. Ostali nisu izgledali bolje od njega. Kao da su pokupljeni iz državnog zatvora u Jumi, opaljene kože po licu, zmijskih pogleda, neobrijani i lako povodljivi za svađu i „kolt“.

– Ponešto smo naučili o tebi – raskoračio se zdepasti, iskrenuvši glavu

kao da cilja. – Ali, ne uobražavaj da si neko i nešto. U svakom slučaju, prvo ćemo pucati u tvog konja a onda u tebe. Jasno?

Pošto nije dobio nikakav odgovor, protrljao je prstima nekoliko puta.

– Pare na sunce – dobacio je suvo.

Holidej se pravio gluv.

– Slušaj – razbesneo se ovaj – tražimo svojih četiri hiljade dolara koje si nam uzeo na prevaru...

– Nije bila prevara – podsetio ga je kockar.

– Ja kažem da jeste – iscerio se ovaj. – Imam još pet svedoka – pokazao je oko sebe – a to je dovoljan razlog da te obesimo. Dakle?

– Pare nisu kod mene – odgovorio je Holidej.

Zdepasti je začkiljio očima.

– Nego?

– Uložio sam ih odmah u banku! – rekao je Dok, nastojeći da dobije u vremenu.

– Ma nemoj?

– To je moj običaj. Ne nosim sa sobom više od petsto dolara.

– Da pukneš od smeha – podigao je zdepasti obrve i zaokružio pogledom po svojim pratiocima. – Čuli ste, momci? Četiri hiljade dolara leže u banci. Šta mislite, da mu verujemo?

– Mogli bismo – odazvao se jedan kosooki klipani valjajući ogromnu količinu duvana po levoj strani usne duplje – ali ga nisam video da je ušao u banku.

Svi su se nasmejali.

– Ako mrdne, izrešetajte ga – naredio je zdepasti i zaobišao kockaru sa leđa.

Holidej je pomislio da će dobiti udarac. Međutim, lupež je samo za-

vukao ruke pod kaput. Prvo što je izvukao bio je džepni časovnik.

Njime je zaklatio iznad glave.

– Od zlata, ha? – šmrknuo je. – Koliko вреди?

– Za tebe ništa – dobacio je Dok, pomislivši da mu je sat jedina uspomena od roditelja iz Bostona.

– Ipak će ostati kod mene – zarežao je zdepasti i zadržao ga u ruci. – Zatim tvoj „kolt“, konj, šešir... a onda ćemo razmisliti da li uopšte da te pustimo, a?

Izenada je ustuknuo pred bleškom u kockarevim zenicama. Kao da su ga polili ledenom vodom.

– Držite ga na nišanu – skoro je dreknuo.

Holidej je potegao revolver.

Bila je to čista ludost, ali drugog izlaza nije bilo jer kada bude razoružan nije imao više čemu da se nada. Od ovih surovih ljudi nije mogao da očekuje milost.

Opalio je na najbližeg. Čuo je jauk, a onda mu se na glavu sručio strahovit udarac. Potonuo je u tamu...

Uskoro je čuo psovke i osetio da ne dodiruje tlo. Polako je otvorio oči; nalazio se na sedlu svog konja s omčom oko vrata!

Kosooki žvakač duvana držao je konja, spreman da se odmakne kada ga zdepasti bude ošinuo straga po sapima. Biće to đavolski kratak trzaj. Dva zamaha u vazduhu i smiraj.

Nikada nije slutio da bi tako mogao da završi. Obešen kao konjokradica. Kao lopov. Bandit. Ubica.

Lišen svog oružja i mogućnosti da umre na nogama, s olovom u telu.

Uostalom, ionako nije važno. Jednom je morao doći na kraj puta. Samo... bar da mu se nisu cerili u lice i

razmahivali zelenim novčanicama iznad glave.

Nebo je bilo vraški plavo i nasmejano. Baš tužan dan za umiranje.

– Možda bi se izvadio da nisi pucao – javio se zdepasti iza leđa. – Ovako ćemo biti mirniji i mi... i ti, nadam se – kezio se.

– Adio pokeru – pevušio je kosooki – adio dolari... – dodao je mašući lepezom od novčanica.

Skoro skrušeno, jedan momak se prekrstio.

– U pakao! – dreknuo je zdepasti i raspalio konja po sapima.

Mig se propeo i jurnuo.

Očekujući trzaj konopca i smrt, Holidej je zažmurio ali umesto paklenog mraka i cerekanja đavola, začuo je pucanj i uže se olabavilo. No i mali trzaj bio je dovoljan da izgubi ravnotežu i, uprkos nastojanju da ostane u sedlu, pustolov je pao na zemlju. Pre nego što je dodirnuo tlo grmnuo je drugi pucanj a onda su zapraštali revolveri i pljačkaši su potražili spas u bezglavom bekstvu. Pucnjava, tutanj nogu ljudi u trku, lomljenje granja i panična vika trajali su, međutim samo desetak sekundi a onda se začuo topot konjskih kopita da bi na kraju zavládala tišina. No potrajalo je još dobrih pola minuta pre nego što je iz jednog žbuna izašao čovek s puškom i uputio se ka Holideju. – Dobrodošli iz mrtvih, stranče! – rekao je zastavši pored Doka.

– Ako je ovo vaše delo, onda mnogo hvala – progovorio je Dok, – ali bio bih vam još zahvalniji ako mi odvežete ruke.

– Naravno – prisetio se nepoznati i kleknuvši pored Doka odvezao mu ruke. Tek tada Holidej se pridigao i pogledao svog spasioca.

Pred njim je stajao čovek pedesetih godina odeven u kožnu jaknu, na kojoj se blistala šerifska zvezda. Bio je snažan, stasit, sa nešto bora oko očiju i usana i vencem brkova iznad usta.

– Ja sam šerif Elmer Vajteker iz Daltona – rekao je i rukom pokazao negde iza sebe. – One hulje su umakle.

– Ne smeta, šerife, meni je važno da sam ja umakao smrti – rekao je Holidej čisteći odelo od prašine. Od pada sa konja bolelo ga je rame ali to je bila sitnica. – Oni će već dobiti svoje.

Vajteker se srdačno osmehnuo. – To se zove razuman čovek. Sa takvim životnim geslom uvek ćete biti na dobitku.

Još uvek nije ništa zapitkivao, pomislio je kockar, uzimajući sa zemlje šešir. Lupeži su u žurbi zaboravili na revolver i sat!

– Nemam ništa bolje nego hvala – rekao je Holidej. – Nadam se da imate pitanje za mene?

– Možemo usput razgovarati – odgovorio je čuvar zakona. – U svakom slučaju, kad šestorica vešaju jednog, nezakonito, ja sam protiv šestorice.

– Bez iluzija, šerife – rekao je oporim glasom Holidej. – Uzeo sam im četiri hiljade dolara na kocki. Verovali ili ne, ali pošteno. Nisu mogli da podnesu i gonili su me.

Vajteker kao da je nešto razmišljao.

– Neke poznajem – rekao je najzad. – No, u svakom slučaju vam verujem. – Vulridž je pun bitangi najviše zbog toga što je i njihov šerif njima sličan. Plata mu je džeparac, ostalo dobija... onako. Zato izbegavam put za Vulridž kad god mogu. Ne podnosim ih. A vi... kako se zovete?

– Ja sam Džon Holidej – odgovorio je kockar, zakopčavajući opasač sa revolverom.

Šerifovim licem preleteo je lak trzaj.

– Dok Holidej?

– Da. Menja li to stvar, šerife?

– Ne. Ja sam čovek zakona, mister Holideje. Ništa više.

– Verujem.

Vajteker je okrznuo pogledom dršku od slonovače, kaput dugih peševa, kao sneg belu košulju i kravatu boje vina. Bila je to, ipak, ona slika kakvu je nosio u sebi slušajući priče o slavnim kockaru i revolverašu. Međutim, ovaj nije mogao da odgonetne šta zapravo misli o njemu. Šerif iz Daltona je u svakom slučaju bio čovek od karaktera.

– Mislim da se neće vratiti – kazao je Vajteker, pogleda uprtog prema zapadu gde se nalazio Vulridž. Rekao je to kao da misli, a zazvučalo je sasvim sigurno.

– Dugujem vam mnogo, šerife – oglasio se Dok. – Možda će doći dan da to na neki način uzvratim.

– Ništa mi ne dugujete – odmahnuo je Vajteker rukom i dohvatio se sedla. – Zaboravite to.

– Hoćete li imati problema ako se zadržim neki dan u Daltonu?

– Koliko hoćete – osmehnuo se ovaj – naravno, bez većih neprilika.

– Na žalost, neprilike me obično prate gde god se okrenem.

– Možda, ali vidim da ih ipak neka-ko izbegnete.

Holidej je osetio neku čudnu vrstu neprijatnosti. Nije bio navikao da predstavnici zakona budu predusretljivi prema njemu.

A eto, Elmer Vajteker, šerif iz Dal-

tona, jednostavno ga je hicem iz puške skinuo sa omče, naterao lupeže u beg i velikodušno ga pozvao da bude u Daltonu koliko hoće. Naravno, ako se ne ogreši o zakon. To se podrazumevalo.

Za trenutak se kolebao da samo prođe kroz Dalton i produži dalje.

Ipak, odluku je prepustio vremenu.

Sad su mu bili potrebni brendi, topla voda i soba na čije bi prozore mogao da navuče debele zavese.

Čak je zaboravio i na malopredašnje napadače. On, koji nije lako odustajao od revanša, čvrsto je rešio da produži put bez četiri hiljade dolara. I dok je šerif uzjahivao svog mrkova, on se morao zadovoljiti hodanjem do prvog kovača.

– Da li ste bili nekada u Daltonu? – upitao je Vajteker.

– Ne.

– Neće vam se možda svideti.

– Razlog više da ne ostajem dugo.

– Nisam to mislio – stisnutih zuba rekao je šerif. – Hteo sam da kažem... o ljudima. Kao šerif, sve ih dobro poznajem. Suviše su okrenuti sebi i sve ostavljaju šerifu. Kao da sam ja sve-moćan – nastavio je Vajteker, činilo se, govoreći sam sa sobom. – Često odem nekuda i kad se vraćam imam vraški osećaj da okrenem konja i nikad ne uđem u Dalton.

– Zašto ne okrenete? – upitao je Dok.

Vajteker se osmehnuo.

– Ja sam pola šerif, pola rančer – odgovorio je. – Ne želim da dočekam penziju sa šerifskom platom. Niti da umrem u čizmama pre vremena. Živim sa ženom i sinom nedaleko od grada. Malo stoke, malo zemlje, znate, šta mislim?

– Imate pomoćnika?

– Pomaže mi Dik, moj sin, ali samo povremeno. Mogu da se nosim sa svim neprilikama. Ne plašim se ničega.

Ipak, imao se utisak da nije toliko bezbrižan koliko pokazuje.

– Nešto me muči! – odjednom je kazao, kao da pogađa Holidejeve misli. – Čuo sam da je u okrugu Klint Harkvej. A to je gomila ubica na vratu, ako se upute ovim pravcem.

– Ako mislite...

– Ne – naglo se okrenuo Vajteker – nisam mislio da vas angažujem za pomoćnika. Jednostavno sam glasno razmišljao, što retko činim. Ljude u Daltonu bi uhvatila panika i odmah bi zahtevali vojsku u gradu. Vama govorim baš zato što sa time nemate nikakve veze. Ako vam smeta, ćutaću.

– Zar Harkveja ne drže u zatvoru?

– Njega ne mogu dugo da drže. A čim utekne, za njim se pruža put posut leševima i zločinima.

– Šta bi Harkvej mogao da traži u Daltonu?

– Ko zna... On i njegov brat Rej su gadan par bitangi kad se sastanu. Obično rade odvojeno, ali... zlo se udruži kad je najmanje potrebno.

Desetak minuta kasnije izbili su pred prve krovove Daltona.

Vajteker je ponovo zategao uzde.

– Loš znak – rekao je skoro šaljivim tonom i pružio ruku u pravcu jednog čoveka koji se vukao ulicom sa drvenim sandučićem pod miškom. – Kad god naiđem na Rufusa Tika, gradskog pogrebnika, nešto će se zamesiti.

Rekavši to, nervoznim pokretom je natukao šešir na čelo.

Na severu su počeli da se gomilaju oblaci.

– Najbolje da se smestite u „Palasu“ – dobacio je šerif preko ramena. – Budite sigurni da se oni iz Vulridža neće usuditi da dođu ovamo.

– Dva puta me ne mogu obesiti – uzvratilo je kockar.

– Mislim da taj „drugi put“ ne biste doživeli?

– Tako nekako.

Vajteker se osmehnuo i obo mrkova.

Bio je to jedan od onih retkih čuvara zakona na Zapadu u koga se čovek mogao pouzdati. Jedan od onih čvrstih nesuslovitih i prekaljenih šerifa koji su, znani ili neznani, ispisiivali najlepše stranice američke istorije. Jedan od onih koji hodaju uspravno u svakom trenutku. Pa i u smrti.

II

Vrata saluna su se širom otvorila i Beni Dads je zastao na njima, podbočen i smrknut.

Žućkasta svetlost užarene svetiljke osvetljavala mu je lice, a njegovo telo uokviravalo je tamno nebo Nebraske u noći iza njega.

Klint Harkvej i Končo Foket podigli su poglede sa karata. Izraz lica Benija Dadsa nagoveštavao je nevolje pa su začas izgubili volju za igrom.

Dads je došao do njih, visok, po-drugljivo osmehnut, bezizraznog, kamenog lica sa koga se retko kada moglo odgonetnuti šta oseća.

Ostali posetioци saluna u Meskita Sitanju osmatrali su pažljivo ovu trojicu, ali ispod oka.

Dads je nehajno podigao palac nekud iza sebe.

– U gradu su – rekao je kroz zube.

Klint Harkvej se namrštio.

– Konjica? – upitao je.

Dads je klimnuo glavom.

– I Ralston lično – nastavio je tako da ga samo oni čuju. – Upravo sam izlazio iz hotela kad su ulazili u grad. Ima ih devet...

Harkvej se okrenuo pema Foketu.

– Zar nisi tvrdio da smo ih se oslobodili? – upitao je tiho ali preteći.

– To tvrdim i sada.

– Kako? Pa tu su, do vraga...

Foket je slegnuo ramenima.

– Najverovatnije su slučajno. Učinio sam sve što je bilo u mojoj moći da nam po onoj kiši ne prate tragove. Uostalom, ja sam se jedini protivio dolasku ovamo. Naoružani gonioци su nam za petama i normalno je da će svratiti u prvi veći grad kao i mi, da bi se sklonili pred olujom...

Bila je to logična misao i za samog Harkveja, no, on to nije želeo da prizna glasno. Bio je vođa i greške nisu bile namenjene njemu, već ostalima. Poteri su izbegli još u planinskim predelima, a ideja da dođu u Meskita Siti je bila njegova. Nije mogao bez viskija i žena. I bez muzike.

A toga je ovde bilo u izobilju. Međutim, samo za kratko.

Besno je zgrabio šešir.

– Hajdemo! – graknuo je i krenuo ka vratima.

Napolju je kiša lila kao iz kabla. Duvao je i vetar, noseći kapi kao puščanu tanad, lupajući o prozorska okna i zidove kuća. Naleti vetra pretili su svakog časa da ugase lelujavi plamen petrolejke nad vratima saluna.

Stajalu si, ignorišući kišu, zagledani niz glavnu ulicu.

Meskita Siti bio je grad samo po imenu; u stvari, sastojao se od petnaestak kuća, razbacanih duž jedne jedine ulice, izbrazdane blatnjavim tragovima i prugama. Sa mesta na kome su stajali videli su se šerifov ured i dva nazovi hotela.

Ispred same zgrade zatvora stajalo je devet umornih konja, oborenih vratova, mokrih od kiše i od znoja.

– Predlažem da odjašemo, Klinte – javio se Končo Foket.

– I to odmah – pridružio mu se Beni Dads. – Ti psi goniči biće nam brzo na tragu. I šerif nas je sumnjičavo odmeravao otkako smo došli ovamo. Brzo će ispričati Ralstonu o nama...

Harkvej je ćutke klimnuo glavom.

I on se slagao s tim. Ona devetorica u šerifovoj kancelariji predstavljali su specijalni odred konjice Sjedinjenih Država, određenih da ulove Klinta Harkveja, bandita i mlađeg brata ozloglašnog Reja Harkveja, čiji je „ugled“ odmetnika i ubice bio znatno veći.

Klint je respektovao Ralstona, bivšeg aktivnog pukovnika, koji mu je nekoliko nedelja stalno za petama, na čelu potere. No, bandit je uvek uspevao da umakne. Planirao je da se za dva dana sastane sa svojim bratom Rejom u Daltonu. Taj sastanak je ionako mesecima već bio odlagan.

Međutim, ponovo je morao da izmiče Ralstonu, prema brdima. Tamo će Končo Foket pokazati svoje umeće u zametanju tragova. Ali, to je značilo da se neće sresti sa Rejom u Daltonu da mu se pridruži u napadu na banku o čemu su se dogovorili preko pisama već duže vremena.

Foket ga je munuo laktom.

– Odluči se već jednom, Klinte! Oni upravo izlaze iz šerifove jазbine...

Klint se brzo odlučio, čim je opazio visoku Ralstonovu siluetu na tremu.

– Jaši – prigušeno je ciknuo.

Krenuli su pravcem suprotno od zatvora.

Stigavši do kraja ulice, Klint se okrenuo u sedlu.

Vojnici su kretali prema njima, u stvari prema salunu iz koga su tek izašli. Očigledno da je šerif imao šta da im došapne.

Harkvej je upravio svog konja prema senci jedne zgrade.

– Jesi li poludeo? – oglasio se Foket.

– Zaista, zar ćemo stajati ovde na nišanu? – promrsio je Dads, nervozno. – Hoćeš da nas pohvataju?

– Idem do telegrafa – odgovorio je Klint. – Možda će proći nedelje dok ponovo ne reskiram da ujašem u neki grad. Želim da Rej bude obavešten o svemu...

– Ali... – procedio je Dads.

– Zaveži, Beni – odbrusio je hladno Harkvej.

Iza njegovih leđa Dads i Foket su izmenjali značajne poglede.

Bilo bi besmisleno suprotstavljati se Klintu kad je Rej u pitanju. Iako su braća živela odvojeno i svaki za sebe se bavio pljačkom, iako im je detinjstvo proteklo u međusobnim sukobima i svađama, Klint je osećao neobjašnjivu privrženost prema starijem bratu. Neprestano je planirao njihovo udruživanje i velike poduhvate koji će potom nastati. I ovaj u Daltonu susret planiran je putem prepiske, vođene mesecima. Klint je dao predlog, a Rej ga je prihvatio.

Dakle, trebalo je da prepad na dal-

tonsku banku izvedu obe bande, a da se kasnije sliju u jednu družinu. Klint će, dakle, poslati taj telegram, a Foket i Dads, kao odani pratioci, imali su samo da ga slede.

Sa rukama na drškama revolvera jahali su lagano prema poslednjoj zgradi u redu. Pred zgradom su zastali i sjahali.

U međuvremenu, Ralstonovi ljudi su izašli iz saluna i počeli sistematski da pretresaju kuću po kuću.

Harkvej je morao da požuri.

Zbunjenom telegrafisti nije mnogo objašnjavao o čemu se radi. Jednostavno ga je prostrelio pogledom i ovaj je zanemio. Dok mu je Harkvej diktirao poruku, nije smeo ni da podigne oči.

Najzad je poruka poslata, na veliku radost Foketa i Dadsa. Posle toga su uzjahali konje i laganim kasom, kroz pljusak, napustili grad.

III

Prema Daltonu jahao je drugi Harkvej, Rej.

Zora se upravo rađala, prelivajući se preko nepreglednih pašnjaka Nebraske po kojima su pasla goveda rase „herford“.

Lenjo su dizali glave da odmere jahača koji je prolazio.

Miljama na severu jedan lešinar je kružio plavetnilom u potrazi za plenom.

Rej Harkvej ga je posmatrao s mešavinom podrugljivosti i simpatija. Taj lešinar bio je sličan njemu samom: uvek u potrazi za plenom, uvek spreman da zgrabi...

Stariji Harkvej imao je trideset dve

godine. Bio je visok, snažan, lica bez osmeha. Na putu sa druge strane zakona, nekih osam godina, stekao je reputaciju nemilosrdnog i okrutnog desperadosa. Nije se obazirao za sobom. Želeo je da ostvari cilj koji postavi pred sebe i u tome ga ništa nije moglo omesti.

Jahao je sam.

Ali, u to isto vreme, približno udaljeni od Daltona, jahala su još trojica, svako za sebe, iz tri pravca.

Tri Harkvejeve pomoćne kandže žurile su na sastanak.

Sa istoka je dolazio Vajt Čendler, nizak, neobrijan i natmuren momak, u pohabanoj odeći, zavrnutih rukava košulje, na velikom, sivom pastuvu.

Sa severozapada jahao je Sajmon Rivz. To je bio nemiran, raspoložen i vedar Ohajac, plamenoriđe kose, s lakim osmehom na licu.

Sa juga se približavao Meksikanac Eskobar Amado. Od ove trojice, on je bio najpodmukliji, najarogantniji i najelegantniji. Nosio je na bokovima dva „kolta“ čije su drške ukrašavali biseri.

Četiri jahača, četiri lešinara u ljudskoj koži, jahali su prema Daltonu.

Gradić koji se tek budio nije još bio svestan nevolja koje su mu zapretile sa severa, severozapada i juga. Ljudi su se prihvatili poslova, žagor dece preplavio je ulice, jačao je ili jenjavao topot jahača ili zaprega.

Rej Harkvej je stigao prvi.

Prvo se uputio prema telegrafskom uredu. Sjahao je, navukao šešir na čelo i zastao pred dobro poznatim likom na poternici kraj ragastova. Njegove slike godinama su „naseljavale“ zidove gradova i šerifskih kancelarija. Pa ipak, on je bio dovoljno lud i

smeo da se usred bela dana pojavi u gradu čiju je banku nameravao da olakša. Smatrao je da niko ne bi pomislio da će se bandit takve reputacije rešiti na takav korak. Bio je to rizik koji se isplaćivao.

Nekoliko trenutaka kasnije izašao je s kovertom u ruci. Adresa je glasila samo: „Za mister Reja“. Telegrafista mu je dao, a da mu nije palo na pamet lik sa poternice i lik čoveka koji se nalazio pred njim.

Harkvej je rascepio omot i raširio papir. Pisalo je:

„Sastanak se odlaže. Srešćemo se na putu. Klint.“

Razbojnik je neko vreme zurio nepomično u hartiju.

Onda ju je stavio u džep i lagano pošao trotoarom, udubljen u misli. Ušao je u salun „Nebraska“, tačno preko puta banke. Seo je i naručio viski. Sto se nalazio na mestu odakle se pružao pogled na ulicu.

Vajt Čendler je stigao desetak minuta kasnije, jednom sporednom ulicom. Prvo se osvrnuo nekoliko puta na sve strane. Konja je ostavio pred trgovinom do same banke, nekoliko časaka se pravio da razgleda izlog sve dok nije uhvatio Harkvejev pogled iz „Nebraske“.

Sledeći je bio Sajmon Rivz. I on je sjahao ispred trgovine, ali pri tom nije gledao u Čendlera niti ovaj u njega. Okačio je palčeve o široki pojas, a onda krenuo preko ulice. Smeškajući se nekoj svojoj iznenadnoj misli, pronašao je hladovinu jedne verande i naslonjen na stub oponašao čoveka željnog predaha.

Eskobar Amado stigao je poslednji, suprotno ponašanju preostalih Harkvejevih momaka: zveckao je zvonči-

ćima koji su ukrašavali njegov „sombbrero“. To je bio njegov stil. Amado je inače bio vrlo privlačan, ali hladnog, odbojnog pogleda, blistavih zuba i skoro nežnih ruku. Nosio je fini, rukom izvezeni prsluk, revolvere sa biserima na drškama i pojas optočen srebrnim zakivcima. Pod njim se nalazio veličanstveni vranac. Pojava jahača i konja izazvala je pažnju prolaznika, a on je na to odgovarao ledanim, arogantnim držanjem.

Lagano je sjahao pred salunom, prebacio uzde preko grede i ušao u „Nebrasku“. Uputio se pravo prema Reju Harkveju, klimnuo mu glavom u znak pozdrava i objašio stolicu, leđima okrenut zidu.

– Pa? – promrsio je. – Gde je mlađi brat?

Harkvej mu je ćutke poturio pod nos telegram. Amado je digao obrve.

– Pa? Menja li se naš plan zbog ovoga?

Razbojnik je zurio u telegram, kratko zamišljen.

– Ne – odgovorio je – ne menja se.

Meksikanac se odobrovoljio. Kao i Rivz i Čendler, ni on nije bio oduševljen idejom da plen deli između sedmorice umesto četvorice.

– Rivz i Čendler su na mestima – primetio je. – A ti?

– Konja sam ostavio pred telegrafskim uredom.

– Onda, izgleda da smo spremni?

– Jesmo – pridigao se Harkvej. Obrisao je rukavom usta i krenuo napolje. Zveckajući mamuzama i zvončićima na „sombbrero“, za njim se uputio i Meksikanac.

Rej Harkvej osetio je neobičnu napetost. Dalton je imao izvanrednog šerifa Elmera Vajtekera, s kojim bi se

nerado našao oči u oči ukoliko nema dobru zaleđinu.

Predstojalo mu je da igra na iznenađenje.

Ispred šerifove kancelarije primetio je nekoliko ljudi koji su se vraćali od zatvorenih vrata. To je moglo da znači da Vajteker trenutno nije na svom mestu već na nekom drugom zadatku spolja, ili na svom ranču.

Ono što ga je još zabrinjavalo bila je Amadova upadljivost. Svi pogledi skretali su prema njemu, a to je značilo i prema Reju. Meksikanac se, međutim, na to nije obazirao. On nije želeo da, kako je to često podvlačio, „umre u prnjama, kakve nose gringosi“. Amado je, osim toga, bio njegova desna ruka i bez njega Harkvejeva grupa ličila bi na tigra kome su povađeni zubi.

Rivz i Čendler, na svojim mestima, nisu se osećali ništa bolje.

Harkvej je krenuo prema svom konju najmirnije što je mogao. On je radio po strogo utvrđenom planu. Detaljno je razmotren svaki detalj, svaka mogućnost. Njegov zadatak, kao vođe, bio je da motri na šerifovu kancelariju i da ga onemogući ako pođe prema banci. U stvari, šerif je predstavljao glavnu opasnost, građani su bili suviše plašljivi da bi nešto pokušali.

Amado se naslonio na stub ispred saluna, preko puta banke. Njegov zadatak je bio da štiti izlazak bandita iz banke.

Rivz i Čendler su bili određeni za samu pljačku. Pošli su lagano prema ulaznim vratima. Čendler je na ulazu zastao i proverio da li je Rej na svom mestu. Potom su i on i Rivz ušli.

– Ruke gore! – dreknuo je Vajt Čendler, vadeći „kolt“.

– I to brzo! – dodao je Rivz veselim glasom, stavši rame iz rame sa svojim kompanjonom.

Zavladao je tajac.

U banci su se nalazile dve žene i jedan rančer. Iza šaltera su bili blagajnici O'Rajli i Melon i knjigovođa Treskot na drugom kraju.

Vlasnik banke Melvin Bond upravo je izlazio iz svojih odaja kada je jedna od žena prestravljeno vrisnula, ali svi su ostali skamenjeni na svojim mestima.

– U redu, Sajmone – javio se Čendler – pođi i pokupi...

Međutim, vlasnik banke je konačno skupio hrabrost da odbrani svoj imetak. Trebalo je da pruži samo dva koraka do vrata svoje odaje i zakloni se od „koltova“.

Napravio je samo jedan korak.

Rivzu nije promakla kretnja nesrećnog Bonda. Odmah je opalio. Vlasnik banke se zateturio, pogođen u potiljak. Bio je mrtav pre nego što se stropoštao na pod.

Ovaj šok bio je podstrek za Bondove blagajnike. Verovatno pogođeni ovakvim obrtom, oni su instinktivno posegli za oružjem ispod šaltera.

Rivz je rutinirano dočekao ovaj otpor sa dva nova hica. Prvi se skljkao O'Rajli, a potom mu se pridružio i Melon.

Pucnji, padovi tela, krv... sve je to uticalo da jedna od žena počne panično i dugo da vrišti. No, crvenokosi ubica mirno je prekoračio tela i počeo da trpa u vreću novac.

Čendler je prišao vratima i pogledao na ulicu.

– Do đavola – procedio je – ceo grad se uzbunio!

– Izađi i pazi da nam neko ne preplaši konje – dobacio mu je Rivz ne prekidajući posao.

– Ali...

– Ma, izlazi, proklet bio! Ne želim da jašem na metli kad izađem odavde. Ovde nemaš posla, niko ne sme ni da se pomeri!

Čendler je istrčao.

Na ulici je zaista postalo prometno. Revolverski pucnji u Daltonu bili su prava retkost otkako je Vajteker šerif u gradu. Ljudi su se osvrtni na sve strane, pokušavajući da ustanove sa koje strane se oglašavaju „koltovi“. Oni najbliži banci najpre su shvatili. Kada je Čendler izleteo na vrata sa revolverom u ruci, ulica je naglo počela da se prazni! Jedni su bežali glavom bez ozbira a drugi, istina u manjem broju, potražili su zaklone.

Za oružje se prvi mašio rančer Denis Kent, koji se nalazio na sedištu svoje zaprege pred gvožđarom. No, njega je oborio metak Eskobara Amada ispred saluna.

Ranjen u prsa, rančer je ostao premasičen preko ivice kola.

Tako su građani Daltona shvatili da je banda veća nego što su u prvi mah pomislili. Ledena ruka straha okovala im je srca. I ruke.

Vrata šerifove kancelarije bila su kao za pakost zatvorena. Vajteker nije bio u gradu!

To je građane obeshrabrilo još više.

Ono metaka što je bilo ispaljeno letelo je visoko po vazduhu ili po strani. Nije bilo strelca koji bi mogao opasnije da zapreti pljačkašima.

Crvenokosi Rivz je najzad izašao iz banke sa vrećama preko ramena. Harkvej je napustio svoje mesto kada

i Amado. Čendler ih je čekao pored uznemirenih konja.

Banditi su oštro posmatrali ulicu i uglove, spremni da preduhitre svaki pokret koji bi ih ugrozio. Videlo se da su izvežbani i nemilosrdni.

Rivz je već počeo da se pobedonosno ceri.

Harkvej ga je presekao pogledom.

– Na konje – prosiktao je.

Meksikanac je taman hteo da vrati „kolt“ za pojas kada je ugledao jahača. Dolazio je pakleno žurno sa zapadne strane.

Meksikančeve hladne zenice postale su još ledenije i uže.

Okrenuo se i Harkvej, čija se noga već nalazila u uzengijama.

– Šerif? – procedio je Čendler.

– Ja ću ga – predložio je Rivz.

– Nije Vajteker, on je stariji – procenio je Harkvej i vinuo se u sedlo. – Oborila ga pa da kidamo – dobacio je Amadu.

Ovaj je klimnuo glavom.

Konjanik se približavao sve više. Iz futrole je izvlačio „vinčesterku“. Puška u rukama dobrog strelca mogla je da znači više nego pet „koltova“ zaplašanih daltonskih prolaznika.

Amado je podigao ruku, sa životinjskim izrazom u očima.

U tom času, iskosa s leve strane, na hotelskom prozoru „Palasa“ otvorilo se jedno krilo. Amado nije mogao da vidi mirno lice jednog stranca u beloj košulji.

Nije video Doka Holideja.

Holidej nije želeo da se meša u šerifov posao, sve dok sa svog mesta nije video kako se pljačkašima niko ne suprotstavlja. Možda se ne bi mešao ni tada da nije ugledao na drugoj strani jahača, sa čijih se prsiju odbijalo sunce od komada metala.

To mora da je bila zvezda. A kako se nije radilo o Elmeru Vajtekeru, njegov mozak je registrovao odlomak iz razgovora sa daltonskim čuvarem zakona koji je pomenuo da mu u poslu ponekad pomaže sin.

Sa ivice stola dohvatio je svoj „lincoln“.

Kada se Amadov prst već zgrčio na obaraču, čovek iz Džordžije je poslao hitac prema njemu.

Iz Meksikančeve šake revolver je iskočio kao oprugom izbačen.

To je bio jedan od vrlo retkih trenutaka koji se Amadu učinio poput večnosti. Iznenaden, zatečen, nesproman za tako nešto, zaboravio je da sledi svoje kompanjone. Jedini je ostao na zemlji umesto u sedlu i pogledom je potražio strelca.

Slučajno ili ne, tek registrovao je čoveka na prozoru, pamteći koliko je to bilo sa te udaljenosti moguće oblik njegovog lica, crvenu kravatu ispod kao sneg bele košulje...

– Pakao! – dreknuo je Harkvej, slućeći da će Amadu udariti krv u glavu zbog ovog poraza. – Hoćeš da trunemo u zatvoru, bez prebijenog centa? Jaši!

Amado je gledao prema prozoru, ali Holidejev lik se već lagano gubio u polutami sobe.

Opsovaó je.

Onda je grunula puška sa sedla jahaća. Zrna su poletela suviše visoko, ispaljena u žurbi.

Kad je Rivz opalio, jahač je već napustio konja i potražio zaklon za jedan stub.

– Idemo! – zaurloao je Harkvej.

Amado je nerado poslušao.

Holidejev hitac sa prozora kao da je ulio hrabrost ostalim ljudima. Za

pljačkašima koji su uzimali počeli su da fijuču kuršumi.

No, oni su već utekli, brzo i vešto.

Kada su kopita njihovih konja zatutnjala preko mosta milju daleko od grada, Harkvej je mogao da odahne. Pridružio se Rivzovom cerekanju, ali ne iz zadovoljstva što su olakšali banku, već zbog incidenta sa Meksikancem. Oholi Eskobar Amado bio je natušten zbog hica koji mu je izbio revolver iz ruke. Čovek koji je pucao imao je đavolski oštro oko i preciznu ruku. Da je hteo, mogao ga je pogoditi. Zašto nije?

Misli mu je prekinuo Sajmon Rivz.

– Kakva gomila kukavica – rekao je kroz smeh – video si kako su se posakrivali? Jedino je Amadu skinut revolver od nekog zalutalog metka...

– Nije bio zalutao – zarežao je Meksikanac.

– Pa šta? Uspeli smo, to je najvažnije.

– Moglo je i gore da se završi – primetio je Čendler – jer je krenulo naopake čim je vlasnik hteo da utekne... A onda i onaj konjanik – okrenuo se iza sebe da proverí prati li ih ko.

– Neće se usuditi da se skupe u poteru – zaključio je Rej Harkvej.

– Važno je da smo svi u komadu – nastavio je Rivz veselo – i teži za oko petnaest hiljada zelembaća, po mojoj slobodnoj proceni. Zašto kukaš, Vajte? Pogledaj nas, četiri momka sa proketo mnogo novca. Trebaće nam vremena da sve to potrošimo...

– To ćeš malo sačekati – primetio je Čendler.

– Da, sačekaću dok dođem do prvog bordela. Ha, ha, ha – nasmejao se Rivz.

Ostali su se zabaljili u Rivzovo nasmejano lice sve dok im se osmeh nije zaledio na usnama.

Tog časa na njegovom čelu kao da je buknuo cvet. Crveni cvet!

Bandit se zaklatio, a onda poleteo prema zemlji.

Za sobom je povukao vreću sa novcem. Ona se otvorila i iz nje su se na sve strane rasule novčanice od pedeset dolara!

Svi su stajali ukopani i zabezeknuti.

Tek u tom trenu do njih je dopro pucanj puške.

Harkvej je sa nevericom otkrio usamljenog jahača koji im je prepredio put.

Iz cevi njegove puške dizao se oblacić barutnog dima.

– U zaklon! – dreknuo je i sleteo sa sedla.

IV

Kada je Elmer Vajteker od žene primio spisak stvari i osedlao konja, njihov sin Dik već se nalazio na putu prema gradu. Šerifova kancelarija nije smela biti zatvorena duže od pola časa.

Dan je bio suviše lep i vedar da bi se očekivale nevolje, pa je šerifov sin, sa šerifskom zvezdom, krenuo u Dalton da sačeka oca u njegovom uredu.

Elmer ga je ispratio zadovoljnog pogleda, dok je u majčinim očima iskrio ponos.

– Nemoj da te dugo čeka – opomenula je žena šerifa.

– Neće se usmrđeti u mojoj stolici – odbrusio je ovaj i ubacio „vinčester-

ku“ u futrolu na sedlu. – Zar misliš da mu je još deset godina, Sesili?

– Mislim da ni tebi nije više od petnaest – dočekala ga je.

Vajteker je ponovo pogledao u spisak.

– Ovo ću čekati najmanje do podne – rekao je.

– Nećeš, ukoliko narediš da požure, umesto da ih zamoliš.

– Zašto uvek žuriš?

– Ti znaš zašto. Ovde uvek ima posla...

Vajteker je zavrteo glavom i uzjahao. Do Daltona je imao desetak milja, putem koji je vijugao kroz pašnjake i bregove. Bio je to put kojim je imao vremena da razmišlja o sebi, i Sesil i Diku, sve dok ne ujaše u grad i nađe se sa svakodnevnim problemima.

Približavao se brežuljku odakle je mogao da se vidi grad u daljini. Tuda je stalno prolazio, pa je sliku takvog pogleda znao unapred. Sada, međutim, prenuli su ga udaljeni pucnji.

Zategao je uzde.

Šta bi to moglo da bude?

Revolverski pucnji, zatim jedna puška, pa opet...

Nešto ga je lecnulo u grudima setivši se da je u grad nedavno ujahao i Dik. Šta ako je naleteo na neku nevolju, na bandite ili neke pijane, bahate strance?

Žestoko je poterao padinom, prema vrhu.

Ruka mu je pala na kundak puške.

Samo što je izbio na vrh brežuljka, ugledao je jahače. Izbrojao je četvoricu, ličili su sa te razdaljine na crne, pokretne tačkice. Upravo su napuštali grad, u priličnoj žurbi.

Vajteker je izvukao pušku.

Ponovo je čuo pucnjeve, iz samog grada. Nisu li hici pratili ove jahače?

Ako su bežali, znači da su nešto u gradu zamesili.

Bez razmišljanja je upravio konja dole.

Morao je naći odgovor na samom putu, kojim su jahali begunci.

Oblak prašine rastao je sve više. Približavali su se sve više. Onda su najednom zastali; čuo je razgovor, smeh i počeo je da ih razaznaje. Odmah je uočio platnene vreće o sedlu jednog od njih. Prepoznao ih je, jer u njima se prenosio novac Bondove banke.

Ovako nabijene, sigurno su đavolski vredele. A možda je zbog njih pala i krv? Čija krv? Bond ne bi olako dopustio da ih uzmu... A možda im se i Dik našao na putu?

Šerifov prst se zgrčio oko okidača. I ono lice... Da li ga poznaje? Siguran je bio da ga je viđao, ali tog časa nije uspevao da se sredi i da se seti.

Nisu ga primećivali, mada je stajao na putu. Bili su suviše zauzeti razgovorom i brbljanjem. I smejali su se, ušljivci!

Prineo je pušku obrazu i mirno nanišanio... a zatim osetio trzaj.

Tako je Sajmon Rivz skliznuo sa sedla!

Šerif je ubacio novi metak u cev.

Istovremeno, banditi su se povratili od šoka i pohitali da nađu zaklone. Opalio je ponovo, ali oni su mu uzvratili. Mrkov pod njim je zadrhtao i pao na prednje noge. Vajteker je iskočio iz sedla, kako ga teško ranjena životinja ne bi prignječila.

Potom je odskočio do jedne stene, odakle je mogao mirnije da ispali metak u glavu svom konju. Znao je da mu nema spasa i lišio ga je muka.

Konji razbojnika su za to vreme otperjali putem. Sa svog mesta imao je odličan pregled; nijedan od razbojnika nije mogao da se pokrene a da ne bude primećen. Bez konja, bez jednog kompanjona, iznenađeni, sa vrećama iz kojih se rasipao novac, Rej Harkvej, Amado i Čendler su psovali i zavlacili glave u zaklone, grozničavo tražeći izlaz.

Još nisu znali da Vajteker sa svog mesta vidi u daljini novi oblak prašine iz grada!

Ljudi su se ipak udružili i krenuli u poteru.

– Hej ti... idiote! – čuo je prigušen, ljutit glas.

Šerif se smestio udobnije iza stene. Čekao je.

– Znaš li ko sam ja? – pitao je glas.

Vajteker je osmatrao jahače u daljini.

– Ja sam Harkvej... Rej Harkvej, čuješ li? – zagrmeo je glas nešto jače.

Šerif se prenuo. To je, dakle. To lice viđao je na poternicama. Glavom i bradom čuveni Rej Harkvej sa svojom bandom opljačkao je daltonsku banku. I protiv svoje volje obuzela ga je laka jeza.

– Čuješ li me, smutljivče?

– Čujem te, Harkveje! – odazvao se Vajteker. – Bacite revolvere i izađite podignutih ruku. Obećavam pošteno suđenje...

– Lud si, šerife – na to će Harkvej. – Skloni se i pusti da prođemo, ili ćemo te ubiti!

– Ja ću te lično ucmekati, prokleti gringo – pridružio mu se glas sa meksičkim akcentom. Vajteker se setio nakinđurenog, oholog jahača na vrancu.

Zatim je još neko povikao.

– Reje, vidi... Iza nas!

Šerif se osmehnuo. Ljudi iz grada mogli su već da zaključie da su banditi u škripcu. Zato je očekivao da reaguju...

Prvi je iz zaklona iskočio Harkvej, sa oba revolvera u šakama.

U stopu ga je pratio Meksikanac.

Treći, Vajt Čendler, krupan i pomalo trom, išao je nešto sporije pa se zato našao na šerifovom nišanu.

Puška se oglasila ponovo i Čendler je jeknuo. Činilo se da dugo, dugo vremena pada u prašinu pod sobom. Još nekoliko hitaca zaparalo je tle iza čizama Reja Harkveja i Eskobara Amada dok nisu našli novi zaklon.

Zatim je nanovo zavladała tišina.

Dok se prašina slegala, topot konja potere bivao je sve jasniji.

Vajteker je prebrojao sedmoricu. Znao ih je sve, znao je da se u ovom neizvesnom i opasnom trenutku plaše, ali nisu mogli natrag. Nastavili su da jašu, samo opreznije.

Čuvar zakona u Daltonu se namestio bolje, a onda povikao prema poteri.

– Tik? Hej, Tik!

Nastala je kratka pauza, a onda je do šerifa dopro nečiji glas.

– Tu smo, šerife! Je li sve u redu?

– Samo priđite bliže, oni su u klopici... – povikao je Vajteker.

Jahači su ipak neoprezno izbili na malu čistinu iza stena, pa ih je dočekala paklena paljba bandita. Dva konja su pogođena zbacila svoje jahače. Ostali su se sjurili da potraže zaklon.

Harkvej se ponovo oglasio.

– Hej, šerife? Čuješ li me?

– Čujem te, Harkveje...

– Daješ li nam reč da nas ovi neće pobiti?

– Imate je.

Opet je nastupio tajac.

– Odluči brzo, Harkveje – insistirao je Vajteker – neću moći dugo da držim situaciju u rukama.

– Kako mogu znati da će održati reč? – pitao je bandit.

– Nikako... Ali, vidiš li lica ovih ljudi što su dojahali? Šta od njih možeš da očekuješ?

Izgledalo je da se razbojnici došaptavaju.

Najzad su se pojavili. Nevoljno su bacili „koltove“ na zemlju. Lica su im odavala bes i slepu mržnju.

Tek tada su se ljudi izmigoljili; izraze nedoumice i straha zamenio je sjaj trijumfa. Ustremili su se prema mestu gde su se nalazili razoružani pljačkaši. Najviše je vitlao revolverom Ken Talbot, trgovac. On je bio i najbučniji.

– Hajde da ove bandite odmah... o prvo drvo... – urlao je.

– Šerife – javio se Harkvej – obećao si...

– Jesam – odgovorio je ovaj i uperio pušku u zabezeknutog trgovca. – Smiri se, Kene. Oni pripadaju zakonu.

Pored trgovca, tu su bili Rufus Tik, pogrebnik, zatim Vil Konroj, Džejson Tolver, Sami Polak i Red Regan. Na zemlji se još nalazio Kol Koton, koga je konj zbacio skoro na samu glavu, pa je sada ošamućen sedeo i buljio pred sebe.

Vajteker se uspravio još više.

– Izađi, Harkveje. Imaćeš fer postupak, obećavam.

– Baš ti hvala, šerife? – zlovoljno je procedio bandit i napustio sklonište. I on i Amado više su gledali prema

nakostrešenim građanima nego prema zvezdonoscu.

Zajapureni Ken Talbot nije mogao nikako da se pomiri sa činjenicom da ubice ostanu neogrebani, pa je ponovo podigao svoj revolver.

Cev šerifove puške skrenuo je na tu stranu i grmnuo.

Metak je skoro očešao trgovčevu čizmu. On je prestravljen odskočio i zablenuo u Vajtekera.

– Rekoh da se smiriš – mirno mu se obratio potom – a to važi i za ostale.

– Do đavola – najzad je došao do daha i Tik – pa zar da mu obećavaš fer suđenje, Elmere, a oni su ubili Bonda i njegove blagajnike...

Vajteker je zažmirio. Nisu spomenuli Dika, znači da je sa šinom sve u redu i on je odahnuo.

– Neka mi neko jasno i kratko ispriča šta se desilo – prekinuo ih je Vajteker.

Pogrebnik je to učinio u najkraćim crtama. Pomenuo je i Dika, dodajući da je neogreban, ali s iščašenim ramenom zbog vratolomnog pada s konja. Jedva su ga sprečili da ne pođe s njima već do doktora Kistona.

Zatim je Talbot upao u reč.

– Elmere, ti to ne možeš da shvatiš. Nisi bio tamo, nisi video onaj pokolj, one ljude s kojima se godinama poznajemo kako leže u lokvama krvi... Zašto daješ reč da će im se suditi, kad ćemo to obaviti ovde? Ne zaslužuju oni put do Daltona, već do najbližeg drveta!

Ostali su klimnuli glavama, mrmljajući.

– Trojicu su ubili – ubacio je kovač Tolver. – Pucali bi i na Dika da se nije umešao...

– Ko? – prenuo se Vajteker.

Tolver je slegnuo ramenima.

– Ne znam – procedio je pogledavši u Amada – ovaj prokleti Meksikanac je nišanio na Dika, video sam, a onda je neko pucao iz hotela čini mi se, i izbio mu revolver iz šake!

– Je li to tačno? – okrenuo se prema Amadu šerif.

Meksikanac se zlobno nasmejavao.

– Valjda više verujete svojim ljudima nego meni? – drsko je odgovorio.

– Ja se ne bih mučio da ih vodim u grad – predlagao je trgovac – nego da im presudimo ovde...

– Nema presude bez suđenja – odrezao je Vajteker. – Idemo!

Odmah zatim, grupa se laganim kasom uputila prema Daltonu.

Eskobara Amada nije napuštala zajedljivost.

– Ispao si junačina, šerife – rekao je tiho – skoro sam pozeleo da zapljeskam!

Vajteker ga je iskosa pogledao.

– Možeš odmah – rekao je.

– Mogu šta?

– Da zapljeskaš... bos, bez konja, do grada. Na uzici.

Amado se namrštio i ućutao.

Malo kasnije se ponovo cinički nasmešio.

– Ipak, jedno treba da znaš, šerife.

– Da?

– Ne postoji zatvor u Nebraski u kome će se dugo zadržati Rej Har-kvej. Zapamti!

Vajteker je samo nabrao nos.

– A kad se sve ovo završi – pevušio je Meksikanac – onda će se Amado osvetiti, gringo. Dva moja prijatelja pala su od tvoje puške. Umiraćeš stotinu puta za svakog od njih – prosiktao je na kraju, a onda naglo začutao i digao glavu.

– Trebalo je da ih na vreme zaštitiš
– mirno će Vajteker.

Meksikančeve oči su blesnule.

– Nikad nije kasno.

– Za njih jeste.

– Ja ću biti poslednji koji će se
smejati, gringo...

– Štedi dah, amigo. U gradu ima
više ljutih građana nego ovde.

Amado je zaškripao zubima, ali to
je bilo sve što je mogao vezan i razo-
ružan da učini.

Uskoro su izbili pred Dalton. Još
izdaleka se videlo da ulicu preplav-
ljuje svet, da se komeša ispred zidova
i duž tremova.

Veliki krug ljudi nalazio se oko če-
tiri nepomična tela na glavnoj ulici.
To je bio znak da je i rančer Kent iz-
dahnuo. I dok se potera približavala,
krug se lagano rastvarao spreman da
se oko njih ponovo sklopi, kao usijani
prsten gneva.

– Uхватili su ih – zaurloao je neko.

– Obesimo ih – krenuo je povik go-
milom. Lica ljudi postala su tamna
od besa; nedostajao je malo jači pla-
mićak da ih zapali, pa da se bace na
vezane ubice i golim rukama ih ras-
trgnu.

Vajteker je ugledao svoga sina sa
povezanim ramenom. Stajao je pored
leševa, sa puškom u ruci.

Kada se gomila ustalasala, planula
su dva hica.

– Dosta je ubijanja za ovaj dan –
zagrmeo je Vajteker kad je posle puc-
nja zavladała tišina. – Banditi će
ostati u zatvoru, a s njima će biti sva-
ko ko pokuša da se obračuna mimo
ove zvezde – pokazao je na svoje
grudi.

Zatim je sjahao. Istog trenutka pri-
družio mu se i Dik.

– Povedi ih, Dik – dobacio je šerif
svom sinu.

Krenuli su u pravcu zatvora, ne
gledajući u smrknuta lica ljudi sa le-
ve i desne strane.

– Nemamo sudiju – doviknuo je ne-
ko odjednom. – Ko će im suditi?

– Ko, zaista?

Vajteker ih je ostavio bez odgovora.

Pred zatvorskom zgradom Harkvej
se ponovo osmelio.

– Niko neće poseti, šerife, zapamti
to!

– Sve u svoje vreme, Harkveje!

– Da. Sve u svoje vreme... ali, ono
suviše brzo teče za tebe, šerife! Za-
pamti.

V

Kasno popodne, iako se ljudi nisu
smirivali već šaputali po uglovima, u
grupicama, čuvar zakona u Daltonu,
Elmer Vajteker, obreo se u holu „Pa-
lasa“. Pre toga njegov sin Dik odja-
hao je na ranč sa kupljenim namirni-
cima i sa vestima za majku da je sve
u redu i da ne brine.

Šerif je znao da mora biti spreman
na sve. Dve opasne ptičice bile su u
njegovom zatvoru, a sa druge strane
nalazili su se ljudi još uvek željni ve-
šanja. To je slutilo na opasnost.

Trebalo je sačekati i veče; tada se
obično svi okupe i, uz čašicu, potpi-
ruju sve ono što im je bilo potiskiva-
no preko dana. Ali, pre toga, morao je
da nešto obavi. Spremio se i pošao ka
hotelu.

U holu hotela zatekao je Doka Ho-
lideja samog za stolom.

Pred njim se nalazila čašica sa
brendijem. Ređao je karte i izgledao

slep i gluv za sav svet koji prolazi kraj njega.

Vajteker je za trenutak skinuo šešir da skloni oznojene krajeve svoje prorede kose sa čela. Onda je seo.

– Halo, šerife? – pozdravio ga je kockar. – Dan je bio vruć, zar ne?

– Đavolski vruć – potvrdio je Vajteker, fiksirajući kockarev bezizrazan profil. – Kako ste ga vi podneli?

– Onako. Nisam izlazio mnogo.

– Samo do prozora? – žmirnuo je šerif.

– Verovatno. Zar je to zabranjeno?

– Do đavola, znate šta mislim – zabrundao je Vajteker. – Koliko sam mogao da zaključim, spasli ste život mom sinu.

– Ko je to rekao?

– Neki su videli, istina ne sigurno, ali...

– Ako nisu sigurni, ne treba im verovati. Ja sam obećao da se neću mešati, šerife, ali, nisam kriv ako ponešto čujem usput.

– Niste pucali u Amada?

– Ne poznajem ga. Ko je on?

Vajteker je protrljao bradu.

On je poznavao razne vrste ljudi, ali Holidejev soj bio je vraški redak. Taj momak nije voleo da se spominje, ni da se hvali. Jednostavno je u svemu želeo da ostane po strani, osim ako ga ne izazovu.

Šerif je prešao preko ovog dela razgovora. Ipak je bio čvrsto uveren da su se Holidejevi hici isprečili između Dika i Meksikančevih bisernih koltova. Znao je, isto tako, da rečima zahvalnosti neće izmamiti iz kockara ništa više.

– Pokušavam da dobijem vezu sa Palansom – rekao je malo zatim. – Federalni šerif bi mogao da pošalje

nekog ili da dođe lično po ove zverčice, pa neka im tamo sude.

– U tom slučaju se ne odvajajte od zatvora. Naročito ne večeras.

– Znam – opustio je ramena Vajteker – zapaljene baklje, žamor, preteća lica, psovke, povici, zadah viskija... Sve sam to jednom davno prošao. Onda sam bio neiskusni, sad znam kako bih se ponašao... Koja vam je karta?

– Žandar – promrmljao je kockar.

– Loše ili ne?

– Loše. To je kao kad sretnete Rufusa Tika pred gradom.

Vajteker se prvi put toga dana šire nasmešio, zategnuvši bore na čelu i oko očiju. Kada je jedan od hotelskih konobara krenuo prema stolu, odmahnuo je rukom.

– Videćemo se – rekao je umesto pozdrava i napustio „Palas“.

Kockareva ruka sa kartom ostala je u vazduhu, nepomična.

*

Veče se lagano pretvaralo u smolu, lepilo se po krovovima, po drveću, trotoaru, prozorima, po ljudima, da bi se kasnije razlivalo u uglove dolaškom svetlosti petrolejki.

Salun „Nebraska“ nikada, čini se, nije bio puniji nego te večeri.

Glavnu reč vodio je zajapureni kauboj kose poput slame, oštrog jezika i žestokih pokreta. Stajao je laktovim oslonjen o bar i kružio pogledom po ljudima. Očigledno mu je gođilo da bude slušan i da mu odobravaju.

– ...ja nisam osvetoljubiv – govorio je, s vremena na vreme, povisujući ton do vriska – nisam više od bilo ko-

ga među vama... ali, kad pomislim da one ubice mogu da se nađu na slobodi...

– Ko kaže da će biti slobodni? – istezao je vrat drugi kauboj. – Ti ne znaš šta govoriš, Ripe Hantere!

– Znam ja vrlo dobro...

– Oni su zatvoreni u solidnoj ćeliji, a drži ih na oku Vajteker lično.

– Ma, ne trabunjaj, Vili! Ko garantuje da će Elmer Vajteker uspeti da ih sačuva? Takve ptičice kao što su Harkvej i Amado ne mogu da zadrže ni sigurnije brave nego što je ova u Daltonu, ja vam kažem!

– Ja verujem Vajtekeru...

– I ja – klimnuo je ironično glavom Hanter – ali, on je sam, a oni samo traže šansu da izmigolje! Ko garantuje da ovog trenutka ne smišlja plan da se reši šerifa i da nas sve uzme na zub? I da li je uopšte ovo cela banda što je danas bila s njim? On je lukav i ne bi uletao u gužvu a da se ne osigura, ja vam kažem!

Ovo je zazvučalo logično i ljudi su se zagledali.

Rip Hanter kao da je dobio krila.

– Slušajte – lupio je šakom o bar – da postoji mogućnost za brzo suđenje, bio bih „za“, ja vam kažem! Ali, od toga nema ništa! Ako mi oklevamo, Harkvej i Meksikanac će skovati plan da pobjegnu, a onda zna se ko će da strada. Opet nevini!

Rufus Tik se nakašljao toliko da dobije reč.

– Ti stalno preskačeš Vajtekera, Hantere, kao da on ne postoji. Ne mogu nam uteći ti banditi, a kad iz Palansa pošalju nekoliko ljudi po ove ubice...

– A ako ne pošalju?

Pogrebnik se zablenuo u kauboja.

Na to nije ni smeo ni želeo da pomisli. Zaista, šta onda?

Hanter se podrugljivo nacerio.

– To je budalaština – viknuo je.

– Bez obzira na sve, njima ne gine uže u Palansu – podigao je Rufus Tik ruke.

– Vraga! – zaurao je Hanter, crven u licu. – Oni su ubili ljude u Daltonu i za to treba u Daltonu i da plate!

Tik je na kraju slegao ramenima.

Možda bi se Hanterova govorancija odužila da mu nije pomogao slučaj.

Nešto kasnije, u „Nebrasku“ je ušao Tim O'Rajli, sedamnaestogodišnjak, mlađi brat Dana O'Rajlija, blagajnika opljačkane banke koji je pao pod Rivzovim kuršumima.

Ušao je bleđ, očiju natečenih od suza. Dočekali su ga đavolskim tajcem.

Poručio je viski i ispio ga u jednom dahu. Nekoliko trenutaka je stajao nepomičan, a onda se rukama naslonio na bar i zaridao...

To je bio znak.

Neko je doviknuo: „donesite kono-pac“, a rulja je zaglavila na ulaz. Skinute su dve petrolejke, prasnulo nekoliko boca i tamni talas ljudskih tela u noći počeo je da se valja prema zatvoru.

To je bila oniska građevina, od cigala, i nalazila se nekih pedeset jardi severno od saluna, između trgovine Kena Talbota i daltonskog „Žurnala“. Spređa se nalazila mala kancelarija, a u stražnjem delu bile su smeštene tri ćelije i mala soba za šerifa.

Svetiljke i baklje obasjavale su zid zatvora, po kome su izvijene i leluja ve senke ljudi podsećale na indijanske igre smrti.

Gomila je u tišini zastala.

Zatim je nanovo počeo žamor i gra-

ja. Počela su po vazduhu da vitlaju lasa. Hanter je raširio ruke.

– Ljudi hajde odmah da ih izvučemo, pre nego što se u Palansu nađe neki spretan advokat da ih izvuče sa suđenja žive i zdrave. A posle će nam ponovo doći, da prospu krv...

– Obesimo odmah te ubice – prihvatio je Hanterov poziv neki glas iz gomile.

– Obesimo ih!

– Idemo...

Kad su prve čizme kročile na verandu ispred zatvora, otvorila su se vrata i u njima se ukazala snažna, uspravna figura Elmera Vajtekera.

Prvi redovi su zastali, a na njih je naišla rulja koja još nije opazila šerifa. Jedva su nekako uspevali da se zgomilaju između stubova, zbunjena šerifovim mirnim ponašanjem i puškom ležerno smeštenom preko levog lakta.

Rip Hanter je imao iza sebe dobru podršku.

– Hoćemo njih, šerife – rekao je isprekidanim glasom. – Ljudi ovog grada moraju to da obave, za njihovo dobro! I to baš sada!

– To neće moći dok sam ja živ.

Žagor se utišao.

– Šerife, ti samo zažmuri, a ostalo je naše – zarežao je Hanter. – Jesi li za ovaj grad ili nisi?

– Jesam, kauboju...

– Pa, što onda ne učiniš nešto za njega?

– I hoću... Ovo!

Istog časa kundak šerifove puške kao da se otkao i pogodio Hantera u stomak. On je jeknuo i povio se, a tada ga je drugi udarac dočekao u potiljak.

Hanter se stropoštao kao sveća.

– On je lud – dreknuo je kauboju u crvenoj košulji i izvukao kolt. – Prvo ćemo njega...

Vajteker je opalio.

Kauboju je „kolt“ odskočio poput prostreljenog zeca, a momak se uhvatio za ruku i zajaukao.

Tog časa nekoliko krišom izvađenih revolvera vratilo se u futrolu. Rip Hanter je i dalje ležao bez svesti, prostrt pred Vajtekеровim nogama kao krpa.

– Smestite ga na konja – naredio je šerif – biće mu bolje ujutru kad se otrezni! A ni vama ostalima neće škoditi šetnja do kuće.

Trgovac Talbot je koraknuo napred.

– To je da čovek pomisli kako braniš ubice, Elmere – kazao je nadmeno.

Vajteker je malo počutao.

– Onda čujte – rekao je jednostavno. – Danas sam ubio dva čoveka, istina bandita, ali čoveka. Ubio sam ih u ime zakona, zakona koji poštujem i u koji verujem. Ako vi nameravate da na svoju ruku osudite Harkveja i Amada, dokazaćete da su zakon i pravda samo prazne reči. Ako biste to učinili, ja se ne bih osećao nimalo bolje nego ubica. Zato ću se svim snagama truditi da vam to ne dozvolim.

Tišina je vladala među ljudima, činilo se da se vraćaju sebi, da ponovo spoznaju Elmera Vajtekera, a preko njega i zakon.

Jedan po jedan, ljudi su odlazili. Mnogi su mu poželili „laku noć“.

Na ulici je ostao samo Darbi Vejn, daltonska skitnica i pijanac, s drvenom nogom.

– Odavno te nisam čuo da dugo govoriš. Izgleda da stariš, prijatelju, pa

češće upotrebljavaš reči nego pesnice, a?

– Možda je tako, Darbi – osmehnuo se čuvar zakona. – Međutim, sve su to naši ljudi. Zar bi pucao u njih?

– Ja ne znam. A ti?

– To se tek sada pitam – promrsio je ovaj.

Vrteći glavom, Darbi Vejn se udaljio.

Vajteker je iza sebe začuo tiho smejljenje. Vrata su bila širom otvorena i ovoj malopredašnjoj sceni bili su svedoci i Amado i Rej Harkvej. Sada se Meksikanac smeškao, čvrsto obuhvatajući šipke.

– Nisam verovao, gringo, da ćeš uspeti – dobacio je podrugljivo, ali ne bez olakšanja.

Vajteker je zalupio vrata za sobom i stavio pušku kraj stola.

– Nemoj se radovati. Samo sam te od jednog spasao za drugo – predočio mu je Vajteker.

– Priznajem da ni ja nisam verovao – oglasio se Rej Harkvej, žmirkajući. – Znam kakva je rulja kad pobesni. – Onda je zastao. – Da li veruješ u ono što si govorio ljudima tamo napolju?

– Da ne verujem, pojeo bih ovu značku.

Harkvej se iskreno iščuđavao.

– Izgleda da na ovom svetu ima još poštenih ljudi, Eskobare?

– I budala – dopunio ga je Meksikanac.

Vajteker se približio Amadu.

– Ti zamišljaš da si mnogo pametan, a? – upitao je.

– Ne zamišljam, ja to znam – cerio se ovaj.

– Pa, ako jesi, amigo... otkud ti sa te, a ja s ove strane?

Amadov osmeh se sledio, oči su mu blesnule. Žestoko je protresao rešetke.

– Ti budalo! Pomoć je već na putu! Klint je već...

Odjednom je začutao i pogledao prema Reju. No, ovaj se nije mnogo uzbuđivao.

– Klint? – prisećao se Vajteker, namerno otežući se rečima. – Nije li to mlađi brat, Harkveje?

– Nije on – požurio je Meksikanac da se „vadi“ zbog svoje brzopletosti, ali Rej je odmahnuo rukom.

– Nije važno – rekao je. – Šerif nas je spasao konopca i zaslužuje istinu, Amado.

– Nećeš valjda da mu...

– Zašto ne? – šepurio se Rej. – Mislim da mu to dugujemo.

– Raznežio sam se slušajući vas – umešao se Vajteker. – Šta je s tim propalim bratom, Harkveje?

– Ništa naročito – žmirkao je ovaj – osim što je na putu ovamo.

U stvari, Vajteker je verovao da Harkvej govori istinu. Inače ne bi bio tako bezbrižan i samouveren. Njegov brat Klint je očito bio u blizini.

Tada su se spolja začuli koraci.

Šerifova ruka spustila se na dršku revolvera.

Čulo se kucanje na vrata i nervozan glas.

– Elmere, ja sam... Otvori!

Vajteker je prepoznao glas telegrafiste Kasa Lovelija. Otvorio ih je i propustio zadihanog, suvonjavog, pogrbljenog službenika na telegrafu.

Šerif je zatvorio vrata od ćelija i strpljivo sačekao da se Loveli izduva.

– Ima li novosti, Kase? – najzad je upitao.

Telegrafista je klimnuo glavom.

– Dobio si vezu?

– Da, konačno sam uspeo. Elmere... loše vesti – izustio je napokon.

– Do đavola – otelo se čuvaru zakona. – Kako to?

– Dobio sam vezu sa Palasom – počeo je Loveli skoro da šapuće – i oni su ti čestitali... ali kažu da imaju mnogo nevolja sa kradljivcima stoke, tako da ne mogu poslati nijednog čoveka ovamo!

Šerifovo lice je potamnelo. To je bilo previše i za njegove nerve. Odjednom ga je obuzeo bes.

– Ne mogu? – zarežao je. – Šta, do đavola, očekuju od nas da radimo?

– Rekli su da je najbolje da ih ovde držimo dok ne dođe putujući sudija.

– Putujući...? A kad bi to bilo?

– Za tri nedelje – procedio je Loveli.

– Tri nedelje?!

Telegrafista se sav skupio u stolici.

– Znao sam da ti se vest neće svideti, ali nisam mogao to da ostavim do sutra, ipak...

– U redu je, Kase – povratio se Vajteker – dobro si učinio. Tri nedelje, kažeš? Do đavola... a imaš li još nešto?

Loveli je vrdao pogledom i preznojavao se. Očigledno da se nalazio na mukama.

– Daj, ispljuni to, Kase, ma šta bilo – ohrabrio ga je Vajteker.

– U stvari... dok sam pokušavao da dobijem vezu sa Palansom – nastavio je Loveli – primio sam poruku iz Doba. Još neko je imao nevolje sa Harkvejem. Tamo kod njih...

– U Dobu? Šta se desilo?

– Ukradeno je nekoliko konja.

– Ko je ukrao?

– Harkvej... Klint Harkvej sa svojom bandom!

Kroz zatvorena vrata, iz ćelije, zaoario se trijumfalan smeh.

Rej Harkvej i Amado su verovatno čuli poslednja Lovelijeve obaveštenja. Mora da su se sada osećali mnogo bolje.

– Šta kažeš, gringo? – cerio se Meksikanac.

– Misliš da Klint dolazi ovamo da oslobodi brata? – zapitao je telegrafista.

– Najverovatnije, ali, ko zna? Kako je mogao da sazna da mu je brat u daltonskom zatvoru, nije mi jasno? Idi i odmori se, Kase, imao si naporan dan...

Loveli je klimnuo glavom i još pogurenije napustio kancelariju.

Šerifov pogled ostao je prikovan na vratima koja su ga delila od ćelija.

Sa one strane je odzvanjao Meksikančev ciničan glas.

– Šta ćeš sada, gringo? Zar ne misliš da je najbolje da nas sada pustiš i tako spaseš kožu?

Vajteker nije obraćao pažnju na to.

Proverio je oružje, a onda izašao na verandu, ne bi li negde otkrio Darbija Vejna. Gradska skitnica će za dolar rado otići do ranča i obavestiti Dika da se do jutra ne pojavljuje u gradu...

Biće ovo noć bez sna.

VI

Poruka koju je Loveli primio iz Palansa procurila je i prostrujala gradom kao orkan.

I strah je zavladao Daltonom.

Strah, gost koji nikad nije dobrodošao, u tim satima bio je toliko prisutan da se mogao omirisati!

Šerif Elmer Vajteker sa setom je

uočio da strah zahvata i one građane za koje nikada nije mogao da pretpostavi da su u stanju da se uplaše.

Svi su već znali da iz Palansa neće stići pomoć, a okoreli bandit Klint Harkvej nalazio se na domaku Daltona.

Te iste noći okupio se Komitet uglednih građana da odluči šta dalje valja raditi u interesu grada i građana. Svi su se nalazili u velikom Talbotovom magacinu puni briga i strepnji.

Erl Konroj, najkrupniji čovek u gradu, visok sedam stopa i težak tri stotine funti, počeo je važnim glasom.

– Vlasti u Palansu su ravnodušne na činjenicu da je u našim rukama jedan takav bandit kao što je Rej Harkvej. Mi smo, dragi moji, u istom položaju kao dete koje je prvi put pošlo na pecanje a upecalo ajkulu! Uхватili smo te zlikovce a ne znamo šta ćemo s njima.

– Treba ih obesiti, ništa drugo – rekao je Talbot, pogledavši iskosa prema vratima na kojima se iznenada ukazala prilika Dika Vajtekera, šerifovog sina.

Uprkos obaveštenju Darbija Vejna da je u gradu sve u redu i da se ne pojavljuje do jutra, Dik Vajteker je osetio u vazduhu napetost. Nije izdržao, iskrao se sa ranča i pohitao u grad, ne javljajući se ocu.

Čuo je za sastanak u trgovini Kena Talbota i pohitao da prisustvuje govorancijama daltonskih uglednika.

– Obesiti? – zgrnuo se na Talbotove reči prečasni Fil Endrjus, sveštenik. – Ne, zaboga!

Prečasni Endrjus bio je u suštini dobar, naivan čovek ali njegovi maniri i načela više su odgovarali urba-

nim sredinama Nove Engleske nego divljini u Nebraski.

– Ako već nešto moramo da činimo – nastavio je prečasni Endrjus – onda, uzevši u obzir sve okolnosti, trebalo bi da ih pustimo!

Neverica pa i podsmeh dočekali su ovaj predlog.

– Svašta – prezrivo će trgovac Talbot, mada i on nije bio daleko od te pomisli. – Zar pošto smo skleptali najgore desperadose u pet država, nemamo pametnijeg posla nego da ih pustimo?

– Da, to bi bilo zaista najgore rešenje – prihvatio je major Kontro ozbiljnim, svečarskim glasom. – To bi bila strašna, strašna stvar, ali... Ali, kakav je zaista naš izbor? Ne zaboravimo samo još jedno: Klint Harkvej dolazi ovamo! U Dalton!

– Možda baš neće ovamo – bojažljivo se javio Loveli.

Konroj ga je odmerio prezrivo.

– Možda, možda – digao je glavu nabusito – misliš da je to slučajnost što se, dvadeset četiri časa posle pljačke banke od strane njegovog brata, Klint Harkvej pojavljuje u ovom kraju? To ne može da bude slučajno, nikako!

Ponovo su ljudi začutali. Izgledalo je da u svima tinja jedna ista misao, ali niko nema hrabrosti da je jasno iznese.

Najzad je Rufus Tik pročistio grlo i sačekao da se svi pogledi zaustave na njemu.

– Ja imam predlog – rekao je nesigurnim glasom.

– Da čujemo, Rufe?

– Ja... ja mislim da je najbolje da ih pustimo!

Ponovo zgledanje, ali ovog puta

bez prezira i iščuđavanja. Mesni pogrebnik glasno je rekao ono što im je ležalo na srcu.

Verovatno su svi sada lakše disali.

Svi, ili skoro svi?

Nesvesno su pogledali prema mladom Diku Vajtekeru.

Šerifov sin, pomoćnik čuvara zakona ovog grada, svakako da se nije slagao sa jednom ovakvom odlukom. No, on je umeo da sačeka ostala mišljenja pa da uobliči svoje.

Pošto se nije javio, ljudi su krenuli da iznose svoje razloge. Svako se prvo zalagao za zakon, za mir i red, za suđenje i kaznu ubicama, ali su onda izneli interese grada u slučaju odmazde Klinta Harkveja, živote žena i dece... da bi se na kraju svelo na Tikov predlog: pustiti razbojnike da odu!

Konroj je ponovo zauzeo svoju pozu.

– Dakle, ne treba se zavaravati da banditi neće doći u Dalton – počeo je, kružeći pogledom po prostoriji, sa nekoliko dubokih uzdaha koji označavaju da mu je teško da donese odluku. – Klint Harkvej će dovesti svoje ljude ovamo da oslobodi brata. Dakle, možete zamisliti kako će se Rej Harkvej osvetiti zbog svega što ga je zadesilo u Daltonu...?

– Šta će Rej da uradi? – prasnuo je sada Dik. – Zašto neko na kaže nešto o tome šta će Dalton da uradi? Ili šta bi trebalo da uradi? Jedino znate da pustite bandite, da sačuvate svoju kožu... A da li ćete je i pored toga sačuvati? Večeras je preko četrdeset naoružanih građana napalo zatvor i zahtevalo da presude banditima, među njima je bilo dosta i vas, odavde... Zar se ne može naći četrdeset naoru-

žanih koji će braniti grad od šake razbojnika?

Ljudi su ćutali.

Diku je bilo jasno da su ogluveli za njegove reči.

Nije imao ni vremena ni volje da ih prezire i da im prebacuje. Bio je sam protiv njih.

– Imam predlog – rekao je čudesno mirnim glasom i to je ponovo pokrenulo glave, dotle spuštene na prsa.

– Reci onda – zatražio je Rufus Tik.

– O tome nisam razgovarao s ocem – nastavio je – kao što ni vi niste. Ne verujem da bi mu se dopao vaš predlog. Ipak, postoji rešenje...

– Koje?

– Ako je nemoguće zadržati Harkveja i Amada u zatvoru, ovde, jer su duge tri nedelje dok naiđe sudija, a Klint je blizu... ako mislite da ove ubice zaslužuju kaznu, onda postoji samo jedan način da to dobiju.

– Koji? Reci već jednom – zagrajali su ljudi.

– Moramo ih sprovesti u Palans!

Konroj se skoro zagrcnuo.

Ovome se zaista niko nije nadao. Predlog je pao među prisutne kao bomba!

Trebalo je nekoliko dugih trenutaka da se povrate od iznenađenja.

Svi su počeli da galame uglas, da se pitaju, predlažu, bune, negoduju... Konroj je jedva uspeo da ih nekako smiri.

– Ovo je samo predlog – dreknuo je, crven u licu. – Moram sa svoje strane da dodam da je luckast, ali je predlog. Šta vi kažete na to?

– To je ludost – javio se trgovac Talbot. – Palans je od Daltona udaljen stotinak milja, teren je divlji i težak za jahanje... A ko da vodi Har-

kveja? Od građana se niko neće usuđiti, a dva Vajtekera je malo! Šta ako se na putu susretne sa Klintonom? I ako ne, on će poći Rejovim tragom...

– Da, da – klimao je glavom Konroj – takva jedna stvar nema mnogo izgleda na uspeh. U stvari, to potkrepljuje onu jedinu mogućnost: pustiti bandite da odu! Eto to!

Dik je osetio da gubi preostale zalihe strpljenja.

– Slušajte – povikao je i podigao ruku uvis – razbojnici će izaći pred sud! Ne priznajem vaše razloge da moraju da žive, da odu... Govorim vam ono što bi vam rekao i šerif, da je tu. Pričali ste o ženama i deci ovog grada. A ja vam kažem da ženama i deci cele ove zemlje dugujete to da banditi budu izvedeni pred sud! Slušajte... Harkvej je pljačkao i ubijao, žario i palio svuda redom, nikoga ne štedeći... Računao sam broj njegovih zvaničnih žrtava, prema izveštajima, i ispalo je da ih je imao preko trideset! Trideset, shvatate li? Toliko je udovica i siročadi ostalo za njim. Ovde u Daltonu ostalo je četiri... A vi želite da ga pustite na slobodu! Zar se možete posle toga pogledati u lice, a da ne pljunete?

Ljudi su slušali, prikovani za svoje stolice.

Toliko žestine, i toliko istine, odavno im nije sasuto u oči.

Major Konroj se nakašljao posle nekoliko minuta, ali je i njemu nedostajalo daha.

– Do đavola! – procedio je smrknut. – Moramo priznati da je naš predlog bio nerazuman. Zaista nerazuman!

Svi su ćutali.

Kovač Džejson Tolver, inače sve

vreme prilično rezervisan, ustao je iz svog ugla. Bio je to krupan, mišićav čovek, obrijane glave ali dobroćudnog izraza.

– Ljudi, momak je u pravu!

Trgovac Talbot je podskočio.

– Da, u pravu je, ali šta dalje?

– Treba da se javite kao dobrovoljci za pratnju do Palansa, eto šta – prekinuo ga je major Konroj. – Ko se javlja?

– Mi? – začudio se Talbot... – Ja... ja stvarno ne mogu. Očekujem brata koga nisam video dvadeset godina... iz Vulridža.

– Tolver?

– Ja hoću, ako vam nekoliko nedelja nije potreban kovač!

– Ti ipak otpadaš, Tik?

– Nisam baš pri nekom zdravlju za tako što, evo, stalno kašljem...

Nizali su se razlozi za odustajanje, izmamljujući na Dikovom licu sve jači podsmeh.

Najzad mu je prekipelo.

– Prestanite! – viknuo je. – Vidim da ste stvarno mnogo zauzeti – krenuo je prema vratima – ali, to nije važno. Ubice će otići u Palans makar ih četvoronoške odveli, gospodo! Prijetni snovi!

VII

Elmer Vajteker je odmerio sina strogim pogledom, uprkos unutrašnjem osećanju ponosa. Dik je ispričao sve o sastanku Komiteta u Talbotovom magacinu.

– Nešto ću ti reći – mirno mu se obratio šerif – sve što si rekao, onima tamo, je sjajno. Ni ja bolje ne bih umeo. Dobar je i predlog o Palansu, mada sam i ja to imao na umu. Samo

jednu stvar utuvi: ja jašem za Palans, ne ti.

– Ali...

– Nikakvo ali... Znaš šta će Klint da uradi pre nego što krene za nama?

– Ne mogu da se setim.

– Ja ću ti reći, sinko... Povešće tvoju majku!

Dik se namrštio; nešto ledeno prošlo mu je kroz kičmu.

– Dođavola – otelo se mladiću. – Onda je najbolje da ovde ostanu i da se branimo.

– Time navlačimo njihov gnev na nedužne ljude. Ako razmisliš, videćeš da sam u pravu. Ne kažem da sam uvek, ali ovog puta jesam.

Neko vreme su obojica ćutali.

Onda se Dik podigao.

– Idem – rekao je i malo premestio futrolu na bok. – A ti se pazi!

– Za mene ne brini.

*

Gradska skitnica, Darbi Vejn, iskrsao je iz polumračne ulice pred Vajtekera, vukući svoju drvenu nogu kao teret koji bi mogao da mu svakog časa eksplodira pred nosom.

Šerif je odmah znao da mu nosi loše vesti.

– Nema dobrovoljaca, Darbi? – dočekao ga je pitanjem.

– Ne – uzdahnuo je ovaj i skljkao se na stolicu na verandi. – Obišao sam salune, hotele, kuće... Niko ne želi za Palans, šerife! Kao da su odjednom ogluveli!

– Pretpostavljao sam – uzdahnuo je šerif.

– Badava si me slao svojim prijateljima – dahtao je Vejn. – Sejvidž, Strong, Varlok... svi imaju hiljade

razloga da odustanu. Svima je naravno žao... A šta ti smerаш?

– Da krenem. Ostaćeš ovde neko vreme, dok se ja pripremim. Kod Talbota imam kredit i tu ću se snabdeti hranom i municijom, nadam se da nije zaspao.

Vejn je dohvatio pušku i namestio se pred vratima, očigledno spreman da opali na svaki šušanj ispred sebe.

Uskoro je Vajteker priveo pripreme kraju. Ken Talbot mu je bez reči dao sve što je tražio. Vajteker je osedlao tri konja, spakovao ćebad, hranu, čuturice sa vodom... a onda se vratio pred zatvor. Darbi se nalazio na mestu na kome ga je ostavio, u istom položaju, s tom razlikom što je spavao!

Na bat šerifovih čizama trgao se kao oparen i malo je falilo da opali iz puške u Vajtekera.

– Polako, Darbi – opomenuo ga je šerif – ja nisam krčmar koji ti više ne daje viski na veresiju!

Amado i Rej Harkvej nisu spavali u svojoj ćeliji. Kada je čuvar zakona ušao, sreo je Meksikančev podrugljiv smešak i zmijski Harkvejev pogled. Banditi su očigledno imali nameru da budni sačekaju čas oslobođenja, verujući da nije daleko. A šerifovu nesanicu protumačili su na svoj način.

– Šta sam ti rekao? – gurnuo je Amado laktom svog vođu. – Naš gringo ne sme da trepne više! Zaspao mirno tek u večnim lovištima!

– Još nije kasno – podigao se sa ležaja Harkvej. – Šerife, imaćemo za tebe lepu reč ako nas sada pustiš i daš nam naše oružje i konje...

– Konje ćete dobiti – odgovorio je šerif.

– Zaista? – podskočio je Amado. – A revolvere?

– Oni će vam biti upereni u leđa.

Meksikanac se natuštio.

– Kako to misliš, gringo?

– Putovaćemo, amigo.

– Kuda?

– Na vešala...

Banditi su se zgledali.

Vajteker je levom rukom izvukao „kolt“ i zapeo oroz.

– Okrenite se zidu – naredio je.

Kad je Harkvej shvatio šta se dešava, čelične lisice su mu već bile namaknute na zglobove. Ružno je opsovao.

Meksikanac je pokušao da šerifov ulazak iskoristi za sebe i jurnuo je na njega. No, čovek vičan revolverima i podmuklim udarcima, licem u lice, bio je preslab za čvrstu šaku Elmera Vajtekera.

Izenada je dobio udarac u prepunu i bolno jeknuo. Onda je dobio i udarac po glavi. Kad mu se magla razila sa očiju, lisice su već bile zaključane oko ruku.

– Ovo je posebna narukvica, momci – obavestio ih je Vajteker. – Svaki put kad pokušate da ih se oslobodite, alke se stežu sve više. Toliko da znate!

– Ubiću te – siktao je bespomoćni Amado.

– Kuda nameravaš s nama, šerife? – upitao je sumnjičavo Rej.

– U Palans.

– U Pa... Šalite se? Pa, nećete stići živi ni do pola puta.

– Možda, ali ni ti nećeš, Harkveje. Budi siguran u to!

Malo kasnije našli su se u sedlima.

Darbi Vejn je držao šerifovog konja; nešto mu je bilo na vrhu jezika i Vajteker je to znao.

– Šta je, Darbi? – upitao je.

– Imam jednu molbu, šerife.

– Reci.

– Idem i ja sa vama.

– Ti?

– Da, ja... Ne mislim da ću biti dobar strelac, ali mogu vam pomoći oko konja, oko vatre, oko stražarčenja... Ne možete sve sami!

Vajteker je razmišljao. Ponuda nije bila sjajna, ali bolju nije imao.

– Opasno je – rekao je kratko.

– Utoliko ću biti korisniji – obećao je Vejn. – I neću okusiti ni kapi...

Amado se zacerekao sa svog sedla.

– Stvarno, još jedna dadilja nam neće biti naodmet – dobacio je – ha-ha-ha! Pijana dadilja!

Vejn je oborio glavu, rastužen i razočaran.

– U redu, Darbi – iznenadio ga je šerifov spokojan glas. – Ideš sa mnom. Dobićeš pušku, a konja dovedi iz dvorišta. Onog belca!

Vejn je radosno digao ruke ka nebu. Sav je blistao kada se popeo u sedlo. Izgledao je kao pravi čovek na pravom mestu, s puškom koju nije želeo da stavi u futrolu.

– Još samo da se zakune i prikači zvezdu – podsmešljivo će Harkvej.

– Hej, pijanduro – pozvao ga je Amado – dobićeš sto dolara ako tu pušku okreneš u šerifa i oslobodiš nas, a? Sto dolara je piće za ceo mesec da se ne trezniš. Šta veliš?

Vejn je uperio pušku u Meksikanca.

– Još jednu reč, pacove – procedio je – pa ću reći da mi je ruka drhtala od pića i da je puška sama opalila u tebe...

Amado je začutao.

– Idemo, Darbi!

Nisu otišli neprimećeni. Uglove i zidove ispunile su senke ćutljivih lju-

di. Poneki šapat, ispružena ruka, nemi pogledi... to je bilo sve što je za sobom ostavio daltonski šerif na svom opasnom putu za Palans u ime zakona i pravde.

*

Kroz grmljem obrasli kraj Gram-piana, prema Daltonu, jahali su u osvit zore Klint Harkvej i njegovi partneri.

Napred je išao Končo Foket, krčeći put. Njegova majka je inače bila Indijanka iz plemena Komača, pa je Foket bio prirodno obdaren smislom za praćenje i zametanje tragova i svirepošću, tako potrebnom u poslu kojim se bavio.

Beni Dads je jahao poslednji, bezizrazno, kao uostalom i ostala dvojica.

Put je bio prilično jednoličan, a cilj itekako poznat. Trebalo je samo preći razdaljinu.

Pošto su zavarali Ralstonov odred konjice, banditi su se uputili prema Daltonu, gde je Klint trebalo da se sastane sa Rejom. Od toga ga je delilo svega nekoliko milja.

Klint nije sumnjao da je njegov stariji brat obavio planirani posao u Daltonu na najbolji mogući način. Što se njega ticalo, imao je na kratko da svrati u grad, a posle da krene prema jugu.

Posle tolikih godina, bio je radoznao da vidi svog brata, sluteći da će susret biti prijatniji i prijateljskiji nego ikada ranije.

No njegovi kompanjoni nisu delili Klintovo nestrpljenje, ali s obzirom da sa Klintom jašu dugo rame uz rame, slagali su se sa njegovim odlukama.

Kad su iz grmlja izbili u preriju, ravnu kao dlan, pred njima se u daljini ukazao Dalton. Na suncu se presijavao zvonik crkve. Prilično dugo su jahali opustelim pašnjacima, a onda su naleteli na malu, trapersku kolibu.

Klint je zaustavio konja.

– Šta je sad...? – upitao je Dads.

– Radoznao sam, a u kolibi ima nekoga – odgovorio je Harkvej mlađi i skrenuo udesno.

Tog trenutka iz kolibe je izašao čovek.

– Opreznost je majka sigurnosti – komentarisao je Klint svoj potez. – Onaj momak tamo reći će nam šta ima novo u Daltonu... za svaki slučaj.

Uvek oprezni Dads klimnuo je glavom u znak odobravanja.

Čovek ispred kolibe očigledno nije bio naviknut na posete jer je iznenađen zastao da sačeka neznance. Klint je dojahao do njega i nagnuo se u sedlu.

– Kako si prijatelju? – upitao ga je, cereći se. – Ja sam Klint Harkvej.

Zvuk njegovog imena obično je delovao kao udar groma, pa ni ovog puta nije izostao izraz straha i panike na traperovom licu.

Bila je to reakcija koja nije razočarala Harkveja. Nasmejao se cinički.

– Momci, ovaj prijaško izgleda zbunjen? Nije mi ni rekao svoje ime? Zaista, kako se zoveš?

– Ja... ja... ja, Storm, mister Harkvej. Storm... – zaklatao je zubima nesrećnik.

– Jesi li skoro bio u gradu, Storme?

– J... jesam, mister Har... Harkvej. Juče...

– Baš lepo. Pa?

Čovek je s nerazumevanjem buljio u bandita.

– Pa? – nakostrešio se Klint.

Storm je ustuknuo, kao da očekuje udarac.

– Ja... ja nikada nisam imao ništa protiv vas, zaista, mister Harkveje... Otišao sam po brašno i so, ali nikada nisam imao nameru da upotrebim oružje...

– Kakvo oružje? – prenuo se Klint.

– Vi... vi ne znate?

– Ne znamo – grmnuo je Dads – ali ćemo saznati. Ispljuni sve što znaš, traperu!

Malo oslobođen prvobitnog straha, Storm je prosuo bujicu reči opisujući zbivanja u Daltonu. Klintovo lice postajalo je sve mračnije i okrutnije.

Nije sačekao da traper oduži sa pričom.

– Da li je Rej ranjen? – upitao je muklo.

– Ne, gospodine – požurio je ovaj s odgovorom, kao da će ga on spasti besa ovih iznenadnih nasilnika i ubica – bio sam na glavnoj ulici kada ih je šerif doveo. Bio je bez ogrebotine, kunem se!

– Samo on i Amado?

– Da, ser...

Klint ga je dograbio za okovratnik.

– Kladim se da si se smejao kad su ga doveli, a? – dreknuo je.

– Ne, kunem se da nisam – kolutao je očima Storm – samo sam gledao.

Klint je izvadio revolver. – To znači da su ubijena dvojica, Rivz i Čendler, a?

– Jeste, mister Harkveje... i banakar, i dva blagajnika i rančer...

– Za njih te nisam pitao – Klintov glas je nagoveštavao smrt. – Gde je sada Rej?

– Mislim da je u zatvoru...

– Ti misliš? Do đavola, nije mi ni malo stalo do toga šta ti misliš, pseto! A reći ću ti šta ja mislim... Mislim da bi neko morao zauvek da ti zatvori ta brbljiva usta, eto šta mislim!

Sada ga je obuzeo divlji bes.

– Prokleti bili! – opsovao je bandit.

Zatim je mamuznuo konja i pojuri.

Beni Dads je bacio pogled prema kolibi i ugledao blede traperovo lice. Uzdahnuo je sa olakšanjem. Nije voleo bezrazložna ubijanja, osim u samoodbrani. To je i njegovim pajtašima bilo poznato.

Priterao je konja bliže Klintu.

– Kakav je sada plan? – upitao je.

– Videćemo kad stignemo tamo – odgovorio je već smiren mlađi Harkvej. Bacio je pogled prema kolibi koja je sada izgledala sićušna kao zrno graška. Iskezio se. – Do đavola, čini mi se da je onaj jadnik ostao na smrt preplašen, a?

– Eh, jedva sam se uzdržao da ne puknem od smeha – odgovorio je oprezno Dads. – Nego, što se tiče Reja...

Klint je već bio prijateljski raspoložen.

– Polako, Beni. Imam utisak da je Vajteker šerif koji zna svoj posao. Dvojicu likvidirati i dvojicu zarobiti, to je ravno pričama o Vajatu Erpu, s one strane. Imaš li ti neku ideju?

– Sve što znam to je da požurimo u grad.

– U pravu si. Taj šerif ima nerve, ali ne preostaje mu mnogo života, kunem se. Nafilovaćemo ga olovom što pre...

Odjednom se zamislio.

Sve je izgledalo lako izvodljivo da prosto nije moglo da bude istina!

Oprezno su ujahali u glavnu ulicu.

Mali oblačići prašine dizali su se pod kopitama njihovih oznojenih konja.

Jahali su ćutke.

Videvši ih, prolaznici su zastajali na svojim mestima. Klint je bio svestan da će ga prepoznati, sada ili malo kasnije, jer su njegove poternice kružile gradovima Nebraske.

Lice mu je dobilo tvrd izraz. Glavu je držao pravo, mada je iz senke oboda šešira dobro video obe strane ulice.

Telegrafista Loveli je stajao na verandi, pored Rufusa Tika, zanet u razgovor. Loveli još nije mogao sebi da oprostí što onog dana nije prepoznao Reja Harkveja koji je od njega poslao poruku.

Sada se nesvesno zagledao u jahače i nije se mnogo dvoumio.

Prepoznao je mlađeg Harkveja.

Zatreptao je očima, s nevericom. Zatim je zgrabio pogrebnika za lakat.

– Šta ti je, do đavola, Kase...? – obrecnuo se Tik.

– On... To je on... – mucao je Loveli.

– Ali ko? – okretao se sada i Tik prema jahačima.

Tada je shvatio Lovelijeve strah u očima.

– Da li si siguran da je... da je to...?

– To je Klint Harkvej!

Loveliju se činilo da govori normalnim glasom, ali banditovo ime je zakreštalo iz njegovog grla i odjeknuo po celoj strani ulice.

Jasno su ga čuli oni najbliži. Ime je počelo da se prenosi poput vihora, od usta do usta.

Klint je čuo taj šapat, nazirao je u

njemu istinski strah. Smeškao se od zadovoljstva, ali je ipak dlan držao blizu revolvera, za slučaj da neko skupi hrabrosti i da mu prepreči put.

Međutim, Dalton nije imao takvu hrabrost. Bilo je to razočaranje za razbojnika.

– Kakvo je ovo kukavičko gnezdo?

– obratio se Dadsu, dovoljno glasno da ga čuju prolaznici pribijeni uz zidove.

Dads je slegao ramenima.

– Baš lepo – zaključio je Klint i uputio konja prema zatvoru. Odmah je, međutim, primetio da su vrata zamađaljena, a preko prozora navučeni kapci od dasaka.

Smrknuo se. Nejasna strepnja uvukla mu se u grudi.

– Ovo mestašce izgleda da bruji od života – primetio je.

Nekoliko trenutaka su stajali u tišini.

Oko njih je vladao muk. Končo Foket je gurnuo Dadsa laktom.

– Nešto ovde nije u redu, Beni – rekao je.

– I meni se čini – promeškoltio se ovaj. Za časak je pomislio da ih, možda, odnekud ne drže na nišanu i vrebaju.

Međutim, nije otkrio nikakav sumnjiv pokret ni na zemlji ni na krovovima.

Klint nije više oklevao.

Naglo je okrenuo konja i sjurio prema maloj gomili građana ispred dućana Kena Talbota. Ljudi nisu imali vremena da se ražidu. Skamenili su se na mestu gde su stajali.

– Dođi ti ovamo – pozvao je baš trgovca.

Talbotu su se odsekle noge. Nije mogao da ih pokrene.

A baš je časak pre toga govorio onima oko sebe kako nešto „treba učiniti da se ta banda što pre protera iz grada“. Iznenada je poverovao da ga je Klint čuo!

– Je l'ja...? – zamucao je trgovac.

– Ti – iscerio se Harkvej.

Poslednji put kada se Talbot ovako osećao, bilo je davno, kada ga je kao dečaka otac uhvatio u krađi voća. I sada je reagovao na sličan način: počeo je da beži!

Klintov revolver je blesnuo na suncu.

Činilo se da nasumce povlači, da ne gleda u cilj. Pa ipak, čuo se trgovčev vrisak. Pao je u prašinu s olovom u nozi.

Kad je zvuk zamro, ponovo se čuo Klintov glas.

– Rekoh da dođeš ovamo, prijaško!

Iako mu se u glavi vrtelo od bolova, Talbot je stisnuo zube i privukao ranjenu nogu. Nije mogao da se osloni na nju. Potražio je pogledom svoje sugrađane, ali niko nije pohitao da mu pomogne.

Sada mu je bilo jasno kako se osećao šerif kada je tražio pomoć za put prema Palansu. Možda je bilo pametnije da je krenuo s njim, ne bi ga sve ovo snašlo.

Novi hitac zario se uz samu drugu nogu ošamućenog trgovca.

– Sledeći put nećeš čuti pucanj – zarežao je Klint – jer obično ga ne čuju oni koji umiru.

Trgovac se nekako iskrenuo na stranu. Počeo je da puzi.

Noga ga je pakleno bolela ali je stegao zube, jer samrtni strah nadvladao je sve ostalo.

Nekoliko puta je zastajao da dođe do daha, a potom nastavljao dalje.

Iza njega, u prašini, ostajao je krvav trag.

Iznenada je na ulicu istupio pastor Endrjus. Podigao je ruke i uzviknuo:

– Za ime boga, prestanite s ovim mučenjem! Što hoćete od njega? Pitajte mene šta vas interesuje!

– Zaveži, pope – zabavljao se Klint – hoću da mi baš on odgovori...

– Ali, ranjen je i nije mu do...

„Kolt“ je zlokobno sevnuo.

– Ne izazivaj sreću, čitaču biblije. Možeš da odeš pred lice gospodnje pre očenaša...

Neko je zgrabio sveštenika za ruke i povukao ga na trem.

Talbot je najzad uspeo da se dovuče do razbojnikovog konja. Kad se konačno Harkvejeva senka nadnela nad njim, jedva se održavao pri svesti.

Klint se nagnuo iz sedla, ne vraćajući revolver za pojas.

– Dakle, je li moj brat ovde, prijaško?

Talbot je, stenjući, odmahivao glavom.

– Nije... otišao je... – cedio je reči.

– Kuda, momče?

– U Palans...

Klint je obrnuo „kolt“ oko prsta i prezrivo odmerio trgovca. Izgledao je opet raspoložen da puca.

– Šališ se sa mnom, prijaško? Zašto bi otišao u Palans, a?

Talbot je podigao glavu.

– Ne šalim se, Harkveje... Odveo ga je Vajteker... I Amada...

– Kada su otišli? – upitao je.

– Sinoć – odvratio je trgovac a zatim se onesvestio.

Klint je pogledao prema zatvoru.

– Ti, Končo, priđi se zadnje strane.

Beni, kad on zauzme mesto, uđi na prednja vrata. Ja ću te pokrivati.

Brzo su izvršili naređenja.

Za manje od minuta bili su na svojim mestima. A isto tako brzo Klint je obavešten da tamo nema nikoga.

– Ni traga od njih – rekao je Dads.

– Prokletstvo, na to nisam računao – bio je iznenađen Klint. – Ko bi rekao da će jedan šerif uzeti na svoja pleća takav teret, ha?

Zaplašeni ljudi su rado odgovarali na njegova kratka pitanja. Saznao je da se šerif uputio u Palans samo u pratnji Darbija Vejna, gradske ispitature.

Razbojnik se grohotom nasmejao na to.

– Izgleda da će sve biti proketo lako, momci – rekao je i pokazao prema salunu. – Možemo sebi da dozvolimo po jedno piće pre nego što krenemo za njima. Neću biti iznenađen ako ih stignemo pre večeri...

Ušao je u „Nebrasku“ praćen bučlukom radoznalaca. Barmen iza šanka je prebledeo i zadrhtao.

Klint je nastavio da se zabavlja; vlasniku je naredio da mu donese najhladnije pivo, ili će ga ubiti ako nema. Kad mu je i to dosadilo, okrenuo se oko sebe da potraži novu žrtvu.

Ugledao je momka u crnom odelu, sasvim u uglu, kako ređa karte. Bio je sam za stolom, kicoški odeven, s časom ispred sebe. Niko drugi nego Dok Holidej.

Harkvej se uputio tamo, dok su Foket i Dads ostali pored šanka.

Bez ikakvog uvoda seo je preko puta i laktovima se oslonio na naslon stolice. Međutim, stranac ga nije pogledao. Bilo je to sasvim neočekivano

za razbojnika, naviknutog da pred njim ustuknu ili beže.

Klint je šakom poklopio poređane karte, a onda ih pogužvao u jednom potezu. Tada se njegov pogled sreo sa kao led hladnim, plavim očima iz kojih nije zračio ni strah ni uzbuđenje.

– Ja sam Klint Harkvej – iscerio se na njega. – A ti?

– To me ni malo ne interesuje – odgovorio je Dok sasvim ozbiljnim glasom.

Harkvej nije znao da li da se smeje ili da ga udari.

– Idemo, Klinte – pozvao je Dads svog vođu, ne želeći da se upetljavaju u nove Harkvejevske „igre“. – Moramo da požurimo...

– Ima vremena – odmahnio je ovaj rukom. – Šta si rekao, kicoše? Nisam te dobro čuo?

– Onda operi uši.

Razbojnikove obrve su se sastavile.

Odgurnuo je stolicu i uspravio se.

– To će ti biti poslednje reči u životu, uštvo namirisana! Žalim što ćeš uprljati lepo odelo, ali bar će barmen imati dobru krpu za brisanje po...

Zastao je u rečenici.

I stranac je ustao. Nasuprot njemu nije stajao zaplašeni trgovac, ili bilo ko iz Daltona. S druge strane stola kao od kamena isklesan čekao je na njega revolveraš. Onaj rasni, pravi!

Jer, kicoš je imao vraški dobar opasac, sa teškim „koltom“ tipa „linkoln“, s drškom od slonovače!

Prvi put poslednjih godinu dana Klint Harkvej se u sebi zapitao neće li učiniti ludost ako potegne?

Istina, iza njega su se nalazili Dads i Foket, ali šta ako metak prvo zakači njega? Ako ne bude dovoljno brz? Time je i bratu potpisao smrtnu presudu.

Procenjivao je sve okolnosti i došao do zaključka da treba da se povuče. Pod bilo kakvim izgovorom.

Klint se izveštačeno nasmejao.

– Nećeš zameriti što žurim – rekao je. – Vратиću se... Dotle možeš popiti na moj račun.

– Duguješ mi dva dolara – opomenuo ga je ovaj.

– Za piće, a?

– Ne. Za novi špil.

Klintove oči su sevnule. Osvrnuo se. Srećom, Foket i Dads su već bili na vratima, nisu ništa čuli. Izvukao je iz džepa metalni novac i spustio na sto.

– Iako nisam nameravao da se vratim učiniću to, prijaško. Ne znam da li je za tebe bolje da odeš ili da me sačekaš. Ne valja u svakom slučaju.

– Biću ovde – mirno ga je obavestio Holidej.

– Pripremi i sahranu.

Zatim je izašao, kipteći od besa.

Pojahavši konje banditi su odjahali.

Grad kome je bilo dosta dva Harkveja za dva dana, posmatrao ih je s olakšanjem kako odlaze.

Sa ulice su u „Nebrasku“ tiho ušli građani, skoro na prstima. Trebalo je izbliza videti čoveka pred kojim je ćutke uzmakla zverka poput Harkveja.

Ko je bio taj stranac? Odakle je došao? Zašto? Poznaju li se međusobno Harkvejevi i on? Nije li to neki od legendarnih šerifa ili detektiva, poslatih po specijalnom zadatku baš u Dalton?

Mogu li sada lakše da dišu ako je on tu?

No, njihova radoznalost ostala je neudovoljena.

Stranac je mirno ispio svoj brendi i ustao. Otišao je na ulicu ispraćen gluvom tišinom.

Tek tada su se građani povratili.

Rufus Tik je kucnuo prstom Love-lija.

– Slušaj, Kase, tebi je svuda omogućeno da zavučesh nos – rekao mu je.

– Trkni do hotela i pronjuškaj kako se zove ovaj čovek...

– Misliš da ću saznati?

– Zašto ne bi? Upisan je u knjigu.

Telegrafista je odskakutao ulicom.

– Videste li? – upitao je Tik, zadenuvši palce u prsluk. – Čovek je ustao i nije trepnuo na Harkveja. Kažem vam, bandit nije imao tri čiste da povuče. Jedino s leđa!

Red Regan, konjušar, još je zurio na ulicu. Zatim se i on oglasio.

– Meni se čini da bismo svi bili mirniji kad bi...

– Kad bi?

– Kad bi onaj stranac hteo...

Tik se zablenuo u Regana. I u njemu se motala slična misao.

– Da, kad bi hteo – promrmljao je.

– Ali, za koliko?

– Ne liči mi na revolveraša.

– Vredi pitati ga.

– Skupićemo pristojnu sumu da ostane ovde tri dana. Toliko je dovoljno da se sve ovo svrši sa Harkvejem. Stranac im je dorastao, mogu da se kladim!

– Pa, takvim huljama nisu dosada dorasli ni zakon ni konjica, ne verujem da će jedan kockar – umešao se Kol Koton.

– Nikad se ne zna – obrecnuo se Tik. – Uostalom, zašto misliš da je kockar?

– Pa, ređao je karte – objasnio je Koton. – A videli ste mu ruke?

– I jesmo i nismo...

– Ja jesam. Poznajem takve duge, fine prste. Imaju ih samo kockari i profesionalni revolveraši.

Ponovo su začutili.

– To bi moglo da znači da navlačimo novu nevolju na leđa – zamišljeno će kovač Tolver. – Ako sredi Harkvejeve, pašće mu na pamet da on zavlada Daltonom. I šta smo učinili?

– Moramo rizikovati – branio je Tik svoj predlog. – Ne liči na bednika koji ubija bez razloga.

– Neka vas ne vara spoljašnost.

– Dobro, Tolvere, kad si tako pametan, reci šta da činimo?

– Ništa – odgovorio je kovač.

– Ništa? Kako to ništa?

– Moramo da čekamo – nastavio je ovaj ozbiljno. – Možda Harkvejevi neće doći...

– A ako dođu?

– Onda ćemo se sami braniti!

– Bravo! – ironično je zapljeskao Regan. – Samo, da nisi malo zakašnjo, Džejsone? Imao si priliku da se pokažeš kada je šerif okupljao dobrovoljce.

– Imali ste i vi.

– Dosta, nećemo se prepirati – prekinuo ih je Tik. – Opasnost pretpodjednako svima. Klint Harkvej će sigurno da se vrati – nastavio je. – On neće ostaviti tek tako tu stvar s ovim strancem.

Istog trenutka u salon je uleteo Loveli. Ne čekajući pitanja, telegrafista je svečano najavio.

– Zove se Džon Holms!

– Džon Holms? – otpunuo je prezirivo Regan. – Tako može da se zove bilo ko na bilo kom mestu...

– Ima još nešto – pravio se važan Loveli.

– Šta to?

– On i Vajteker se poznaju – isprasio se telegrafista. – Momak sa recepcije je lično video kad su razgovarali, onako prijateljski.

– Gle? – otelo se pogrebniku. – Šta to može da znači?

– Možda ga je Vajteker ostavio da pazi na grad? – dosetio se Regan.

– Pa možda... Ali, ne liči na anđela čuvara – mrmljao je Tolber. – Obično je zaveden u svojoj sobi i...

– Sobi? – pljesnuo je šakama Tik, sav ozaren. Sad mi je nešto palo na pamet!

Svi su začutili.

– Sećate li se napada na banku? – nastavio je brzo. – Sećate li se kada je mladi Vajteker dojurio na konju?

– Ne gnjavi – smrknuo se Tolver – znaš vrlo dobro da se sećamo!

– E, mora da ste videli da je onaj Meksikanac uperio na Dika revolver. Sećate se? E, tada sam video, a verovatno još neko od vas, da mu je izleteo iz šake!

– Pa? Dik je pucao...

– Vraga! Dik nije ni omirisao barut... Metak je došao sa druge strane.

– Pa, s koje strane, ne razumem...

– S one – pokazao je Tik na „Palas“. – To je bio on, mogu da se kladim!

– Moguće – složio se kovač. – Ako je tako, onda šerif može da mu bude zahvalan. No, to ne znači ni da su prijatelji ni da ga je naimenovao za čuvara naših stražnjica...

– Opet ti – narogušio se Tik. – Šta u stvari hoćeš, Tolvere?

– Hoću da uzmemo puške u ruke i počistimo Harkvejeve kad naiđu.

– On je lud! – kazao je Regan. – Odjednom je dobio napad hrabrosti, i

to čim je Klint napustio Dalton. Gde si bio da mu to kažeš u oči?

– Sad smo svi junaci – dodao je prezrivo Tik.

Kovač je slegnuo ramenima i polako napustio salu.

Iza njega je ostao tajac.

VIII

Samo pola časa kasnije, Dok Holidej je uzjahao svog šarca i uputio se prema zapadnom delu grada. Skoro da je neprimećen napustio Dalton.

Kas Loveli je odmah utrčao u hotel da se raspita o tome, ali je dobio odgovor da Džon Holms nije platio sobu i da će se vratiti.

Ni sam nije znao zašto ga je ta vest obradovala.

Za to vreme, čovek iz Džordžije se bezizraznog lica uputio putem kojim je došao u Dalton.

Prema Vulridžu!

Brendi u sobi nije mogao da zbriše ona iscerena lica kartaroša koji su mu namakli omču na vrat i uzeli četiri hiljade dolara.

Nekoliko časova jahanja, konj pod njim neće ni osetiti.

Bila je to odluka samo njemu svojstvena.

Krčma „Koral“, u Vulridžu, bila je sastajalište svakojakih tipova. Bio je siguran da su u njoj onaj zdepasti bradonja, koga su oslovljavali sa „Mek“, onaj kosooki žvakač duvana, zvani Klerens... Takvi nisu izbijali iz saluna. Čekali su strance da ih zajedničkim snagama opelješe. Poraze nisu podnosili.

Malo ko da je primetio njegov dolazak u glavnu, suvim blatom izlokanu ulicu. Senke polutrulih tremova nad-

nosile su se nad pospane, dremljive ili pijane besposličare i pse lutalice.

„Koral“ se izdvajao visokim krovom i ogromnim natpisom iznad prozora. Neko je velikom četkom jarkocrfenom bojom razvukao natpis preko celog zida.

Prečka ispred krčme bila je prazna. Džordžijanac je sjahao i samo prebacio uzde preko nje.

Malo zatim, njegov „kalifornija“ šesir nadvisio je škripava, dvokrilna vratanica na ulazu.

Samo trenutak je tu ostao.

Bilo je dovoljno da obuhvati stolove, od kojih su samo dva bila zauzeta. Za jednim su sedeli neki kauboji, zamazani prašinom i znojem, cedeći pivo; a za drugim njegovi stari poznanici. Izgledali su dobro raspoloženi. Tu su bili i zdepasti bradonja i njegov kosooki partner. Nedostajao je treći, ali druga dva u četvorci, smrknutih lica, činilo se da uspešno pune džepove izvežbanim kompanjonima.

Holidej je ušao.

Opazili su ga odmah.

Karte su zastale u vazduhu, usta ostala otvorena u zaprepašćenju, malopredašnje izraze zadovoljstva zamениli su glupi.

Bio je to šok za pokeraše. Sve su mogli da očekuju osim povratak svoje žrtve.

Zdepasti, zvani Mek, osvrnuo se okolo. Međutim, osim partnera do sebe, nije mogao da potraži pomoć ni od koga. Njegov lakat napipao je slabinu kosookog prijatelja. Nešto mu je došapnuo.

I dok se kockar naslanjao na šank, lupež se spremao da iščili napolje. Verovatno po pomoć.

Holidejeva šaka se spustila niz opasač i momak je stao kao ukopan.

– Halo, Mek – rekao je kockar naizgled ravnodušno, ali njegov glas bio je tako metalan i hladan da je od nje ga podilazila jeza.

Zdepasti je žmirnuo.

– Jesi li naćeo moj dobitak? – upitao je Dok.

– Ne razumem – odgovorio je ovaj. Klerens je i dalje stajao na svom mestu, između stola i ulaznih vrata.

Barmen je hteo da se pokrene.

– Tvoje je da mi natočiš brendi – upozorio ga je nehalno čovek iz Džordžije – i da mi kažeš gde je šerif ovog lopovskog gnezda?

– Šerif? – ponovio je barmen. – On... obično peca.

– Peca?

– Da, voli pecanje...

– Verujem. On peca ribe, a Mek i kompanija pecaju žrtve.

Kosooki Klerens je pogledavao prema Meku i, činilo se, daje mu znakove. Holidej se pravio da to ne primećuje.

– Mojih četiri hiljade dolara, Mek – dobacio je kockar napregnutom bradonji za stolom. – Onaj konopac ću da zaboravim. Nisam zlopamtilo.

– Nemam četiri hiljade – procedio je ovaj.

– Odlično – podrugnuo se Holidej. – Onda ćeš dodati još hiljadu. To je svega pet.

– Vi ste poludeli!...

– Još nisam. Ali hoću, posle deset sekundi – rekao je i prekrstio ruke.

U krčmi je vladao tajac.

Dva Mekova partnera skoro četvoroške su uzimali ispod stola. Zdepasti Mek je ostao sam.

Pogledao je Klerensa.

Mek je iskrivio usta u nešto što je trebalo da bude osmeh. Odugovlačio je obračun, ma koliko znao da je neizbežan. Tebalo je samo dobiti u vremenu.

– Čujte, ono sa konopcem – kezio se izveštačeno bradonja – bila je samo šala... Neslana šala, priznajemo, ali... Četiri hiljade dolara je velika suma. Bogatstvo. A mi nismo profesionalni kockari.

– Nego ubice?

– Taman posla! Na šta vam mi ličimo, gospodine? U Vulridžu je dosadno, pa nam morate oprostiti ako ponekad podivljamo.

– Opraštam vam – složio se kockar – ali ne i četiri hiljade dolara...

– Možemo da se nagodimo...

– Moje strpljenje je isteklo. Dakle?

– Ako dozvolite, moj prijatelj Klerens će otići da donese ostalo... Ovde imam jedva dve stotine...

– A Klerens će doneti ostatak hulja? I konopac?

– Nemojte to uzeti k srcu...

– Onda smo kvit, džentlmeni! – zaključio je Holidej i istrgao „kolt“ poput munje.

Zabezeknuti lupeži razrogačili su oči: prvo, zbog brzine kojom je revolver izvučen, a potom zbog bliske činjenice da ih može ustreliti kao muve!

No, Holidej je okrenuo pištolj oko kažiprsta, a potom ga ubacio natrag u futrolu.

I ponovo prekrstio ruke.

– Čekam – rekao je samo.

Mek i Klerens su nanovo izmenjali poglede.

Barmen je uplašeno stiskao oči, očekujući kanonadu pucnjeva i lomljivu nameštaja.

A otvorio ih je baš u času kada su Mek i Klerens povukli revolvere kao na komandu. Verovatno su se uzdali u položaj koji su zauzimali. Bez obzira kakav vrsan strelac bio stranac, u isti mah neće biti sposoban da puca na dve različite strane. Tako su oni mislili.

Izgledalo je da kockar ne vidi te ubistvene pokrete.

Vulridž će o tome kasnije pričati, a sticajem okolnosti i zatečeni kauboji za drugim stolom.

Klerens i Mek, lokalne siledžije, varalice i desperadosi imali su „koltove“ u šakama. Na licima im je bleškao izraz trijumfa. U očima želja da smrve i unište.

Onda su se, neobjašnjivo za sve osim za Džordžijanca, s boka zadimili klobuci barutnog dima i pucnji su protresli uzavrelu, trošnu tavanicu krčme.

Kosooki Klerens je od udarca metka odleteo na suprotni zid, izgubivši tle pod nogama.

Kao gromom pogođen strmoglavio se sa stolice zdepasti Mek.

I nastala je tišina.

Zabezeknuti barmen nije verovao očima: revolver iz koga su suknuli ovi đavolski hici, odjednom je bio u futrolji!

I što je najčudnije, precizni hici nisu usmrtili nijednog od njih. Stenjali su, svako na svojim mestima, pogođeni u rame ili nadlakticu.

– Dakle? – odjeknuo je Holidejev metalni glas i njegov pogled kao da je podigao Meka sa poda.

Više u njemu nije bilo ničega osim želje da preživi.

Bednik je zdravom rukom preturao po džepovima dok nije izvukao gomi-

lu novčanice i nekako spustio na sto iznad sebe.

– Evo... – promrmljao je, kriveći usta – ima tu preko pet hiljada dolara... Uzmite sve...

– Uzimam samo svoje – odvratio je čovek iz Džordžije.

Ostatak je ostao kraj prosutog viskija.

Holidej je zastao na izlaznim vratima i okrenuo se.

* Ako pomislite na još jedno vešanje – dobacio je – pomislite da to ne možete učiniti šest stopa pod zemljom.

I otišao je.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što se barmen usudio da izviri preko vratanca na ulicu.

Tamo nikoga nije bilo.

– Pakao – otro je dlanom čelo – je li ovo bio čovek ili duh...?

*

Put od Daltona do Palansa je dug i njime se slabo putovalo. U stvari, pre je to bila staza za konje nego drum. Presecala se kroz divlji predeo i još nijedna kočija tuda se nije usudila da krene. Drugi, širi put koji je povezivao ova dva grada bio je, na žalost, duži za čitavih šezdeset milja.

Šerif Vajteker je prolazio češće ovuda ranije, pre nego što je okačio značku na prsa.

Znao je da putovanje sa dva prevejana razbojnika neće biti lako, ni brzo. Oni će na svaki način pokušati da odugovlače i da mu zagorčavaju život.

Rej Harkvej je, takođe, znao ovaj put i procenjivao vreme kada će ujahati u Palans. Sa svakom predenom

miljom priznavao je da situacija postaje sve teža.

Njegovo je bilo da pokuša, siguran da ga Vajteker neće likvidirati pre Palansa. Jednom je iscenirao pad s konja, ali prilično traljavo. S lisicama na rukama doveo je sebe u bedan položaj.

Drugi put je ramenom, na ivici jedne litice, odgurnuo Darbija Vejna.

Malo je falilo da ovaj sleti sa sedla. Kad se to nije desilo, matori je uperio u njega pušku i možda bi mu smrskao glavu da se nije umešao šerif.

Posle toga se malo primirio.

Posle dvadesetak milja iza njih, dok su se odmarali, Rej Harkvej je zarežao na Meksikanca.

– Vreme je da i tebi nešto padne na pamet... Ili možda voliš da visiš u Palansu?

Izraz na Amadovom licu je bio nepromenljiv.

– Jednom mora pogrešiti – rekao je.

– A ako ne pogreši?

– Pre ili kasnije, mora da sklopi oči.

– U poslednje vreme mi nešto ide naopako – besno je udario Harkvej petom čizme o busen.

Amado kao da ga nije slušao.

– Hej, matori – iznenada je pozvao Vejna – zašto se sve vreme obližuješ? Da li bi ti prijala čaša hladnog piva ili viski?

Vejn je ćutao; videlo se po njemu da teško podnosi žegu bez pića, ali natrag se nije moglo.

Meksikanac se okrenuo prema Reju.

– A tvoj brat, amigo? Šta je s njim? – upitao je.

– Ne znam – namrštio se ovaj. – Prokleta mlada budala, uvek je bio

lakomislen. Video si? Rekao je da će doći za onaj posao, i nije...

– Pa, da je došao, ne bismo bili ovde, to je sigurno.

Rej je planirao da se udruži sa bratom, ali po onome što je znao o njima, kada se Rej pijan poveravao, ispadalo je da on i Klint nisu ništa drugo radili nego se svađali u mladosti.

Kao stariji, Rej je želeo da komanduje, a Klint je mrzeo da prima naređenja. Kako je onda mogao da se među njima osnuje savez?

– Možda će ipak moći – nastavio je Rej, više da ubedi sebe nego Meksikanca. – Ako stigne u Dalton i sazna šta se dogodilo, neće me ostaviti na cedilu.

– I ja mislim – složio se Amado, ali neuverljivo.

Vajteker je kroz poluspuštene trepavice posmatrao šaputanje svojih zarobljenika. Otprilike je pogađao temu njihovog razgovora. Sudeći po izrazima lica, nisu bili optimisti.

I sam šerif je pomišljao na Rejovog brata da će poći njegovim tragom. Međutim, malo je u to verovao. Prednost je bila prilična.

– Krećemo! – rekao je odsečno.

Opet su bili u sedlima.

Vajteker je išao napred, Vejna na začelju. Pušku nije skidao sa ruku.

Dan je bio poput usijanog željeza: stezao je za grlo, za očne kapke, ključao u temenu.

U brdima Nebraske oduvek je bilo vrelije nego u ravnici.

Harkveju je padala na um misao da jednostavno klone i odbije dalje jahanje. No, u tom slučaju Vajteker bi ga verovatno presamitio i vezao oko konjskog trbuha.

Vejn je izgledao u sedlu kao prazna

vreća, nenaviknut na duga jahanja i napore pod suncem u divljini. Snaga ga je izdavala.

Harkvejeve usne su počele da pucaju od žege. Međutim, Meksikanac je čudesno podnosio sve ovo: jahaio je uspravan, ne dajući da se primeti koliko gori.

Ni Vajtekeru nije bilo lako.

No, on je bio najsvežiji među njima i prosto ih „vukao“ prema predvečeru koje je dolazilo sa zapada prema njima.

Jedva su dočekali trenutak da sjašu.

Sunce je zalazilo i kao da se tog časa otkinuo prohladan povetarac i razlio se po čelima umornih jahača.

Iljudi i konji su živnuli.

Vajteker je seo na uzvišicu iznad zarobljenika i zapalio cigaretu. Računao je da su od Daltona daleko najmanje trideset milja, ako ne i više. Onda je u mislima „iscrtao“ put koji tek treba da pređu. Sad je nailazio lakši predeo.

Odjednom se trgao.

Pod grlom je osetio lako stezanje. Ugledao je jahača!

A onda još jednog!

Vajteker se digao.

Sad je već bio načisto da nisu samo dvojica; priključio im se još jedan jahač.

Izgleda da je Rej bio u pravu. Njegov brat Klint je dolazio po njega.

Harkvej je okrznuo pogledom šerifa i primetio zategnut izraz na njegovom licu. Pošao je za njegovim pogledom i podskočio sav ozaren. Pre nego što je Vajteker mogao da ga spreči, on je zaurao iz sve snage.

– Klinteee! Ovamo!

Istog časa šerif ga je tresnuo „kol-
tom“ po glavi.

Rej se skljkao na zemlju.

Međutim, njegov poziv dopro je do jahača. Oni su u daljini zaustavili konje i Vajteker je mogao da nasluti kako se okreću na ovu stranu.

Rej se brzo osvestio, otresajući glavom. No, nije izgledao besan. Pre bi se moglo reći da mu udarac nije nimalo razvejavao dobro raspoloženje.

– Ovim si me samo još više zadužio, šerife – dobacio je kezeći se.

– Budi srećan da nisam pucao.

– Srećan? Naravno da sam srećan – smejavao se stariji Harkvej. – Moj brat dolazi po mene, zar nije sreća imati takvog brata, ha?

Jahači su na uzvišici stajali neko vreme, a zatim krenuli.

– Sreća je varljiva, Harkveje – dobacio je Vajteker.

– Možeš još neko vreme da zavaráš sebe, prijatelju – cinički je procenio bandit. – Pitanje je najviše sata kada ću skinuti ove lisice i onda preuzeti brigu o tebi, proketo policijsko pse-to!

Ali, umesto žurbe i nedoumice, šerif iz Daltona se prihvatio duvana i počeo mirno da zavija cigaretu.

– Ne bih se na tvom mestu mnogo radovao – rekao je.

– Ti više nemaš nikakve šanse, njuškalo – podigao je Rej glavu. – Klint i njegova dva momka srediće te pre nego što se okreneš! Završio si svoje, kunem se!

– Ja to ne bih rekao... Imam ja jedno opasno oružje protiv njega.

– Šta to?

– Tebe – pogledao ga je ravno u oči šerif.

Harkveja je nešto lecnulo.

– Ne možeš na to da igraš – spla-

snulo je odjednom njegovo oduševljenje.

– Zašto ne?

– Ti si predstavnik zakona. Ti se time nećeš poslužiti...

– Zasmjavaš me, Harkveje – ozbiljno će šerif. – U pitanju je moja koža, a ona vredi više od tvoje. Nemam nameru da se nadmećem s tvojim bratom, Harkveje. Nije ravnopravan odnos snaga, ako me shvataš?

– Dobro da si to shvatio jednom.

– Naravno. Zato ću cev svog „kolta“ umesto u njih da uperim u tvoju glavu.

Harkvejeve oči su se skupile.

– Ti to nećeš učiniti – rekao je.

– Uveriću te da hoću.

– Ne, nećeš – zarežao je razbojnik – suviše si pravedan policajac da bi ubio nenaoružanog i vezanog čoveka!

– Nisam govorio o čoveku – procedio je Vajteker – nego o psu. Dakle, ubiću te kao psa.

Harkvej je obliznuo usne. Čvrstina šerifovih reči bila je kao od čelika.

– Ako to učiniš – rekao je malo potom – Klint će te iseći na komade.

– Zaista? Misliš da bi bilo bolje da se predam?

– Sad već bolje misliš. Dajem ti reč da ti se neću osvetiti, evo!

– To govoriš sada. Posle bi mi se smejao...

– Elmere – oglasio se Derbi Vejn sa strane. – Oni dolaze!...

– Žure li?

– Ne.

– Znao sam... Onda da krenemo.

– Kako ne žure? – zadrhtao je Rejov glas. – Prokleta mlada budala, šta on misli? I kuda sada, šerife? Ne vredi ti da bežiš, ne vredi.

– Ja sam pošao u Palans – mirno će

Vajteker – i nikakvi razbojnički štakori me neće skrenuti s puta. Mrdni!

Ponovo je bio na čelu.

Jahao je pognut, poput Indijanca, s rukom na dršci „kolta“.

Bio je siguran da Harkvej i Amado neće pokušavati ništa bar za sada. Ozbiljno su shvatili njegovu pretnju da će ih likvidirati ako njemu zapreti opasnost.

Prešli su čitavih šest milja pre nego što je put počinjao da biva strm, a noć oko njih đavolski tamna.

Odabrao je mesto stotinak jardi od glavne staze, zaklonjeno sa svih strana.

U najvećoj tišini su sklonili konje, zatim pojeli po komad suvog mesa i to zalili vodom.

Malo kasnije, oslobođeni bojazni da ih Klint Harkvej može sustići ili pronaći, Vajteker se zapleo u razgovor sa Darbijem.

Daltonska skitnica pričao je šerifu o svojim ratnim sećanjima i iskustvima. Na kraju je izjavio da je spreman da stražari cele noći, ali Vajteker se nije složio s tim. Nije mogao da se pouzda u pijanca pa je sam preuzeo stražarenje.

Bila je to vraški duga noć. •

Prvih sati nije smeo da zapali ni cigaretu. Vreme je proveo u razmišljanju o ranču, Sesili, o Diku, srećan što se bar o njima ne mora starati ovde.

Pred ponoć je osetio da mu kapci postaju teški kao olovo.

Što je bilo još gore, i zarobljenici i Vejn su blaženo hrkali.

Činilo mu se da je tišina prestala da bude tišina. Kao da su počeli da se javljaju neodređeni šumovi. Zatim je zaključio da se to bude noćni insekti i životinje.

U praskozorje mu se učinilo da negde čuje topot konja.

Ali, verovatno su to bila priviđenja u nesanici. Ko bi u to doba mogao da jaše? Oslušnuo je, ali zvuk se više nije čuo.

Protrljao je dlanom čelo i s nestrpljenjem očekivao da se na istoku počne beleti nebo.

Kako je zora počela da osvaja, tako su Vejn i banditi počeli da se bude. Meksikanac je zlobno pogledao šerifa, ali nije uspeo da pročita umor u njegovim očima.

Rej Harkvej je natmureno zurio oko sebe.

Vajteker je bio svestan da će posledice noćnog bdenja osetiti kasnije. Naročito kad nastane prepodnevna žega. Zbog toga je žurio, kako bi po hladovini prešli što veći komad puta.

Milje su ponovo ostajale za njima, a od progonitelja ni traga.

Da bi se uverio u to, Vajteker se s vremena na vreme peo na uzvišenja pa i na drveće, ali Klinta Harkveja kao da je progutala zemlja. Svuda okolo njih vladao je mir.

Taj mir iza njega počinjao je da ga brine.

Terao je konja dalje, ali ovog puta je iz futrole izvukao pušku i stavio preko jabuke sedla.

Rej Harkvej je osetio šerifovu zabrinutost i podmuklo se cerio.

– Ipak moj brat nije budala – nasmejao se. – Lukav je, zar ne, policajče?

Ali šerif ga nije slušao. Pravio se ravnodušnim iako to u stvari nije bio.

Naišli su na prvi potok. Tekao je nešto niže puta.

Vajteker je skinuo čaturice sa sedla a Darbi je ostao da pripazi na razboj-nike.

Voda je bila bistra i hladna; pedeset stopa duž obe obale, potok je ovičavao grmlje. Pre nego što je napunio čuture, Vajteker je skinuo šešir, nakvasio lice i kosu i osetio da mu je mnogo lakše.

Zatim je zaronio glavu, povukao nekoliko dobrih gutljaja i zadovoljno uzdahnuo.

U tom je iznad sebe začuo veseo smeh.

Za trenutak se sledio.

Nije verovao svojim ušima. Nekoliko časaka je klečao nepokretan, zureći u vodu na čijoj se površini ukazao odraz nečijeg lika.

Lagano je podigao glavu i okrenuo se.

Prepoznao je Klinta Harkveja!

Harkvej se veselo smejao, sa zape-tim revolverom u ruci.

– Halo, Vajtekere – rekao je. – Iz-nenađen si?

IX

Izgledalo je kao da je sve zamrlo, da je vreme stalo.

Harkvej se neprestano cerio.

– Misliš da ležiš ceo dan tu, šerife? – podrugnuo se.

– Ne – odgovorio je ovaj.

Zahvatio je šakama pregršt vode i naglo je pljusnuo uvis.

Bandit nije stigao da reaguje. Poliven, zateturao se unatrag.

Vajteker je poskočio.

Harkvej je počeo da puca, ali šerif se već strmoglavio u žbunje, vadeći „kolt“.

Bandit je zagazio u vodu, besomučno šaljući olovo u grmlje gde je nestao čuvar zakona. Međutim, bilo je kasno.

Šerif je ispalio nasumce jedan hitac, a onda potrčao prema mestu gde je ostavio Darbija sa zarobljenicima.

– Uхватite ga! – urlao je Klint.

Za to vreme, Vajteker se uspuzao do samog puta i okrenuo se prema razjarenom Harkveju. Imao ga je na nišanu i nije oklevao da puca.

Međutim, nije uspeo u tome.

Kraj njega se iznenada stvorio Beni Dads i ščepao ga svojim snažnim rukama.

Tek tada je Vajteker opazio Darbija, na zemlji, nepokretnog. Pomislio je da su ga ubili, ali mu je bilo lakše kada je video da diše.

Malo dalje, Rej Harkvej i Meksikanac su stajali još uvek spetljani lisicama. Kraj njih se nalazio Končo Foket.

Vajteker je pokušao da se oslobodi neugodnog zagrljaja udarcem lakta u Dadsov stomak.

Ali, kao da je udario u stenu. Uspeo je da se malo izviije i poslednjom snagom uputi kolenom udarac u preponu.

Dads je jeknuo i povio se.

Vajteker se oslobodio njegovih šaka, ali sa druge strane na njega se već ustremio Foket.

Brzinom mačke, daltonski šerif se dočekao na leđa i ispružio noge. Čizmama je dohvatio Foketa i prebacio preko sebe, čak do Reja Harkveja.

Vezani bandit se sagnuo da podigne Foketov „kolt“, a ovaj je ponovo jurnuo na Vajtekera. Šerif ga je dočekao udarcem pesnice u zube.

Ošamućen, Foket je ponovo pao na Reja, koji je ispustio revolver.

Sada su se sva trojica bacila na oružje. Vajteker je bio najspretniji; uspeo je da dohvati „kolt“ i drškom

onesposobi Foketa. Razbojnik je jeknuo od bola, ali se nije predavao.

U tom času šerif je primetio da Dads podiže „kolt“ na njega.

Oba revolvera prasnula su istovremeno.

Dadsov metak je odleteo visoko u vazduh.

Ali, zato je Vajtekerov hitac bio smrtonosan. Pogođen u čelo, krupni razbojnik se stropoštao bez glasa.

Šerif se hitro okrenuo prema ostalima.

Amado je već imao revolver. Zastrasen iznenadnom smrću Benija Dadsa, zapucao je na Vajtekera više da zaštiti sebe nego da ga pogodi.

U tom trenutku i Klint Harkvej je dospeo na mesto sukoba, zadihan i moka od prelaska preko potoka.

Vajteker je naslutio novu opasnost i potegao revolver na tu stranu.

Harkvej je s divljim sjajem u očima povukao obarač.

Šerif je osetio bol u mišici. Zatim je pao, okržnut novim hicem po čelu.

Nije dugo ležao, možda nepun minut. Pogledao je oko sebe: Darbi Vejn je još uvek ležao na istom mestu, malo dalje Beni Dads licem zarivenim u zemlju.

Rej Harkvej je sedeo, zadihan, obaran dva puta i pakleno nažuljan čeličnim lisicama.

Amado je stajao i nišanio u Vajtekerovu glavu. U očima mu se ispivala smrt, ništa drugo.

– Ne – povikao je Klint.

Amado ga je iskosa pogledao, ne menjajući pravac cevi. Nije odustajao.

Klint je uperio revolver u njega.

– Ako ga ubiješ, ubiću ja tebe – dobio mu je.

– Zašto? – s mukom se uspravljao Rej. – Toliko nam je muka zadao, ubio nam najbolje ljude, a ti...

– Baš zato – prekinuo ga je Klint, zagledan u mrtvog Dadsa. – Metak bi mu doneo laku smrt.

Amado se okrutno nasmejavao i, klimnuvši glavom, vratio revolver za pojas.

– Tvoj brat je u pravu – obratio se Reju. – Čovek kao što je Vajteker treba da oseti samrtni strah pre nego što odapne.

– Da, tako je najbolje – složio se ovaj.

Za to vreme, Klint je natmureno stajao nad nepomičnim Benijem Dadsom. Iako bandit, on je na neki način tugovao za kompanjom s kojim je godinama delio dobro i zlo.

Malo kasnije, Klint je iz šerifovih džepova izvukao ključeve i skinuo lisice sa ruku svoga brata i njegovog meksikanskog prijatelja.

– Do đavola, Klinte – pitao se Rej. – Kako si to izveo? Prokleti policajac je dobro pazio, a i mi. Nismo ništa primetili sve dok Vajteker nije sišao do potoka, a Dads izronio iz žbunja i klepio ovu matoru pijanduru po glavurdi... Kako ste uspeli da stignete ispred nas?

– To zahvali Konču – odgovorio je Klint. – On je najbolji tragač za koga znam. Može da prođe bilo kojim putem. Ovaj kraj odlično poznaje.

– Tome se nisam nadao, priznajem...

– Prošle noći kada ste zastali da konačite, poveo nas je napred. Obišli smo vas i prešli nekih pet milja po najgoroj stazi koja se može zamisliti. Bio je i mrak, ali Končo je put znao

napamet. Čak ni konji nisu napravili pogrešan korak.

– To se zove zaseda – oduševljeno će stariji Harkvej. – Sad mi je jasno zašto vas nismo viđali. Toliko smo bili zauzeti gledanjem unatrag, da nikome nije palo napamet da ste već odavno ispred nas.

Rejove oči su se zacaklile.

– Šta sad misliš o mom bratu, prokleta njuškalo? – oborio se na ranjenog Vajtekera, koji je stisnutih zuba podnosio bol. – Zašto sad ne kažeš o njemu ono što si nama pričao celim putem?

Amado je i protiv svoje volje morao da prizna da Klint zna svoj posao. Žmi-reći zverski očima, prišao je šerifu.

Na Vajtekerovom čelu video se veliki, crveni ožiljak. No, on je i to izvanredno podneo. Kada je Meksikanac zamahnuo nogom da ga udari, reagovao je iznenađujuće brzo.

Zgrabio je Amada za članak na nozi i žestoko zavrnuo.

Meksikanac je zaurloao od bola i pao.

Vajteker je hteo da skoči na njega, ali ga je zaustavio Rejov preteći glas.

– Polako, šerife!

Vajteker je zastao.

Amado je hteo da ustane, ali ga je bol u nozi vratio na zemlju.

– Možda je trebalo pustiti šerifa da ga dokusuri? – oglasio se Klint. Njemu se Meksikanac nije dopao. Mrzeo je njegovu aroganciju, nadmenost, uobraženost. Sada je s uživanjem slušao njegovo prigušeno ječanje.

Uskoro su na sve to zaboravili. Malo kasnije, braća su sela da skroje plan o daljim poduhvatima. Za to vreme, šerifa su naterali da iskopa raku za Benija Dadsa. Pomagao mu

je i ošamućeni Darbi Vejn, s mukom dovlaćeći kamenje kojim su prekri-
vali grob.

Amado je s „koltom“ u ruci nadgle-
dao posao i delio udarce nogama čim
bi se ispravili da predahnu.

Vajteker je ćutke podnosio Meksi-
kančevo izživljavanje, jer je morao da
štedi snagu.

Nad grobom Benija Dadsa nije bilo
nikoga da izgovori koju reč. Jedino je
Klint skinuo šešir i brzo ga stavio na-
trag.

Kada je i to bilo gotovo, Vajteker je
znao da mu ne preostaje mnogo od ži-
vota. Nije imao šanse da se spase, a
mrzeli su ga podjednako oba Harkve-
ja, ne računajući Amada.

Rej se iscerio na njega.

– Sećaš li se šta sam ti rekao u Dal-
tonu, njuškalo? Rekao sam ti da nije-
dan Harkvej neće visiti.

– To se samo odlaže – muklo je uz-
vratio šerif.

– Prilično je tvrdoglav – dobacio je
Klint. – A takve ne treba dugo peći na
suncu. Već o drvo, u hlad.

Obojica su se nasmejali.

Rej je zadovoljno posmatrao okol-
no drveće.

– Kad već govorimo o vešanju...

– Mene samo pustite – umešao se
Amado. – Upotrebiću nož... Obeća-
vam da će taj gringo moliti da bude
obešen kad bude osetio moju oštricu.

– Ne dolazi u obzir – odsekao je
Klint. On nije imao ništa protiv veša-
nja, ali nije simpatisao Meksikanca.

– Ipak ću ga ja lično obesiti, – za-
ključio je Rej zamišljeno; setio se u
trenu svega što se desilo u proteklim
časovima. – Zaslužio je malu šetnju u
visine.

– Čekaj! – prekinuo ga je brat i

pucnuo prstima. – Imam bolju ideju.

– Koju? – mrzovoljno je upitao Rej.

– Predlažem da ga vratimo u Dal-
ton i tamo obesimo pred licem celog
grada! Neka se i oni zabavljaju... A
posle toga, nema države koja neće sa-
znati za to što smo učinili?

Lice mu je bilo ozareno. Oduševlje-
no je pljesnuo brata po ramenu.

– Bićemo čuveni, Reje! To je ideja
luđa nego pljačka banke, šta kažeš?
Kad se to pročuje, više nam niko neće
stati na put!

Rej nije imao ništa protiv.

Zamisao je zaista bila vraški do-
padljiva. Šteta što se on toga nije do-
setio!

X

Daltonu je bilo suđeno da još izve-
sno vreme provede u senci braće Har-
kvej.

Njihov dolazak sa ranjenim i sve-
zanim šerifom delovao je kao ledena
ruka čiji prsti stežu grlo i zaustavljaju
dah.

Elmer Vajteker je bio zaključan u
sopstvenom zatvoru. Braća Harkvej
su brzo pronela vest da će građani
imati priliku da sutra prisustvuju ve-
šanju čuvara zakona u Daltonu!

Klint je stolaru Tačeru naredio da
do jutra napravi vešala nasred glavne
ulice.

Posle toga su se obreli u „Nebraska“
salunu.

Barmen se malo povratio u život
tek kad su braća sela za sto. Izgledalo
je da nemaju nameru da demoliraju
prostoriju.

Iskapili su nekoliko čaša za početak.
Malo po malo raspoloženje je po-
stajalo sve bućnije.

Za to vreme, u zatvoru, bilo je sasvim drugačije. Bar što se Vajtekera ticalo.

Sedeo je na drvenom ležaju, bez nade u spas. Tešila ga je misao da će se sutra sve završiti i da se neće naći budala koja bi o svemu ovome javila Sesili i Diku. Poznavajući svoga sina, taj bi odmah uzeo pušku, zajašio kobilu i krenuo da oslobađa oca i grad od okorelih razbojnika.

Šta bi moglo da se desi i da izbegne vešala?

Ništa!

Grad mu ne može pomoći. Ljudi su suviše usplahireni i zabrinuti za svoju kožu.

Osećao se napušten i usamljen.

Ipak, iako je Dalton delovao pusto i zagrobno, u kovačnici Džejsona Tolvera okupila se nekolicina. Govorilo se oprezno, tiho ali i prilično hrabro za trenutak u kome su se nalazili.

Kovač je stiskao svoje ogromne pešnice i zagledao se u lica oko sebe.

– Sve je krenulo naopačke – govorio je. – Sve smo svalili na šerifova pleća... i evo! Šta sada? Da smo bili složni, banditi ne bi uspeli da uhvate Elmera i da se vrate ovamo! Zna li šta to znači obesiti čuvara zakona pred našim očima? Imam osećaj da će i meni namaći omču...

– Šta da radimo? – upitao se neko i tada je zavladao tajac.

– Do đavola! – opsovao je major Konroj. – Posle svega ovoga, nijedan predstavnik zakona neće hteti ovamo da dođe. Bićemo prokaženi! Kad sva ova gužva prođe, kako da nađemo šerifa i pomoćnika? Možda i dva.

– Sve je to lepo, majore – prekinuo ga je kovač – ali, to sada nimalo ne pomaže Vajtekeru.

Ponovo je nastalo ćutanje.

Rufus Tik je malo razgrnuo debelu zavesu na prozoru i osmotrio ulicu.

Na ulici su se, sve jasnije, ocrtavala vešala namenjena Elmeru Vajtekeru.

*

– Ko bi to mogao biti? – stavila je Sesili Vajteker dlan na čelo, pokušavajući da raspozna jahača koji je jurio prema ranču.

Njen sin, Dik, nag do pojasa, vilama je zabacivao polutrulo seno ispred štale. I on je zastao i napregnuo pogled.

– Elmer sigurno nije – rekla je žena i uzdahnula.

– Nije – potvrdio je i Dik.

Od trenutka kada je šerif krenuo sa zarobljenicima na put, Sesili je zaklela sina da ne odlazi u grad sve dok ne dobiju vesti od oca.

Ona je, prvo, želela da sin bude uz nju što duže, a zatim, nešto joj je govorilo da se uzalud opire strepnjama. Pa, ako nešto nepredviđeno i iskrsne, neka sin bude uz nju, a ne uz daltonske kukavice.

Što se Dika tiče, on je sa svoje strane bio besan na građane što nisu želeli da pomognu njegovom ocu, pa je sebe uveravao da ga se ne tiče ako Dalton ode u pakao!

Žestoko je radio oko farme, kao da je znojem i pucanjem mišica pokušavao da što manje misli na oca i opasan poduhvat.

Bilo je kasno popodne i izdužene senke pretile su da se sastanu sa horizontom.

Dik Vajteker je odložio vile i opasao opasač. Od revolvera se nije odvajao nigde. Ni za trenutak.

Kada je navukao košulju i na brzinu oprao ruke i lice pod pumpom, jahač se vidljivije ispisivao prema nebu. Majka se povukla u kuću, razočarana što je to bio neko drugi a ne Elmer. Ipak, kao dobra domaćica, bila je spremna da sačeka svakog poznatog ili nepoznatog putnika; uspela je da sredi natečene kapke i da se začeslja.

Kauboj Lem Kintok, koji se tog dana nalazio na ambaru, upozorio je Dika da iza jahača nema drugog oblaka prašine.

Čovek je dolazio sam.

– Da nije ocu... – ipak nije odolela Sesili, ali ju je sin mrgodno odmerio.

– Kako bi bilo da uđeš u kuću i skuvaš kafu? – predložio je.

Žena je prvo htela energično da odbije, ali je samo uzdahnula i ušla.

Dik je krenuo napred.

Svakome se mogao nadati, ali Kasu Loveliju, telegrafisti, zaista ne.

Šta je njega nagnalo da dojaše čak ovamo?

Neka vest od oca?

Ali, šerif još nije mogao da stigne u Palans, nije mogao leteti! Zašto je Loveli žurio i rizikovao da padne sa sedla?

Najzad je njegova ruka dohvatila uzde oznojanog vranca i Loveli mu zamalo ne ulete u naručje. Bio je bled, zaplašen i bez glasa.

Ipak se nešto desilo.

– Polako, čika Kase – što mirnijim glasom mu se obratio mladi Vajtek – majka već kuva kafu, imamo i dobrog piva... Samo se umirite.

Loveli je rukama i mimikom odbio Dikov poziv da uđu u kuću. Tražio je samo vazduha, ništa više!

– Dik... tamo su, svi... – pokazao je prema gradu iza sebe.

– Svi?

Loveli je klimnuo glavom, kao da je to bilo jasno svakom živom što je rekao. Međutim, Dik je bio samo strpljiv, ali nije razumeo.

Telegrafista je ugledao veliki panj kod drvljanika i prosto se sručio na njega. Tek tada mu je bilo malo bolje.

– Braća Harkvej – rekao je brzo, plašljivo. – Elmer nije uspeo! Dik, njega su uhvatili i doveli u grad...

Vilice mladog Vajtekera kao da su se skamenile.

Polako je seo kraj telegrafiste.

– Nastavite, čika Kase – rekao je tiho mladić.

Loveli je opet uzdahnulo.

– Kazao sam ti... Došli su obojica, sa još dvojicom lupeža... Elmera su stavili odmah u zatvor, a onda neko vreme nas maltretirali, pucali po kućama, a Tačeru su naredili da... da podigne vešala...

– Vešala? – namrštio se Dik. – Za koga?

Loveli je bojažljivo skrenuo pogled.

– Znaš, ti ludaci... oni su razglasili da će sutra da obese... zamisli, šerifa da obese! Dik, oni su poludeli!

– Oca? – zgrnuo se u prvi mah Dik i podskočio. – Da li sam to dobro čuo?

– Tako su rekli... Tačer je već skoro dovršio vešala nasred glavne ulice.

Dikove šake se stegoše u pesnice.

– A ljudi, gledaće sve to? E, ako oni to mogu da gledaju, ja neću...

– Sačekaj malo – zaustavio ga je Loveli. – Šta si naumio? Ti ništa ne možeš sam da učiniš.

– Ali, moj otac!

– A majka? – skoro šapatom je iz-

govorio Loveli. – Zar da joj slomiš srce? Ne pre nagljuj...

– Ja, ipak, idem. Majka neće znati...

– Neće? – odmahnuo je Loveli glavom. – Majke sve znaju. Ili osećaju. Njih ne možeš da obmaneš.

– Onda ću joj reći. Povešću i svoje momke...

– Neće oni hteti, oni nisu revolveraši. To je samoubistvo, treba sačekati ljude da se dogovore šta da učine, u pitanju je ceo grad, ne samo šerif...

– Video sam ja te dogovore kad je trebalo ubice sprovesti za Palans.

– Sad je, možda, drukčije...

– Nije drukčije. Sad je još gore, šerif ne može da se brani. Uostalom, hvala vam, čika Kase. Vratite se i ne pominjite nikome da ste bili ovde.

– Naravno, ali...

Dik se već udaljavao.

Osedlao je konja a Lemu Kintoku na ambaru naredio da nikoga ne pušta na ranč, već da vraća puškom. Ostalim radnicima je predložen kratak odmor, s tim da budu do večeri svi na okupu i blizu oružja. Toliko su mogli da učine za njega, mada nisu pitali u čemu je stvar. Porodica Vajteker bila je popularna u dolini, a šerif sa tim imenom pretio je da preraste u pravu legendu.

Dik je galopom krenuo put grada.

Nije imao pojma šta da preduzme i kako da započne. Bilo mu je najvažnije da stigne, a dotle će mu najverovatnije nešto pasti napamet.

U takvom grozničavom razmišljanju, milju dalje, zatekao ga je pucanj.

Šesir mu je sleteo sa glave a konj, preplašen, zbacio ga sa sedla.

Ošamućen, zbunjen, mladić je uspeo da se domogne svog „kolta“, ali

kada ga je izvukao, novi hitac mu ga je izbio iz šake!

Ostao je razoružan, bespomoćan, gorko prebacujući sebi za neopreznost. Što je najgore, strelac se nije pojavljivao iz šipražja retke šume, niti je imao pojma sa koje strane treba da iskrsne.

Sledeći metak mogao mu je smrskati lobanju.

No, taj još nije dolazio.

Pogledao je prema svom konju: nalazio se nedaleko, uznemiren ali ne i neuhvatljiv. „Kolt“ je mirovao nekolicu jardi dalje, a dvocevka o sedlu.

Zatim je zašuštalo granje i jedan jahač se ukazao na putu.

Nosio je tamno odelo i belu košulju, na glavi, takođe, crni „kalifornija“ šešir, preko bedara širok opasač sa teškim „koltom“.

Lice mu je bilo bledo, mirno, bezizrazno ali nimalo razbojničko.

Dik Vajteker je uzalud pretresao svoje pamćenje. Ne, ovog čoveka nije sretao u gradu. Ili jeste? Uostalom, zašto bi se time mučio. Odgovor se nalazio preko puta njega.

Očigledno da je stranac pucao, ali bez namere da ga ustreli.

– Ko ste vi? – izletelo je mladiću.

Stranac je dojahao sasvim blizu.

– Ti si šerifov sin? – upitao je hladnim glasom.

– Jesam. A vi? Da niste Harkvejev sluga?

– To je pitanje na mestu – odgovorio je stranac i iz džepa izvukao zlatnu tabakeru. Mirno je pripalio mirišljavu cigaru i sa zadovoljstvom povukao prvi dim. – Pretpostavi da jesam. Naređeno mi je da sačekam šerifovog sina i da ga ubijem. Čekam ov-

de u zasedi, on dolazi. Lak posao. Jedan pucanj i sve je gotovo.

– Ne verujem da ste promašili namerno?

– Svakako. Ali, da sam sluga, ti bi bio mrtav.

– Ko ste vi? – podigao je glas Dik. – Šta hoćete od mene?

– Da se vratiš natrag!

– Vi ste poludeli! – povikao je Dik. – Moj otac je u rukama onih bandita, zatvoren, ranjen, a vi mi predlažete da se vratim...?

– Naravno. Ne možeš mu pomoći.

– Ja ću pokušati – odgovorio je Dik mirnije.

– Lepo od tebe, momče, ali ti nisi tome dorastao. Prepusti to drugima.

– Kome recimo? Gradu? Rufusu Tikku? Tolveru? Konroju? Loveliju? Reganu? Kome?

– Meni.

Dik se trgao.

– Vama? Zašto biste vi rizikovali svoju kožu za jednog šerifa? Šta ste vi njemu?

– Nisam raspoložen za propovedi, sinko – dobacio je stranac.

Vreme prolazi.

Diku je zujalo u glavi. Ko je bio ovaj čovek?

Da li su otac i on neki davni prijatelji? Nikada o ovakvom čoveku nije pričao. Pa ipak, možda su se znali? Možda ga je pozvao da dođe i pomogne mu?

– Onda je najbolje da pođemo zajedno – predložio je Dik.

– Ne, rekao sam.

– Ja nisam ni balavac ni...

– Znam – prekinuo ga je stranac – ali, stalo je šerifu da mu sin ostane živ. I meni.

– Zašto vama?

– To je moja stvar, momče. Tvoja je da se vratiš. Ako me ne poslušаш, skinuće te čim se pojaviš.

– Sačekaću mrak...

– Oni su u mraku bolje mačke od tebe.

Mladić je začutao, izgledalo je da se miri sa sudbinom. Lenjo se sagao prema svom „koltu“, čvrsto rešen da ga uperi u stranca i odstrani sa svog puta prema Daltonu.

– Ne bih to pokušavao – opomenuo ga je strančev metalni glas.

Dikova šaka je ostala nad drškom.

– Ne znam da li shvatate, mister – kazao je – ali ja ne mogu mirno da sedim na ranču dok se u gradu prave vešala za mog oca.

– Do jutra ostaće živ. To ti garantujem. Posle sedam časova možeš doći u grad.

– Ali, ja ne znam ko ste vi? Ko mi garantuje?

– Ja sam... Dok Holidej.

Mladić je razrogačio oči.

Dok Holidej!?

Zašto bi jedan legendarni revolveraš i kockar stavljao na kocku svoj život zbog njegovog oca? Šta ih je to vezivalo? Šta to duguju jedan drugome?

Bio je istinski zaprepašćen.

Međutim, bio je takođe uveren da više neće izvući iz čoveka iz Džordžije ni reč.

– Čekaću do sedam – rekao je i sagnuo se po „kolt“.

Dok ga je stavljao u futrolu, već je video kockareva leđa kako se udaljavaju.

Zamišljeno ga je pratio pogledom, ošamućen i zbunjen.

XI

Dok su Končo Foket i Eskobar Amado šetkali ulicama sa pakosnim

osmesima, nadgledajući radove oko vešala i izazivajući uzbunu u kućama svojim povremenim pucnjima po prozorskim oknima, dotle su braća Harkvej ispijala viski i uživala u raspoloženju koje ih je obuzimalo posle toliko godina.

Sećali su se razbojnici svog detinjstva, nestašluka, prvih podvala i krađa, i pri tome se slatko smejali. Zatim su spominjali suđenja, potere, zatvore, zajedničke neprijatelje s onu stranu zakona.

Magla od alkoholnog isparenja kao da ih je uspavljivala.

Klint je prvi odgurnuo čašu.

– Ipak je bolje da noćas ostanemo trezni – kazao je.

– Zašto? – kliberio se Rej.

– Kad bih to znao, nastavio bih da pijem.

Rej je odmahnuo rukom.

– Znaš – kazao je, oblizujući usta – znaš da sam u jednom trenutku pomislio da se nećeš pojaviti da me izvučeš iz škripca?...

– Zar si posumnjao u mene, brate, a?

– Znaš kako je, mislio sam da si negde odlutao i zaboravio na starog Reja...

– Taman posla – podigao je Klint ruku – gde bih ja to!

Rej se glupavo cerio.

– Za tebe je stvarno bilo dobro što sam se pojavio na vreme, a? – cerio se Klint nadmeno.

– Mislim da jeste – potvrdio je Rej.

– Bogami, da ja nisam došao, šerif bi se potrudio da visiš...

Rejov širok osmeh nešto je sada izgubio od svoje širine.

– Oh, to ne znam – kazao je. – Ama-

do i ja smo nešto već smišljali da učinimo pre Palansa. Nismo bili toliko zabrinuti.

Klint ga je pažljivo zagledao, a onda liznuo papir za cigaretu.

– Nisi bio zabrinut? Ipak je trebalo da budeš... Vajteker je tvrd orah. Pravi vuk! A ti i Amado ste ličili na par ptica uhvaćenih u zamku. Po onome što sam zaključio dok sam vas pratio, izgledali ste baš vraški zabrinuto. Iskrivili ste vratove gledajući unatrag...

Sada je Rejov osmeh potpuno iščezao.

Uspravio se nekako na stolici i upro prst u Klinta.

– Siguran sam da bismo se izvukli – rekao je biranim rečima. – Niko ne može smotati Reja Harkveja na taj način, pogotovu ne neki smrdljivi seoski policajac!

Klint se veselo nasmejao.

– Pa, zar nećemo biti iskreni jedan prema drugome, brate?

– Ja i jesam iskren, do đavola. Nikad u životu nisam bio iskreniji.

– Ali, tvrdiš da bi se izvukao iz šerifovih ruku, a?

– Svakako... Da nećeš tvrditi da sam lažov?

– Vajteker bi te odveo u Palans, to dobro znaš. Pazio je na vas tako da niste mogli ni da mrdnete. Čak vas je i ona pijandura držala u šahu kao mačiće. Šta je s tobom, Reje?

– Zašto šta je...?

– Bojiš se da priznaš da nekom duguješ svoju slobodu?

Sada su se već otvoreno neprijateljski posmatrali.

Klint se kezio, s cigaretom u zubi-

ma, a Rej je stajao s rukama položenim na sto.

– Uvek si bio hvalisav, uobražen i drzak! – rekao je. – Uvek se hvališ onim što uradiš, zar ne? Sad bi da objaviš svima kako si Reja Harkveja izvukao iz nevolje, je l' tako?

– Zar nisam?

– Poznajem te dobro, brate. Nisi se promenio ni za dlaku.

– Pa, koliko vidim nisi ni ti, veliki brate – uzvratio mu je Klint. Ti nisi nikada pravio greške, a? Tebi nikada nije bila potrebna nečija pomoć! Znaš li šta mi je jednom rekao naš stari, laka mu zemlja? Rekao je da bi s tobom bilo sve o'kej, kad bi iz glave izbio misao da si svemoćan!

Rej je gnevno iskrivio usne.

– Stari to nikada ne bi rekao – dreknuo je.

– Meni je rekao i tada je bio u pravu, više nego ikada u životu!

Rej je dlanom obrisao usta.

– Ti si prokleti lažov, brate!

Klint mu je poturio pesnicu pod nos.

– Nikada me više ne nazivaj tako. Ja nisam ono dete koje si kod kuće imao običaj da mučiš i gnjaviš. Ja sam...

– Nisi ti ništa! – odgurnuo je Rej njegovu ruku.

To kao da je bio znak za sve prisutne da potraže vrata.

Mirno, iznenadno ali odlučno Klint je tresnuo Reja po licu.

Stariji Harkvej se zateturio i pridržao za stolicu da ne padne. Ona je tu istu stolicu dograbio i zavltao na brata.

Tako je u „Nebraski“ počelo da ključa!

Klint je izbegao stolicu ali ne i Re-

jov udarac. Poletio je natrag, izgubio ravnotežu ali je u padu povukao i Reja.

Kotrljali su se po podu i besomučno udarali.

Rej je imao krvav nos i rasečenu obrvu, na čelu poveliku modricu. Košulja mu je bila u dronjcima, a po koži su se nazirali tragovi Klintovih pesnica.

Tako su ih zatekli Amado i Foket.

Meksikanac je prezrivo ocenio situaciju, ali je pazio da ga neka zalutala pesnica ne pogodi po licu. Međutim, kako ovi nisu prestajali, morao je da uleti među njih i da ih razdvaja.

Psujući, zaurao je.

– Prekinite, budale!

Braća su zastala iscrpljena žarom borbe. Meksikanac je s prezirom poravnio rukave svog kaputa.

– Lepo, gringos! – kazao je s gađenjem. – Lepo izgledate, kompanjersi. Ceo grad se skupio da gleda dve budale kako se...

Nije završio.

Klintova pesnica pogodila ga je u bradu i složila na pod.

Razjareni Meksikanac se mašio za „kolt“, ali Rej je već držao svoj upeuren u njega.

– Ne mešaj se, Eskobare! – zapretio mu je. – Jeste da je Klint bitanga, ali je moj brat. Ako neko treba da ga ubije, to nećeš biti ti, jasno?

Amado je besno gurnuo revolver natrag i podigao se.

Konč Foket je skupio četiri stolice oko jednog stola, nadajući se da će sesti svi zajedno. Verovatno su to nesvesno učinili.

– Ima jedna stvar – naglasio je Foket. – Ovaj grad vapi da ga očistimo.

Rej ga je pogledao tupo.

– Ništa nismo učinili dalje – nastavio je ovaj. – Samo vešala dižemo. Ako se posvađate, ko će obesiti šerifa? Biće nas manje, mogu se ljudi ohrabriti i početi da pucaju...

– Ovi vašljivci? – prezrivo će Klint.
– Ne lupaj koješta!

– Ima još jedna stvar – nastavio je brzo Foket. – Zatvor je bez stražara!

– Vajteker? – prenuo se Rej. Sasvim se otrezniio. – Zašto vas dvojica niste tamo?

– Čuli smo gužvu pa...

– Brzo napolje!

Izleteli su kao tanad.

Meksikanac je bio najbrži. Stigao je u skokovima do zatvora, vrebajući usput uglove koliko da spreči eventualne sumnjive pokrete. Međutim, niko mu se nije isprečio.

Foket ga je jedva sustizao. Harkvejevi su stajali na vratima „Nebraska“, modri, isprebijani i iscepani.

Meksikanac je imao kod sebe ključeve, ali jedna dobra metalna šipka ili hitac u bravu mogao je da izbavi opasnog šerifa iz ćelije.

S rukom na revolveru uzleteo je drvenim stepenicama.

Vrata su bila otvorena.

Izvukao je revolver, sa ubilačkim sjajem u očima.

Kada je uleteo u prostoriju, jednim pogledom obuhvatio je scenu.

Ispred rešetki zatvorske ćelije, pijandura Darbi Vejn je izvlačio „kolt“, u nameri da ga doturi Vajtekeru.

Daltonski šerif je imao raskrvavljen rukav i prilično bedno izgledao. No, lice mu se žarilo pri pomisli da dobije u šake oružje i učini nešto više ne samo za sebe, nego i za grad.

Sve je bilo uzalud!

Vejn nije stigao da pruži ruku sa

„koltom“. Amado je opalio nemilosrdno u starca i sa četiri hica ga srozao niz rešetke kao krpu.

Tako je izdahnuo jedini čovek u Daltonu koji je dva puta hteo da pomogne predstavniku zakona.

Amado je nogama prevrnuo mlitavo Vejnovo telo i ispod njega podigao oružje.

– Skoro da je uspeo, gringo! – cerio se. – Baš je to smešno, zar ne? U ovom gradu samo jedna pijanica ima petlju da pomogne šerifu.

– Ubico – zaškripao je Vajteker, bled od srdžbe. – Za ovo ćeš platiti! Garantujem ti!

– Ti si već mrtav prijatelju – dobacio mu je Amado, a onda ga drškom udario po prstima. Kosti su krcnule ali Vajteker nije ni jauknuo.

– Ostaješ li, Amado? – zapitao je Foket sa vrata.

– Ostajem.

– Odoh do Reja. Imam plan...

Foket je izašao na ulicu, čije su krovove već napuštali poslednji sunčevi zraci.

Kada je Foket otišao, Amado je dohvatio Vejnove noge i izvukao ga iz hodnika. Nameravao je da ga izbaci na ulicu i tamo naredi nekome da ga nosi nekuda, bilo gde, samo da ga njegove oči ne vide.

Dok ga je vukao, ispod starca je ostajao krvav trag.

Na tremu ga je dovukao do ivice i nogom prevrnuo na zemlju. Zatim je pljesnuo dlanovima, pogledao okolo, i nije nikoga mogao da vidi, mada je znao da desetine pari očiju skrivene posmatraju novi leš u Daltonu.

Kada je krenuo natrag, učinilo mu se da čuje lagani bat konjskih kopita.

Okrenuo se.

Pakao, da li ga to oči varaju?

Jedan u tamno odeveni čovek vezivao je konja ispred Talbotove trgovine, nehajno, nemarno i nesvestan tišine na ulici.

Amado je pokušavao da se seti nečega u vezi tog stranca, ali badava.

Da nije neki detektiv ili slično njuškalo koji obožava da se meša u tuđe poslove?

Podbočio se i s podrugljivim smeškom rešio da sačeka kicoša, pošto je bilo očigledno da se ovaj uputio baš prema njemu.

Sad se opet uozbiljio.

Ta košulja, kravata boje vina... Odakle to pamti? Ne, došljak nije bio nikakva protuva. Čovek sa tako mirnim licem i takvim „topòm“ na bedrima sigurno nije mamina maza.

Amadova šaka se spustila na dršku iskićenu biserima.

Dok Holidej je koračao ravno ka njemu. Kao da ga ne primećuje.

– Ti, gringo... Ti, tebi govorim! Stani!

Holidej je zastao. Podigao je malo glavu i Meksikanca kao da su zdrobile njegove hladne oči.

– Kuda si zapucao? Šta tražiš?

Holidej je ispod oboda pogledao levo i desno od sebe. Sve je bilo пусто.

– Čuješ šta te pitam? – prosiktao je Amado.

– Tražim zatvor – odgovorio je kockar.

– Ma nemoj? – nasmejao se Amado.

– Znao sam da nešto smrdi u vezi s tobom. A šta hoćeš?

– Tražim šerifa.

– Žalim, gringo... Šerif danas ne prima. A neće više ni primati.

– Zašto?

– Zauzet je pakovanjem. Dobio je

premeštaj kod svetog Petra. Počinje od sutra.

I nasmejao se svojoj „duhovitosti“.

Ali, stranca nije oduševljavala Meksikančeva dvosmislena šala.

– Je li šerif tu? – upitao je kockar savršeno mirno.

– Hajde, čisti se! – narogušio se Amado. – Vрати se u sedlo i kidaj, dok izbrojim do pet, inače...

Holidej se nije micao.

– Hajde, šta čekaš? – dreknuo je Amado.

Kockar je slegnuo ramenima i samo malo rastvorio kaput. To je bilo dovoljno Meksikancu da prestane sa brojanjem.

Momak je tražio đavola. I to otvoreno! Da li su građani uspeli da pozovu pomoć odnekud? I kako? Telegraf je presečen, niko nije izjahao, svi su bili u svojim rupama.

Ne, ovo mora da je puki slučaj.

Kockar je okrznuo pogledom Vejnovo telo.

– Taj je bio ljubopitljiv, slično tebi, gringo! – preteći je nagovestio svoju snagu Meksikanac. – Ako si bitanga, ili ucenjen, poslaću te na pravo mesto – pokazao je prema salunu – tamo su moji prijatelji. Grad je u našim rukama. A ako si neka policijska uštva ili slično, ne puštam te ni do konja. Ko si, dakle?

– Tvoj ključar – odgovorio je Dok.

– Šta ti to znači, nalickani brbljivče?

– To znači da ću te zaključati u ćeliju ako samo pomeriš ruku.

– Meni ti to? – zabacio je Amado glavu u smehu.

No, to je bio delić varke; sledećeg trenu je naglo začutao i povukao „kolt“.

Ipak se savladao da ne počini grešku.

Jer, kao začaran, „linkoln“ Doka Holideja već je bio ustremljen u njegov stomak.

Amado je prebledeo! Takvu brzinu još nije video. A sebe je smatrao brzim, pakleno brzim!

Prsti su mu se mehanički rasklopili i revolver je skliznuo natrag.

Pogledao je prema „Nebraski“. Zašto se neko ne pojavi na ulazu? Samo malo da odvrati pažnju ovom strancu s ledenim pogledom.

Ali kao u inat, vrata su ostala skamenjena.

– Ulazi unutra! – naredio mu je Džordžijanac. –

Kao omađijan, Meksikanac je pošao ispred niklovane cevi.

Vajteker se odmakao od zida s nevericom u očima.

Kockar je pronašao ključeve i otvorio bravu. To je bila poslednja Meksikančeva šansa, dok se vrata otvaraju i šerif izlazi.

Sada je morao da učini nešto više, koliko da se dokopa revolvera i opali.

Ramenom je jurnuo na Doka.

– Pazite! – opomenuo ga je Vajteker slabim glasom.

Ali nije morao to da učini.

Holideja nije mogla da iznenadi Amadova reakcija. Samo se izmakao i drškom raspalio Meksikanca iza uha. Amadova ruka, inače već na samoj dršci s biserima, klonula je zajedno sa glavom.

Kockar je dohvatio za okovratnik i ubacio u ćeliju. Tek tada je primetio Vajtekerovu ranu i prste.

– Moramo po ostale – procedio je šerif.

– Vi ćete prvo kod doktora.

– Ali...

– Nikakvo ali! Na kojoj strani je lekar?

– Tamo – pokazao je Vajteker glavom prema severu.

– Onda krenimo.

– Sami ne možete ništa – uveravao ga je Vajteker. – Moramo poći da skupimo ljude, verovatno će se odlučiti za akciju, ovaj grad nije tako loš kako izgleda...

– Vi tražite ljude – složio se kockar. – ali ne ovde u zatvoru. Već kod lekara.

Nisu imali mnogo sreće. Dok su izlazili, Končo Foket je baš tada napuštao salun i zgranuto ugledao glavom i bradom daltonskog šerifa kako slobodno šeta, u pratnji nekog momka u crnom.

Nekoliko trenutaka ostao je kao skamenjen.

– Do đavola... – najzad je promucio i divlje počeo da puca.

Hici su preneli braću Harkvej ali su, takođe, opasno zadobovali nadomak čizama šerifa Vajtekera i Doka Holideja.

Kockar je opalio dva metka sa bocka i uterao Konča u salun. Onda je iskoristio trenutno zatišje da šerifa prebaci pod trem, a zatim do svog kona.

Popeli su se obojica u sedlo.

Konj ih je poneo čilo kao da ih ne oseća. Kuća doktora Kistona bila je prilično blizu. Nisu dugo čekali kad su pozvonili. Prvo se razmakla zavesa a onda škljocnuo ključ u bravi.

Holidej je izvadio svoj časovnik.

Još nepuna pola sata delilo ga je od sedam časova. Ako se mladi Vajteker bude držao reči, možda mu ništa neće zafaliti.

*

Končo Foket je uleteo u salun i skoro oborio Reja Harkveja, koji se prvi pribrao posle pucnjave.

– Šta se dešava, do đavola! – razdrao se ovaj pijanim glasom i zamlatario „koltom“.

– Šerif – procedio je Foket, pokazujući prema ulici – šerif je napolju...

– Napolju? Šta pričaš, budalo!

– Video sam ga ... Prelazio je, sa još nekim tipom...

– Nemoguće – Rej je krenuo napolje.

Za njim se saplitaio i Klint.

Sva trojica su se našla na tremu, buljeći prema zatvoru i ulici. Međutim, tamo više nije bilo nikoga.

Harkvej se ustremio na Konča.

– Ja sam pio, idiote, a tebi se priviđa – zagrmio je i zamahnuo šakom.

– Ali, video sam – uzvratio je ovaj i stegao pesnice.

– Idemo da proverimo – predložio je Klint i uputio se prema konjima.

Besno su mamuznuli konje i sjurili se prema zatvoru.

Telo Darbija Vejna im je privuklo pažnju. Dakle, tu su se zadržali oni prigušeni pucnji malopre? Mora da ga je Amado slistio ako se muvao oko zatvora.

Uleteli su unutra.

– K vragu... – otelo se Reju kada se našao ispred ćelije.

Unutra je ispružen, s čvorugom iza uha, ležao Meksikanac.

Rej je ispalio dva hica u bravu a Foket je doneo iz kancelarije bokal vode i sručio ga na Meksikančevu glavu.

Brzo se osvestio.

Psovao je žestoko na svom jeziku, ponižen i besan.

– Ubiću ga – zaklinjao se i dizao ruke u vazduh. – Nožem ću ga iseckati na komade!

– Vajtekera? – upitao je Klint.

– Ne, onog drugog! Onog tipa, revolveraša...

Braća su se zagledala.

– Šta se desilo?

– Na prevaru me je razoružao, udario s leđa i ubacio unutra... Šta čekamo? Šerif će uzbuniti grad.

– Ma kakav grad! – prekinuo ga je Klint. Pokazaćemo im ko smo.

Kao aveti koje su izronile iz tame pakla, četiri bandita su pojahali konje i krenuli glavnom ulicom. Grad je izgledao sasvim pust. Bez zvuka i pokreta.

Uputili su se prema daltonskoj crkvi.

Klint je sjahao, a za njim i ostali. Ušli su u veliku prostoriju sa klupama i predikaonicom, te večeri potpuno praznu.

Jedna vrata pri dnu vodila su u odaje sveštenika Endrjusa.

Klint ih je udarcem noge otvorio.

Uplašeni pastor je poskočio i ispuštio bibliju iz ruku. Videvši koga ima pred sobom, brzo se dva puta prekrstio. Ipak, smogao je snage da ostane dostojanstven.

– Ovo je božja kuća – rekao je.

– Znam, zato ćeš da zvoniš – dobio mu je Klint i dograbio ga za okovratnik, unoseći mu se u lice. – Povlači konopac, pope, neka zvona bruje celo veče, shvataš? Hoću da ih čujem da zvone, a ako samo prestanu, doći ću i zapaliću ti crkvu zajedno s tobom! Razumeo si?

Endrjus je zaklimao glavom. Onda su ga izgurali iz sobe.

– Zapamti – doviknuo je za njim Klint – ako prestaneš da zvoniš, zapaliću te!

Rej se cerekao. Njegov brat je zaišta imao smisla za šalu.

Tako se Daltonom razlio zvuk večernih zvona, kao nad sopstvenim pogrebom. Ljudi su se iščuđivali, virili kroz prozore i vrata, nadvirivali preko balkona, ali niko nije želeo da siđe dole.

Mora da je pop poludeo!

Đavolska četvorka je lagano jahala, poput lešinara koji vrebaju plen.

U jednom momentu Klint se okrenuo Foketu.

– Končo, možeš li da napraviš baklje?

Ovaj je klimnuo glavom i pogled mu se odmah zaustavio na Talbotovoj trgovini. Sjahao je, razlupao prozor i ušao unutra.

Zadržao se samo toliko da nabavi drške od alata, na njih vešto namota kudlju, smolu i sve to zamoči u petrolej.

– Koliko, Klinte? – proderao se iznutra.

– Za svakog po jednu.

Amado se namrštio. Pomisao na smrad petroleja grozila ga je. Osim toga, mogao se poflekati njegov izvezeni prsluk! Do đavola sa Klintovim idejama!

Rej se približio bratu.

– Šta nameravaš? Da zapališ grad?

– Možda – smejuć se ovaj.

– Ne izazivaj sudbinu – opomenuo ga je stariji Harkvej. – Ljudi su najosetljiviji na te stvari. Ako im dirneš u imovinu, pobuniće se.

Klint je ćutao. Možda je Rej bio u

pravu. No, on se nije mirio sa tim da to nekome prizna.

– Ja hoću Vajtekera – zarežao je – i znam kako ću da ga isteram iz jazbine.

– Kako?

– Videćeš.

Zvona su i dalje brujala.

On se odvojio od ostalih i sa zapaljenom bakljom prišao trgovini. Tu je bilo alata, municije, oružja, hrane... i sve je moglo da ode u vazduh.

– Hej, trgovče! – proderao se Klint. – Izlazi.

Niko se nije odazvao. Razbojnik je bio siguran da ga čuju i da se kolebaju.

– Izlazi... ili ćeš pečen u pakao!

Rekavši to, spustio je baklju ka drvenom zidu zgrade. Gore se otvarao prozor.

– Ne – slabim glasom je zavapio Talbot, gologlav i bled. – Nemojte...

– Rekao sam da siđeš.

– Ranjen sam... Vi ste me ranili... Ne mogu da hodam.

– Dobauljaj do mene!

Trgovac je nestao sa prozora.

Malo kasnije se pojavio, oslonjen na dva štapa. Veliki zavoj pokrivao mu je potkolenicu. Jedva ga je držala ona zdrava noga.

– Šta... šta hoćete? – pitao je, zaklanjajući lice pred plamenom.

– Gde je šerif? – upitao je razbojnik.

– Šerif? Ne znam... U zatvoru je...

– Nije tamo i ti to dobro znaš – zaskitao je ovaj. – Mora da si celó popodne probdeo na prozoru gledajući. Video si ga!

– Ja...

– Govori gde je, ili ću te ubiti i baciti unutra da izgoriš!

– Ne, ne...

– Imaš li ženu, decu?
 – Imam...
 – Hoćeš li da vas sve spalim?
 Talbot je počeo da se savija.
 – Ne...
 – Video si ga, zar ne?
 – Da...
 – S kim je bio?
 – Neki stranac, ne poznajem ga, kunem se.
 – Kuda su otišli?
 Talbot je pokazao desno.
 – Kod doktora Kistona. Šerif je ranjen, tamo je otišao...
 Klint mu je poverovao.
 – Naš je – okrenuo se prema Reju. – Ja ulazim, vi me pokrivajte.
 – Onaj gringo s njim – dobacio je Amado – nije lak zalogaj.
 – Možda za tebe – podrugnuo se Klint.

Meksikanac se samo zlobno osmehnuo. A taj smešak kao da je govorio: dabodga ne izašao iz te kuće!

Rej, Foket i Amado zaokružili su doktorovu prednju stranu kuće s otkočenim puškama.

Klint se nalazio na vratima, sa koltom u šaci.

Pogledao je u Reja i zategao obarač.

Istog trenu, banditi su zapucali po prozorima, dok je Klint, uz zaglušujuću kanonadu pušaka i crkvenih zvona uleteo unutra.

Doktor Kiston je podigao ruke, dajući mu na znanje da je nenaoružan i miroljubiv. Klintove usne su se razvukle u satanski smešak kad je ugledao šerifa Vajtekera s obe ruke u zavojima. Bio je bespomoćan, kao crv.

Počeo je da se smeje.

– To je lepo s tvoje strane, šerife – kazao je vrativši „kolt“ za pojas – što

hoćeš na vešala da odeš lepo zakrpljen.

Vajteker je ćutao, ali je gledao banditu u oči.

– Zašto ne svršiš sa mnom odmah? – upitao je.

– To bi bilo prekratko zadovoljstvo – odgovorio je Klint. – Napolju imam par momaka sličnih želja. A ti? Ostao si sam? Gde ti je prijatelj?

– Ovde – potresao je razbojnika tih, ali hladan glas iza leđa.

Klint se ukočio, s rukom nadnesenom nad revolver. Više se nije smejao. Bio je zategnut kao struna.

– Pucaćeš mi u leđa? – upitao je.

– Ne držim revolver, prijaško.

Klint se lagano ispravio. Odmakao je ruku od oružja i pomakao se u stranu. Zatim se okrenuo.

Ponovo mu je osmeh iščezao sa lica. Prepoznao je stranca iz saluna, koji je ređao karte i natrljao mu nos pred polazak u poteru za šerifom i Rejom.

– Ipak smo se sreli? – rekao je. – Imaj na umu da nisam sam. Moji momci čekaju da im se javim.

– To je tvoj problem.

– Došao sam po šerifa i bilo bi glupo s tvoje strane da se u to mešaš. Imaš moju reč da možeš izjahati iz grada bez ogrebotine.

– Ne moljakaj, Harkveje. Ovo je kraj tvog puta.

Klintu je na licu izbio ružan izraz. Ustuknuo je. Bili su sami jedan prema drugom, na šerifa nije računao, kao ni na doktora. Pa, ipak, isti oni neobjašnjivi žmarci prostrujali su mu kroz kičmu. To je prastari osećaj siledžija koji na kraju nalete na nekog ko ih se ne plaši, pa se tek tada zamilse.

Odugovlačio je, nadajući se da će

Rej, Amado i Foket ući da ga potraže i vide zbog čega im se ne javlja.

– Možeš da biraš – rekao mu je kockar. – Levom rukom skini opasač i baci na pod. To je sve.

– Sve? A posle?

– Posle šerif preuzima brigu o tebi...

– Onda se nosi u pakao!

Promućurni razbojnik izabrao je pokret prema doktoru Kistonu. Nedužni čovek mogao je da posluži kao dobar paravan. Stranac neće pucati u njega, ali Klint neće oklevati da puca na sve ispred sebe.

Bacio se i izvukao revolver.

Ali, ni njegove računice nisu bile tačne.

Prvo, doktor je naslutio opasnost po sebe pa se istovremeno bacio na uzani krevet kraj zida.

A zatim, njegov protivnik se nije ni makao. Nijednim delićem.

I dok je Klint Harkvej u padu povlačio obarač izgubivši ravnotežu, čovek iz Džordžije je sa desnog boka ispravio blistavu, niklovanu cev.

Soba je odjeknula od grmljavine.

Harkvejev urlik protresao je, činilo se, celu ulicu. Sklupčao se kao presečena zmija, zatim se ispravio i, kezeći se, pružio ruku prema ispuštenom „koltu“.

Ali, ruku mu je nagazila Vajtekero-va čizma.

Šerif je zbunjeno posmatrao razbojnika, bistrog pogleda, bez krvi na sebi. Zašto je pao?

– Promašili ste ga? – okrenuo se prema Doku.

– Brzo je padao – odgovorio je kockar – pa je dobio u stomak umesto u kuk. Neće dugo.

Odjednom se s druge strane čula neka buka.

Doktor Kiston je prebledео.

– To je stražnji ulaz – rekao je.

Samo što je to izrekao, vrata su se sa treskom otvorila. Delić sekunde delio je od smrti mladog Dika Vajtekera, kada je upadao u sobu sa dvocevkom u rukama. Holidej je jedva zaustavio prst na orozu.

– Rekli ste u sedam – zadihano je izbacio mladić.

– Tačan si – uzvratio je kockar.

Šerif je gledao čas jednog, čas drugog.

– Šta to znači? – procedio je. – Otud ti ovde, Dik? Kakvo je to bunčanje o vremenu.

– Kasnije, tata – odmahnuo je mladić i stao uz prozor – ulica je puna hulja!

– Klinte? – urlao je spolja Rej Harkvej. – Javi se!

Naravno, razbojnik nije imao ni snage ni želje da otvori usta. Doktor Kiston je pregledao ranu, ali je sumnjičavo vrteo glavom.

– Goto...vo je...? – zakrkljao je Klint.

Lekar je stisnuo usta i pogledao u stranu.

– Idite u...pakao...svi...– hrpavo ih je prokleo i uzdigao leđa u poslednjem grču.

Zatim se umirio.

– Klinte! – urlao je Rej, sluteći da unutra ne ide nešto kako bi valjalo. – Je li sve u redu? Odgovori!

– Ide ovamo – procedio je mladi Vajteker i prislonio cev na staklo.

– Javi se ili ulazimo unutra! – drao se Rej. – Klinte!

Zatim su zapraštali hici spolja.

Holidej je uzmakao za zid, ali je

Dik ostao na svom mestu. Samo ču-
dom nekim ostao je neokrznut, iako
su meci zujali poput otrovnih inseka-
ta.

Zatim je opalio.

Dvocevka je graknula kao top.

Lepo se videlo kako Končo Foket
poleće unatrag, raspukle lobanje. Pao
je i nije se pomerio na zemlji.

Amado se bacio u stranu, a Rej
uhvatio ugao kuće za zaklon.

– Sada će klisnuti – porađovao se
Dik Vajteker, ubacujući u cev novi
metak.

– Ne verujem – odmahnuo je gla-
vom kockar. – Rej neće ostaviti brata
bez osвете.

– Pa, šta ćemo?

– Zasada čekajmo.

– Ali, dokle?

– Dok se onaj Meksikanac ne uda-
lji. Na mestu gde se sada nalazi, može
svakog od nas da skine.

– A drugi izlaz? – javio se doktor.

– Tamo je sigurno već Rej Harkvej.

XII

Ali, Holidej se varao.

Rej Harkvej nije gubio vreme čeka-
jući da neko iz kuće promoli nos. Pa-
dalo je večer, nebo se crvenilo na za-
padu, a u njegovom srcu bilo je mesta
samo za osvetu!

Znao je da je ostao sam!

Klint Harkvej je tamo završio, pro-
kletu neoprezan i lud što je sam ušao
u kuću.

Bez obzira na sve, on je bio njegov
brat!

To ovaj grad ima da plati.

Očiju zakravljenih od neočekiva-
nih suza besa i mržnje, razbarušen,
poderan i opasan kao sotona, Rej

Harkvej je jurio na konju vitlajući
bakljama.

Prvu je bacio u salun „Nebraska“.
Kada je barmen izleteo da je odgurne
u prašinu, dobio je metak u glavu!

Suludo vrišteći poput Indijanca,
Harkvej je novu baklju ubacio kroz
otvoren prozor Talbotove kuće. Pla-
men je zahvatio zavesu, čuli su se
prestravljeni krici neke žene. Dole je
Rej Harkvej uzvratio paklenim sme-
hom.

„Kolt“ mu je neprestano bljuvao
vatra na sve što je video da se miče.

„Nebraska“ je gorela đavolski br-
zo. Vatra je pretila da zahvati zgrade
do nje.

Pojava vatre učinila je da crkvena
zvona prestanu da zvone.

Odjednom je nastala tišina.

Harkvej se osvrtao unezvereno.

Poterao je konje prema nekoj senci
na tremu gde je pisalo „Pogrebni za-
vod“.

Senka se uobličavala u pogrebnika
Rufusa Tika. Stajao je s nekim čude-
snim prkosom i podizao kundak pu-
ške ramenu. Šta je to nagnalo čoveka
da izađe i jedini u Daltonu pokaže da
mu je dosta svega: i Harkvejevih, i
mrtvih, i vatre, i pucanja.

Možda je verovao da će ostali sledi-
ti njegov primer. Bilo je krajnje vre-
me da se ljudi pokažu. Zašto bi dva
pokvarena tipa maltretirala jedan
dobar, miran grad, sa dobrim ali sebi
prepuštenim šerifom?

Rufus Tik nikada nije bio junak.

Te večeri nije bio ni kukavica.

I Rufus Tik je pritisnuo oroz „vin-
česterke“, zaslepljen vatrom.

Promašio je!

Pre nego što je Rufus Tik uspeo da
povuče za drugi hitac, Harkvej je u

njega izručio ceo doboš, s divljim zadovoljstvom i ludilom u očima!

I dok je obliven krvlju daltonski pogrebnik izdisao, Rej Harkvej je galopirao prema crkvi.

Meksikanac je smrknuta lica posmatrao kako se njegov šef gubi u sutonu, ne shvatajući koliko se ludila izlilo u njegov mozak.

Razmišljao je da li da ostane na svom mestu i pazi na doktorovu kuću. Onda je zaključio da mu se ne ostaje, s obzirom da su unutra najmanje dvojica ili trojica a on sam.

Uvideo je da od opstanka u gradu nema ništa. Klint je bio mrtav, Končo Foket takođe, a Rej ne zna šta radi sa sobom.

Krenuo je prema svome konju. Biće najbolje da izmakne što dalje od grada.

Nije više mario za Reja. Neka spasa kožu kako ume. Uostalom, stariji Harkvej je već poludeo i ne kontroliše svoje postupke. Toliko je spreman da ubija, da ga ne bi opralo ni tuce vešala u njegovu čast.

Posle ovih ubistava i ovog podmetanja požara, ni Reju ni njemu ne piše se dobro. Juriće ih svi šerifi Zapada. Biće naslikani na svakom zidu. I dugo će im trebati dok se ponovo sastanu, ako se uopšte sastanu. I dok skupe novu družinu, pod uslovom da pređu u „mirnije vode“ nego što je Nebraska i kraj oko Daltona.

Eskobar Amado je trebalo da pređe samo dvadesetak jardi do vranca, koji je postajao sve uznemireniji zbog blizine vatre i žagora ljudi.

Krenuo je, nošen čudesnom mišlju da do njega nikada neće stići.

Nešto kao da se pokrenulo s njegove desne strane...

Pričinjava li mu se?

– Halo, Meks! – pozvao je neko.

Taj glas!

Meksikanac je znao da je upućen njemu. Hladan, naizgled mrzovoljan, ali pritajeno ubistven.

Okrenuo se poput mačke.

Sa trema je silazio Dok Holidej. Njegova košulja lelujala se u sumraku avetinjaski bela.

Da, to je čovek koji je izveo šerifa iz zatvora a njega strpao iza rešetaka.

Proketo opasan tip.

– Ti ostaješ, Meks! – rekao mu je kockar ubedljivim glasom. – Biraj: živ ili mrtav.

– Ni jedno ni drugo, gringo – nasmejao se Amado.

– Onda adio, amigo – kratko mu je poručio Džordžijanac i povukao „kolt“.

Eskobar Amado je u jednom trenu shvatio da nema šansi!

I umesto da se bori, njegove ruke su poletele uvis u znak predaje!

– Ja nisam ubijao – dreknuo je. – To je Rej Harkvej!

– To će sudija da utvrdi – dobacio je Elmer Vajteker iza Holidejevih leđa. Za njim je stupao Dik. – Uzmi mu oružje, sine. Ako mrdne, raspoluti mu glavu!

Tako se, iznenada, neslavno završio po Amada taj dan u Daltonu. Od odlaska, od bekstva, delio ga je samo komad puta do vranca.

I, možda, nešto manje od minute.

Dvocevka se našla na njegovim leđima. Malo zatim, osetio je da mu opasač postaje lakši. Bio je bez oružja. Jedinu nadu polagao je u nož skriven pod šeširom.

Šerif i njegov sin povelili su Amada prema zatvoru.

Holidej je koračao za njima lagano,

pitajući se gde se sklonio Rej Harkvej? Ako je izjahao iz grada, teško da će mu ikada pasti na um da ovde dođe.

Ako nije, onda je bio spreman na sve!

I njegove slutnje se uskoro obistinile!

Odjeknuli su pucnji, stapajući se sa nečijim neljudskim urlikom.

Talas tišine prekrpio je ulicu i ljude. Glave su se okrenule prema tamnom obrisu vešala koje je stolar Tačer pozdizao za šerifov vrat.

Pod njima su stajala dva čoveka.

Jedan od njih – Rej Harkvej.

Drugi – sveštenik Fil Endrjus s omčom na vratu!

A osim toga, u glavu mu je bio uperen Harkvejev „kolt“.

– Natrag! – zaurao je Harkvej slep od besa. – Inače ću vam obesiti popa!

Vajteker je kroz zube promrsio psovku.

– Da pokušam ja...predložio je Dik.

– Ni govora! – prenuo se šerif. – Daleko je, a ako ga ne pogodiš sve je gotovo. Šta li hoće?

– Prokleti pacovi! – urlao je Rej kao lud. – Ubili ste mi brata! Zato tražim da ubica dođe...Zna on ko je! Neka se pojavi, ili ću obesiti popa i pobiti još najmanje sedam-osam bednika...Neka se pokaže!

Ljudi su se zgledali.

– Evo me, Harkveje! – zaorio se kockarev glas i začas se ispred njega napravio prolaz.

Amado se sa svoje strane zadovoljno cerio. Sve dok je Rej držao tog prokletog popa u rukama, bilo je nade i za njega.

Holidej je išao polako.

Kaput mu je bio raskopčan, lepo mu se video „kolt“ ne bedru.

Omča na Endrjusovom vratu bila je vraški tesna. Jedan neoprezan pokret, ili trzaj, mogao ga je odneti bogu na istinu. Zato je stajao nepokretan i micao usnama neku molitvu.

Reja Harkveja i masu ljudi delila je pristojna razdaljina.

Praznina koju su popunjavale senke i odsjaj već prigušene vatre iz „Nebraske“.

Tu se zaustavio čovek iz Džordžije.

– Ti si ubio Klinta? – upitao je prigušeno Rej.

– Bio sam brži.

– Lažeš! Mora da si ga ubio s leđa! Ili bez oružja...

– Tvoja je stvar šta ti misliš.

– Tako ćeš i ti umreti, pseto! – zarežao je on. – Baci oružje na zemlju...ali oprezno!

Holidej je mirno, sa dva prsta, izvukao „kolt“.

Niklovana cev utonula je u žućkastu prašinu.

Rej se iscerio.

Cev njegovog „kolta“ lagano se okretala sa sveštenikove glave prema Holideju.

Vajteker je rukom zaustavio Dika da ne povuče obarač. Nije bilo najbolje mesto za pogodak. Očajna pozicija, jer se kockar nalazio između njih i bandita.

Ali, kako je Holidej tako mirno predao oružje.

Kakav adut ima u rukavu?

Samo što je to pomislio, Vajteker je video kako se desna Džordžijančeva ruka lako stresa, i u šaku sleće mali, kockarski „deringer“!

Iz neposredne blizine, u sigurnoj

ruci, ovo damsko oružje nije moglo da zataji.

Iz obe cevi suknuli su plamičci!

Lice Reja Harkveja ostalo je zbunjeno, razrogačenih očiju, skamenjeno. Zatim mu se na vratu ukazala mrlja.

Onda je pao!

Žagor je preplavio ulicu.

Poslednja nada za Meksikanca pala je pod vešalima spremljenim za drugog.

Amadova ruka podvukla se pod šerir i napipala nož...

Holidej je već vraćao svoj „linkoln“ u futrolu, kada je naglo, žestoko odgurnuo u stranu Vajtekera i ponovo potegao.

Jedan za drugim, iz cevi su izleteli meci u pravcu Eskobara Amada.

Zaprepašćeni Dik Vajteker video je kako njegov zarobljenik posrće. Nije shvatao šta se dešava! A kad je iz šake podmuklog Meksikanca ispaao nož, uvideo je da ga je mala nepažnja mogla koštati života.

Amado je ječao pogođen dva puta u rame i nadlakticu.

– Prokleti gringosi – urlao je. – Zašto me niste ubili? Prokleti da ste...

Oko Vajtekerovih je nastala gužva. U početku su ih gledali posramljeno, očekujući prezir s njihove strane. Međutim, Elmer Vajteker je bio prekaljen čuvar zakona. Znao je da ga više nikada neće napustiti u sličnim si-

tuacijama, jer su iskusili krvavu čizmu bandita na svojim leđima.

Bledo se nasmejao i rukavom malo izglačao svoju zvezdu.

– Ovaj događaj naučio nas je mnogo čemu – rekao je. – Ali što se sve dobro završilo imamo da zahvalimo samo jednom čoveku koji nam je pomogao i uništio Harkvejevu ... Dok, gde ste dođavola?

Ali, oko njega su bila sasvim druga lica, poznata ali ne ona prava.

Vajtekera je obuzela zebnja. Zar je moguće da ih je tek tako ostavio?

Odgurnuo je najbliže oko sebe.

– Nađite mi tog čoveka – povikao je. – Ne puštajte ga! Naređujem vam!

– Ali, gde da ga nađemo, šerife? – okretali su se građani oko sebe.

– Dik, jesi li ga video?

Mladić je odmahnuo glavom.

– Ne – odgovorio je – pazio sam na Meksikanca, ali...

– Dođavola s tom bagrom – ražeštio se šerif – bolje da si pazio na čoveka koji ti je dva puta spasao život!

Dik je s nerazumevanjem zurio u oca.

Vajteker se izdizao na prste ne bi li, možda, ugledao junaka tog dana.

Ali nije mogao da ga vidi. Legendarni pustolov već je jahao u susret novim avanturama. Jahao je zadovoljan što je građane Daltona naučio da mir i blagostanje ne dolaze sami od sebe, već da se za njih valja boriti.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

Evoksi

SIMPATIČNI JUNACI SA PLANETE **ENDOR**

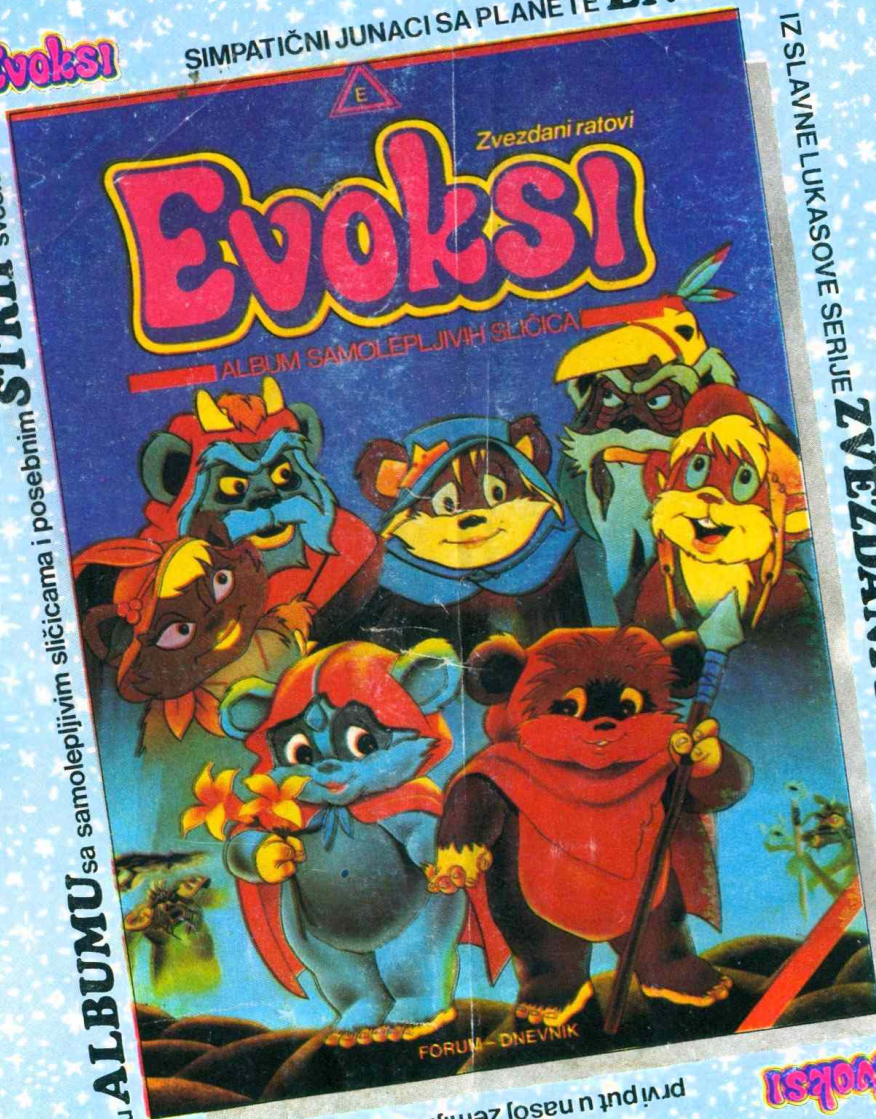
sveskama

STRIP

sa samolepljivim sličicama i posebnim

ALBUMU

prvi put u našoj zemlji u crtanoj televizijskoj seriji.

IZ SLAVNE LUKASOVE SERIJE

ZVEZDANI RATOWI

Evoksi

Evoksi